PHILIP K. DICK

HRÁČI Z TITANU

ARGO

Hráči z Titanu jsou vyhledávaným klenotem skalních vyznavačů žánru sci-fi i těch čtenářů, pro něž je jméno Philip K. Dick zárukou dobré, inteligentní zábavy. V příběhu, kde se vůbec poprvé objevují slavná Dickova simulakra, hrají slimákoidní Titánci, váleční kolonisté Země, s několika zbývajícími pozemšťany nebezpečnou hru zvanou blafák. Nejhorší je, že dokážou měnit čísla karet a taky svou podobu. Můžete v té hře prohrát třeba celou Floridu, ale můžete taky něco vyhrát – například atraktivní manželku. Jen si dejte pozor, aby to nebyl převlečený Titánec!

Philip K. Dick (1928-1982) patří k nejoriginálnějším autorům sci-fi nejen v USA, ale na celém světě. Napsal třicet šest románů a pět povídkových sbírek. Jeho technologické a společenské vize inspirovaly několik úspěšných filmů, například *Blade Runner*, *Total Recall*, *Minority Report* či *Paycheck*. V dickovské edici Argo zatím vydalo romány *Temný obraz*, *Blade Runner* a *Počkej si na loňský rok*, v edici AAA román *Král úletů*. Následovat budou mj. romány *Když mrtví mládnou* a *Valis*, chystá se též sbírka povídek *Planeta, která neexistovala*.

HRÁČI Z TITANU

PHILIP K. DICK

Z angličtiny přeložila Radka Šmahelová

Copyright© 1963 by The Estate of Philip K. Dick
Copyright renewed 1991 by Laura Coehlo,
Christopher Dick and Isa Hackett
Translation © Radka Šmahelová, 2005

ISBN 80-7203-687-4

1

Byla to nevydařená noc, a navíc se strašně pohádal s autem, když chtěl jet domů.

„Pane Gardene, v tomto stavu nejste schopen řídit. Použijte prosím automatického řidiče a usaďte se na zadní sedadlo.“

Pete Garden seděl za řídicí pákou a odpověděl, jak nejzřetelněji dokázal: „Hele, já řídit můžu. Jeden nebo dva panáky člověka spíš proberou. Tak přestaň blbnout.“ Zmáčkl startovací knoflík, ale nic se nestalo. „Ksakru, nastartuj!“

Auto se ozvalo: „Nezasunul jste klíč.“

„Dobrá, dobrá,“ vzdal se Pete. Cítil se zahanbeně, to auto má možná pravdu. Odevzdaně zastrčil klíček do zapalování a motor nastartoval, kontrolky se však nerozsvítily. Pod kapotou si pořád vedl svou automat, Pete to věděl. Nemohl vyhrát. „No dobře, tak si řiď,“ pronesl hrdě. „Když se do toho tak hrneš. Stejně zas všechno zvoráš, jako vždycky když jsem… když mi není dobře.“

Nasoukal se na zadní sedadlo. Prudce dosedl a auto se odpoutalo od silnice. S pomrkávajícími světly klouzali noční oblohou. Bože, bylo mu příšerně. Měl pocit, že mu praskne hlava.

Jako obvykle se myšlenkami vrátil k Blafáku.

Proč se to tak zvrtlo? Mohl za to Silvanus Angst. Takovej šašek, jeho švagr. Teda spíš bejvalej švagr. Jasně, říkal si Pete, to si musím zapamatovat. Freya už není moje manželka. Prohráli jsme, naše manželství bylo zrušeno a začínáme znovu. Freya je vdaná za Clema Gainese a já ještě nikoho nemám, protože se mi nepovedlo hodit trojku.

Hodím trojku zítra, ujišťoval se. A až ji hodím, musí mi někde sehnat ženskou, ty naše už jsem vystřídal všechny.

Auto si tiše pobrukovalo a razilo cestu nad opuštěnou Kalifornií, nad neobydlenými městy, ponechanými svému osudu.

„Víš to?“ zeptal se auta. „Že už jsem měl všechny ženský u nás ve skupině? A ani jednou jsem neměl *štěstí*, takže to musí být mnou, že jo?“

„Ano, je to vámi,“ potvrdilo mu auto.

„A i kdyby, není to moje chyba, můžou za to ti Rudý Číňani. Nenávidím je.“ Lehl si na záda a koukal přes průhlednou střechu auta na hvězdy. „Stejně tě mám rád. Mám tě už léta a furt vypadáš jako nový.“ Cítil, jak mu do očí vhrkly slzy. „Bude to tak pořád, ne?“

„Všechno záleží na preventivní údržbě, na tu vy ale nezapomínáte.“

„Zajímalo by mě, co mi dovezou za ženskou.“

„To by mě taky zajímalo,“ přitakalo auto.

S kým udržovala jeho skupina – Pretty Blue Fox – nejužší kontakt? Asi se Straw Man Speciál, skupinou, která se scházela v Las Vegas a k níž patřili vlastníci území z Nevady, Utahu a Idaha. Zavřel oči a snažil se vybavit, jak ženy ze Straw Man Speciál vypadaly.

Až dorazím domů, do Berkeley, pomyslel si Pete, najdu si… A pak si vzpomněl na něco ještě hroznějšího.

Nemohl jet domů do Berkeley. V noci totiž Berkeley prohrál v Blafáku. Získal ho Walt Remington, ohlásil Petův blaf na políčku třicet šest. Proto ta noc byla tak mizerná.

„Změna kursu,“ oznámil Pete autu. Ještě pořád vlastnil většinu okresu Marin, může zůstat tam. „Jedeme do San Rafaela,“ přikázal, posadil se a začal si unaveně mnout čelo.

Mužský hlas se otázal: „Paní Gainesová?“

Freya si před zrcadlem česala krátké blonďaté vlasy. Byla natolik ponořená do myšlenek, že se ani neohlédla. Hlas zněl, jako by patřil tomu odpornému Billu Galuminovi.

„Chcete svézt domů?“ zeptal se hlas, a pak si Freya uvědomila, že to je její nový manžel, Clem Gaines.

„Jedete přece domů, ne?“ Obrovský, překypující Clem Gaines, s modrýma očima, pomyslela si, s očima jako rozbité sklo, které někdo slepil, a slepil ho poněkud našišato, k ní zamířil přes hernu. Role jejího manžela mu viditelně dělala radost.

Nepotrvá to dlouho, říkala si Freya. Pokud, napadlo ji, nebudeme mít *štěstí*.

Dál si kartáčovala vlasy a nevšímala si ho. Na ženu starou sto čtyřicet let vypadám dobře, zhodnotila se kriticky. Ale za tamto nemůžu… nikdo z nás za to nemůže.

Byli zachovalí, všichni z nich, spíš proto, že jim něco chybělo, než že by měli něco navíc. V dospělosti jim byly odebrány Hynesovy žlázy, a proto se u nich stárnutí dalo sotva postřehnout.

„Mám tě rád, Freyo," řekl jí Clem. „Jsi taková plná života. A netajíš se s tím, že já ti moc sympatický nejsem." Nevypadal, že by si kvůli tomu dělal starosti, troubové jako on si nikdy s ničím hlavu nelámou. „Tak někam pojďme, Freyo, a rovnou vyzkoušejme, zda budeme mít *štěstí*…" Zarazil se, protože do místnosti vešel vouk.

Jean Blauová si oblékala kabát a zamručela: „Podívejte, jak se snaží kamarádíčkovat. To oni vždycky," a poodstoupila od vouka.

Její muž, Jack Blau, se rozhlédl po hůlce na vouky. „Párkrát do něj šťouchnu a odleze," řekl.

„Nech ho být," ozvala se Freya, „nic nám neudělá."

„Má pravdu," přitakal Silvanus Angst. Naléval si u stolku panáka na cestu. „Nasypte na něj trochu soli," zakřenil se.

Vouk si vybral Clema Gainese. Má tě rád, pomyslela si Freya. Možná bys ho mohl někam vzít místo mě.

To vůči Clemovi nebylo fér. Nikdo z nich se s bývalými protivníky nestýkal, ačkoliv se Titánci snažili staré rozepře a nenávist z války překlenout. Jejich forma života nebyla založena na uhlíku, ale na silikonu, a jejich metabolismus fungoval na bázi metanu místo kyslíku. A byli bisexuální, hodili by se proto spíš k obyvatelům.

„Strč do něj," řekl Jackovi Bill Calumine. Jack šťouchnul hůlkou do voučí cytoplasmy, připomínající želatinu. „Mazej domů," přikázal mu ostře. Zašklebil se na Billa Calumina. „Mohli bysme si s ním užít trochu legrace. Malinko si s ním popovídat. Hej, voučíku, co takhle hodit pokec?"

Náhle k nim dorazil proud nedočkavých Titáncových myšlenek, adresovaných všem přítomným. „Bylo ohlášeno nějaké těhotenství?

Jestliže ano, máte k dispozici naše lékařská zařízení a naléhavě vás žádáme –“

„Poslouchej, voučíku,“ přerušil ho Bill Calumine, „jestli nějaký *štěstí* mít budeme, necháme si to pro sebe. Nerad ti to říkám, ale ví to každej. Jak to, že ty ne?“

„On to ví,“ odpověděl za něj Silvanus Angst. „Jen si to nepřipouští.“

„Je už na čase, aby se vouci smířili s realitou,“ řekl Jack Blau. „Prostě je nemáme rádi, nic víc. Pojď,“ obrátil se na svou ženu, „jdeme domů.“ Netrpělivě na ni zamával, aby se k němu připojila.

Členové skupiny se jeden po druhém vytratili a sestoupali předním schodištěm budovy ke svým zaparkovaným automobilům. Freya zjistila, že zůstala s voukem sama.

„V naší skupině nikdo neotěhotněl,“ odpověděla mu.

„Smutné,“ reagoval vouk myšlenkou.

„Ale otěhotní,“ řekla Freya. „Vím, že budeme mít *štěstí*, brzo.“

„Proč nás zrovna vaše skupina tak nesnáší?“ zeptal se jí vouk.

Freya mu odvětila: „Proč asi? Máme vám za zlé, že jste nás připravili o plodnost, jak ostatně určitě víte.“ Především náš mluvčí Bill Calumine, pomyslela si.

„Byla to ale vaše válečná zbraň,“ zaprotestoval vouk.

„Ne, naše nebyla. Patřila Rudým Číňanům.“

Vouk nepochopil rozdíl. „V každém případě děláme všechno, co můžeme, aby –“

„Nechci se o tom bavit,“ skočila mu do řeči Freya. „Prosím.“

„Dovolte nám, abychom vám pomohli,“ žadonil vouk.

„Trhněte si,“ osočila se na něj a vyrazila z bytu. Seběhla po schodech ven ke svému autu.

Chladivý vzduch temné carmelské noci ji probral. Zhluboka se nadechla, ucítila svěží, čisťounkou vůni a letmo pohlédla na hvězdy. Pak přikázala autu: „Otevři mi, chci nastoupit.“

„Jistě, paní Gardenová.“ Dveře se otevřely.

„Nejsem už žádná paní Gardenová, jsem paní Gainesová.“ Nastoupila a posadila se za manuální řídicí páku. „A už si to zapamatuj.“

„Ano, paní Gainesová.“ Jakmile zasunula klíček do zapalování, motor nastartoval.

„Pete Garden už odjel?“ Prozkoumala tmavou ulici, Petovo auto však nikde neviděla. „Asi ano.“ Bylo jí smutno. Jak by bylo kouzelné sednout si tu pod hvězdy, takhle pozdě v noci, a povídat si. Jako by byli pořád manželé… Čert vem Blafák a všechny jeho zvraty. Čert vem štěstí, je to spíš smůla a máme ji všichni. Jsme poznamenaná rasa.

Podržela si u ucha náramkové hodinky. „Dvě patnáct, paní Gardenová,“ oznámily jí slabým hláskem.

„Paní Gainesová,“ zavrčela.

„Dvě patnáct, paní Gainesová.“

Zajímalo by ji, kolik žije v této chvíli na povrchu Země lidí. Milión? Dva milióny? A kolik skupin hraje Blafák? Určitě pár set tisíc, víc ne. A pokaždé někde někdo umře a populace nevyhnutelně po jednom klesá.

Bez přemýšlení sáhla do přihrádky pro pečlivě zabalený proužek králičího papírku, jak mu říkali. Našla ho – byl to starý typ, ne ten nový. Rozbalila ho, vložila ho mezi zuby a skousla.

Prozkoumala proužek ve světle střešního světla. Jeden králík, pomyslela si. Připomněla si tak dobu (ještě než se narodila), kdy na každý těhotenský test připadal jeden mrtvý králík. Ve střešním světle nebyl papírek zelený, ale bílý. Nebyla těhotná. Zmačkala ho a zahodila do žlábku na odpadky, okamžitě shořel. Ksakru, pomyslela si nešťastně. A co jsem vlastně čekala?

Auto se vzneslo a letělo domů do Los Angeles.

Ještě je příliš brzo, aby se dalo zjistit, jestli s Clemem mám *štěstí*, uvědomila si. To je zřejmé. Nálada se jí zlepšila. Další týden, dva a snad ho budu mít.

Chudák Pete, pomyslela si. Ještě ani nehodil trojku a nevrátil se do Hry. Neměla bych se za ním stavit v Marin? Mrknout se, jestli tam je? Dneska se teda pěkně ožral a vyváděl. Byl kousavej jak blecha. Neexistuje žádný zákon či pravidlo, které by nám bránilo stýkat se mimo Hru. A proč by taky mělo? *Štěstí* jsme neměli, říkala si, ani Pete, ani já. I přes naše vzájemné city.

Náhle se v autě spustilo rádio. Zaposlouchala se do vzkazů, které na všech frekvencích nadšeně vysílala skupina z Ontaria v Kanadě. „Tady je Pear Book Hovel," chlubil se mužský hlas. „Dnes večer v deset hodin místního času jsme měli *štěstí*. Žena z naší skupiny, paní Dona Palmerová, kousla do králičího papírku, aniž by čekala, že to dopadne jinak než obvykle, a –"

Freya vypnula rádio.

Po příjezdu do svého temného, nezabydleného bytu v San Rafaelu se Pete vydal rovnou do koupelny, aby prohledal lékárničku. Věděl, že jinak neusne. Byl to pro něj už ohraný příběh. Snoozex? Aby vůbec účinkoval, musel by si vzít tři pětadvacetimiligramové tabletky, už ho bral moc a příliš dlouho. Potřebuju něco silnějšího, pomyslel si. Ještě pořád si můžu vzít fenobarbital, jenže ten člověka odrovná na celý další den. Skopolamin hydrobromidu, to bych mohl zkusit.

Anebo, říkal si v duchu, bych mohl zkusit nějakej dryák. Emfytal.

Dám si tři emfytaly a už se nikdy neprobudím. Po takhle silných kapslích. Tady… Jak si s tou myšlenkou pohrával, nechal prášky ležet na dlani. Všichni už mi dají pokoj, nikdo mi už do ničeho nebude kecat –

Lékárnička ohlásila: „Pane Gardene, kontaktuji kvůli vašemu stavu doktora Macyho ze Salt Lake City."

„Nic mi není," odsekl Pete. Rychle nasypal kapsle zpátky do dózičky. „Vidíš?" Počkal. „Byl to jen momentíček, takové gesto." Stál tu a snažil se uprosit lékárničku – jak bizarní. „V pohodě?"

Cvaknutí. Lékárnička se sama vypnula.

Pete si oddechl úlevou.

Ode dveří zazněl zvonek. Co teď? přemýšlel. Prošel lehce zatuchlým bytem a stále mu vrtalo hlavou, co by si mohl vzít na spaní, aniž by musel aktivovat lékárničku. Otevřel dveře.

Stála za nimi blondýna, jeho bývalá žena Freya. „Ahoj," pozdravila ho, jako by se nechumelilo. Vešla do bytu, sebejistě

proklouzla kolem něj, jako by bylo úplně normální, že ho vyhledává, i když je vdaná za Clema Gainese. „Co to máš v ruce?“ zeptala se ho.

„Sedm tablet snoozexu,“ přiznal se.

„Dám ti něco lepšího, co teď letí.“ Freya zalovila v kožené kabelce tvaru poštovního pytle. „Novinka z New Jersey, vyrobená automatickou farmaceutickou továrnou.“ Napřáhla ruku s velkou modrou kapslí. „Pronervan,“ řekla a zasmála se.

„Haha,“ ušklíbl Pete, vůbec mu to nepřiselo vtipné. Naprdnervan. „Proto jsi přišla?“ O jeho chronické nespavosti samozřejmě věděla, byla jeho ženou a partnerem v Blafáku přes tři měsíce. „Prohrál jsem dneska s Waltem Remintonem Berkeley. Jak dobře víš. Nemám teď na žádný vtípky náladu.“

„Tak mi uvař kafe,“ požádala ho Freya. Sundala si kabát olemovaný kožešinou a přehodila ho přes židli. „Nebo počkej, já ho udělám.“ Soucitně dodala: „Vypadáš fakt zle.“

„Berkeley – proč jsem vsadil zrovna Berkeley? Ani se nepamatuju. Ze všeho, co vlastním – jako bych se chtěl sám zničit.“ Ztichl a pak řekl: „Cestou sem jsem zachytil zprávy z Ontaria.“

„Taky jsem je slyšela,“ přikývla.

„Povzbuzují tě, nebo z nich dostáváš depresi?“

„Nevím,“ odpověděla Freya zadumaně. „Jsem ráda, že se jim to povedlo. Ale…“ chodila se založenýma rukama po bytě.

„Mě pěkně deprimujou,“ řekl Pete. Naplnil čajovou konvici vodou.

„Děkuji,“ zasyčela konvice – její automatický mechanismus.

„Můžeme se spolu scházet mimo Hru, napadlo tě to? Nebudeme první,“ navrhla Freya.

„Nebylo by to fér vůči Clemovi.“ Pocit kamarádství ke Clemovi přehlušil jeho city k ní – dočasně.

A také se nemohl dočkat své příští ženy, dříve nebo později hodí trojku.

2

Druhý den ráno Peta probudil tak úžasně neuvěřitelný zvuk, že rovnýma nohama vyskočil z postele a celý zkoprnělý naslouchal. Slyšel děti. Hádaly se venku, za oknem jeho sanrafaelského bytu.

Byl to chlapec a děvče. Helemese, pomyslel si Pete, tak přece jen se tu za ta léta někdo narodil. A dokonce rodičům, kteří nejsou vlastníci, nemají žádný pozemek, takže ani nemůžou hrát Blafák. Nemohl tomu uvěřit. Měl bych jim věnovat nějaké městečko, pomyslel si… San Anselmo nebo Ross, možná obojí. Zaslouží si příležitost hrát. Jenže možná nechtějí.

„Ty jseš," urazila se holčička.

„Sama jsi," řekl naštvaně chlapeček.

„Dej to sem." Následoval hluk potyčky.

Zapálil si cigaretu, našel šaty a oblékl se.

V rohu pokoje stála opřená o zeď puška MV-3… Všiml si jí a zavzpomínal na to, co pro něj ta stará dobrá flinta znamenala. Kdysi se s ní chtěl postavit Rudým Číňanům. Ale nakonec ji nikdy nepoužil, protože Číňani se nikdy neukázali… alespoň ne fyzicky. Dorazili jejich vyslanci v podobě Hinkelovy radiace, jenže ani sebevětší množství MV trojek rozdaných domobraně by s ní nedokázalo bojovat a ubránit se. Radiace vyslaná ze satelitu Wasp-C splnila očekávání a Spojené státy prohrály, lidová Čína však nevyhrála. V tomhle boji nebylo vítěze. Hinkelovy radiační vlny se rozlétly po celém světě, bůh jim žehnej.

Pete došel k pušce, zvedl ji a zamířil, stejně jako kdysi v mládí. Ta zbraň, uvědomil si, je sto třicet let stará, skoro. Hotová starožitnost. Dalo by se z ní ještě střílet? A k čemu by to bylo…

Ve vylidněných městech nebylo na Zemi koho zabít. Nejspíš i psychopat by si to rozmyslel. V celé Kalifornii žilo všeho všudy méně než deset tisíc lidí… Opatrně opřel pušku zpátky o zeď.

Navíc to ani nebyla osobní zbraň. Byla zkonstruována tak, aby tenké střely pronikly ochranným pancířem sovětských tanků TL-90 a

zneškodnily je. Pete si vzpomněl na instruktážní filmy, které jim ukazoval velitelský štáb Šesté armády. Panečku, to by bylo, vidět dneska takovou fůru lidí pohromadě… A klidně i Číňanů.

Vzdávám vám hold, Bernhardte Hinkele, pomyslel si sžíravě. Lidský vynálezce té nejdokonalejší z bezbolestných zbraní… Ne, měl jste pravdu, skutečně to nebolelo. Nic jsme necítili, ani jsme si toho nevšimli. Až potom…

Lidé byli nabádáni, aby si v co největším počtu nechali odstranit Hynesovy žlázy. Rozhodně své úsilí nevynaložili zbytečně, jinak by lidstvo nepřežilo. A sterilita nebyla absolutní, spíše relativní, určité kombinace mužů a žen jsou plodné. Teoreticky děti mít můžeme a pár z nás je skutečně i má… Například ty děti za oknem…

Ulicí se kodrcal vůz automatické údržby, posbíral odpadky a zkontroloval, jestli už trávníky dostatečně vyrostly, nejdřív na jedné, potom na druhé straně. Plynulé otáčky motoru přehlušily dětské hlasy.

Prázdné město se udržuje v čistotě, řekl si Pete, když stroj zastavil a vyslal chapadlo, aby zběžně prozkoumalo keřík kamélie. Nebo spíše zdánlivě prázdné město – žilo tu deset, dvacet lidí, nevlastníků, alespoň podle posledního sčítání obyvatel.

Za údržbářským vozem se objevil další, ještě propracovanější stroj. Jako obrovský dvacetinohý brouk se hnal po silnici a dychtil po jakémkoli zápachu hniloby a rozpadu. Pete věděl, že opravárenský vůz znovu postaví vše, co se zbortilo, zacelí rány města, zastaví záhubu, ještě než započne. Ale proč? Kvůli komu? Dobrá otázka. Ze svých satelitů si vouci asi více užívali pohled na nepoškozenou civilizaci než na trosky.

Pete uhasil cigaretu a vešel do kuchyně. Doufal, že tam najde něco k snídani. V bytě už nebydlel několik let, nicméně otevřel vzduchotěsnou ledničku. Objevil v ní slaninu, mléko, vajíčka, chléb a džem, vše v poživatelném stavu. K snídani to bohatě stačilo. Před ním tu bydlel Antonio Nardi, to jídlo tu musel zanechat on, ani netušil, že pozemek prohraje v Blafáku a že už se sem nikdy nevrátí.

Než však začne snídat, musí vyřídit něco mnohem důležitějšího.

Zapojil videofon a oznámil: „Chci mluvit s Waltrem Remingtonem z okresu Contra Costa.“

„Jak si přejete, pane Gardene,“ odpověděl videofon. Obrazovka se vzápětí rozsvítila.

„Ahoj,“ na obrazovce se objevil tvrdošíjný, zašpičatělý obličej a tupě na Peta zíral. Walt se toho rána ještě neholil, na tváři mu vyráželo strniště a malé, zarudlé oči měl oteklé nedostatkem spánku.

„Co tak brzo?“ zamumlal. Měl na sobě ještě pyžamo.

„Pamatuješ si, co se včera v noci stalo?“ zeptal se ho Pete.

„Jo, jasně,“ přikývl Walt a uhladil si vrabčí hnízdo na hlavě.

„Prohrál jsem s tebou Berkeley. Nechápu, jak jsem ho mohl vsadit. Víš, bylo to moje sídlo, můj domov.“

„Já vím,“ řekl mu na to Walt.

Pete se zhluboka nadechl a pronesl: „Vyměním ho za tři města v Marin: Ross, San Rafael a San Anselmo. Chci Berkeley zpátky, chtěl bych tam bydlet.“

„Ale v Berkeley přece bydlet můžeš. Jako obyvatel, ne jako vlastník, pochopitelně.“

„To nepůjde,“ namítl Pete. „Nedokázal bych takhle žít, chci Berkeley vlastnit, ne se tam jen nastěhovat. No tak, Waltře, ty tam přece bydlet nebudeš, znám tě. Berkeley je na tebe příliš chladné a ponuré. Máš rád teplo v údolí, jako je v Sacramentu, ve Walnut Creek, kde teď bydlíš.“

„To máš recht,“ souhlasil Walt. „Ale Berkeley ti fakt prodat nemůžu, Pete.“ A vzápětí z něj vypadlo proč. „Už ho nemám. Když jsem v noci přišel domů, už na mě čekal makléř, netuším, jak se mohl dozvědět, že jsem ho vyhrál, ale věděl to. Velký překupník a čachrář z východu, ze společností Mart Pendleton & spol.“ Walt se zasmušil.

„A tys jim Berkeley prodal?“ nemohl Pete věřit svým vlastním uším. Znamenalo to, že někomu, kdo nebyl součástí jejich skupiny, se podařilo vloudit do Kalifornie. „Proč jsi to udělal?“ vyštěkl na Walta.

„Vyměnil jsem ho za Salt Lake City,“ odpověděl zdráhavě Walt. Jak jsem to mohl odmítnout? Teď se můžu přidat ke skupině Plukovníka Kitchenera, která hraje v Provu v Utahu. Promiň, Pete.“ Tvářil se provinile. „Asi jsem byl ještě trochu pod parou. Ta nabídka vypadala prostě příliš lákavě, než abych ji odmítl.“

„A pro koho to ti Pendletonovci kupovali?“

„To neřekli.“

„A ty ses nezeptal.“

„Ne,“ chtě nechtě připustil Walt. „Nezeptal. Asi jsem měl.“

„Chci Berkeley zpátky,“ prohlásil Pete. „Zjistím, komu ho prodali a získám ho zpátky, i kdybych měl prodat celý okres Marin. A nemůžu se dočkat, jak ti ve Hře vypráším kožich, vytřískám z tebe všechno, co máš, a je mi ukradený, koho máš za partnera.“ Nasupeně vypnul videofon. Obraz potemněl.

Jak to jen mohl udělat? ptal se Pete sám sebe. Prodat takhle z ničeho nic pozemek někomu mimo skupinu – někomu z východu.

Musím zjistit, koho můžou Pendleton & spol. v tomhle kšeftu zastupovat, říkal si.

Měl velmi silnou a zlověstnou předtuchu.

3

Pro Jeroma Luckmana bylo to ráno obzvláště vydařené. Protože – a to mu prolétlo hlavou hned, jak se probudil – dnes poprvé v životě vlastnil Berkeley. Prostřednictvím společnosti Matt Pendleton & spol. se mu nakonec podařilo získat nemovitost v Kalifornii, což znamenalo, že mohl hrát se skupinou Pretty Blue Fox, která se scházela každou noc v Carmelu. A Carmel bylo skoro stejně hezké městečko jako Berkeley.

„Side," zavolal. „Pojď sem." Luckman se znovu posadil do křesla a potáhnul z jemňoučké mexické cigarety, jež si dopřával každý den po snídani.

Jeho asistent, obyvatel Sid Mosk, otevřel dveře a strčil do nich hlavu. „Ano, pane Luckmane?"

„Přiveď mi toho prekoga," přikázal mu Luckman. „Konečně pro něj něco mám." Něco, pomyslel si, co vyváží risk, že ho vyloučí ze Hry. „Jakže se jmenuje? Dave Mutreaux nebo tak nějak." Luckman si jejich rozhovor pamatoval jen velmi matně, muž jeho postavení jednal denně s řadou lidí. A navíc New York měl hodně obyvatel, skoro patnáct tisíc živých duší. Velkou část z nich tvořily děti, dokonce nově narozené. „Dohlídni, aby šel zadem," požádal ho Luckman. „Netoužím po tom, aby ho někdo viděl." Musel dostát své pověsti. A tohle byla poněkud delikátní záležitost.

Přivést do Blafáku osobu s parapsychickou schopností byl pochopitelně podvod. Pravidla mluvila jasně: osoby s nadpřirozenými schopnostmi, psionici, Blafák hrát nesmějí. Léta se v mnoha skupinách používalo EEG, elektroencefalograf, ale postupem času tento zvyk vymřel. Aspoň v to Luckman doufal. Na východě se už EEG rozhodně nepoužívalo, protože se o všech psionicích vědělo. A východ přece určoval trend celé zemi.

Na Luckmanův stůl vyskočil šedobílý kocour s krátkými chlupy. Luckman ho bezmyšlenkovitě podrbal na čumáčku. Pokud se mi nepodaří propašovat do Pretty Blue Fox jasnovidce, pojedu tam asi

sám, říkal si. Je fakt, že už Blafák nehrál minimálně rok… ale byl nejlepším hráčem široko daleko. Jak jinak by se mohl stát vlastníkem New Yorku? A tehdy panovala ostrá konkurence. Konkurence, z níž Luckman nadělal prosté obyvatele levou zadní.

V Blafáku mě nikdo nedostane, říkal si Luckman. A všichni to vědí. Ale stejně, s jasnovidcem… to byla jistota. A jemu se pocit jistoty líbil, protože i když byl v Blafáku jednička, nerad hazardoval. Nehrál kvůli zábavě, ale kvůli vítězství.

Například Joea Schillinga, přeborníka v Blafáku, totálně zruinoval. Joe teď v Novém Mexiku provozoval krámek se starými deskami a dny, kdy hrál Blafák, patřily minulosti.

„Pamatuješ, jak jsem to natřel Joeovi Schillingovi?“ zeptal se Sida. „Jo poslední kolo snad do smrti nezapomenu, vidím každičký jeho detail. Joe hodil pětku a vytáhl si kartu z pátého balíčku. Díval se na ni dlouho, příliš dlouho. A z toho jsem poznal, že bude blafovat. Potom se posunul o osm políček kupředu a přistál na nejlepším výherním poli, víš, tamtom, jak zdědíš sto padesát tisíc dolarů po mrtvém strýčkovi. Stál na tom políčku a já se podíval na jeho figurku.“ Možná má sám telepatické schopnosti, protože se mu zdálo, že opravdu čte Joeovy myšlenky. Hodil jsi šestku, uvažoval tenkrát s naprostou jistotou. A teď blafuješ.

A pronesl to nahlas, ohlásil Joeův blaf. Tehdy Joe vlastnil New York a mohl ve Hře porazit, koho se mu zachtělo. Ohlásit jeho tah si nikdo nedovolil.

Joe Schilling pozvedl svou zarostlou, vousatou hlavu a zadíval se mu do očí. Nastalo ticho. Všichni hráči vyčkávali.

„Fakt chceš tu kartu, kterou jsem si vytáhnul, vidět?“ otázal se ho Schilling.

„Ano.“ Čekal, úplně bez dechu, až ho rozbolely plíce. Jestli se mýlil, jestliže to skutečně byla osmička, vyhraje Joe znovu a jeho vláda nad New Yorkem se ještě upevní.

Joe Schilling hlesl: „Byla to šestka.“ A hodil kartu na stůl. Luckman měl pravdu, byl to blaf.

A získal tak vlastnické právo na New York i s předměstími.

Kočka na Luckmanově stole zamňoukala, doufala, že dostane snídani, Luckman ji však odstrčil. Seskočila na zem.

„Příživníku,“ řekl jí. Kočky měl však rád, věřil, že nosí štěstí. Tu noc, co porazil Joea Schillinga, měl s sebou v herně dva kocoury, to možná díky nim vyhrál, žádná skrytá nadpřirozená schopnost.

„Mám na videofonu Davea Mutreauxe,“ oznámil mu asistent. Je připraven. Chcete s ním mluvit osobně?“

„Je-li to skutečný jasnovidec,“ odpověděl Luckman, „už ví, co chci, takže se nemusím ani já, ani nikdo jiný obtěžovat.“ Paradoxy jasnovidectví ho bavily a zároveň mu lezly na nervy.

„Zruš spojení, Side, a pokud se tu neobjeví, je k ničemu.“

Sid poslušně vypnul videofon, obrazovka ztmavla. „Ale uvědomte si,“ podotkl Sid, „že jste s ním nikdy nemluvil, takže si ani nemá co přehrát, ne?“

„Je schopný vidět, jak s ním budu doopravdy mluvit,“ odvětil Luckman. „Tady v kanceláři, až mu budu dávat příkazy.“

„Jo je fakt,“ připustil Sid.

„Berkeley,“ zamyslel se Luckman. „Nebyl jsem tam osmdesát či devadesát let.“ Jako většina vlastníků se nerad vydával do míst, která mu nepatřila. Snad to byla pověra, ale pro něj to rozhodně znamenalo smůlu. „Zajímalo by mě, jestli tam je ještě pořád taková mlha. No, však brzo uvidím.“ Vytáhl ze šuplíku vlastnickou listinu, kterou mu makléř doručil. „Podívejme se, komu Berkeley patřilo přede mnou,“ a začetl se. „Walter Remington, ten ho vyhrál minulou noc a rovnou ho prodal. A před ním nějaký Peter Garden. Vůbec bych se nedivil, kdyby ten chlapík teď zuřil jako ďas – anebo bude, až to zjistí. Pravděpodobně sázel na to, že Berkeley vyhraje nazpátek.“ Zpátky ho však už nikdy nevyhraje, říkal si Luckman, ode mě ne.

„Poletíte na západní pobřeží?“ zeptal se Sid.

„Ano,“ odpověděl Luckman. „Jen co si zabalím, udělám si z Berkeley prázdninový byt. Pokud není ve špatném stavu a pokud se mi tam bude líbit. Nesnáším rozbořená města, nevadí mi, když jsou prázdná, to se dá čekat. Ale co s troskama?“ Otřásl se. Jestli něco znamenalo smůlu, tak to bylo rozpadlé město, kterých byl plný jih. Když začínal, vlastnil několik měst v Severní Karolíně. Fujtajbl, na to do smrti nezapomene.

„A můžu vás zastupovat, zatímco budete pryč?“ otázal se ho Sid.

„Jasně,“ souhlasil Luckman ochotně. „Napíšu ti plnou moc zlatým písmem na svitek pergamenu, převážu stuhou a zapečetím červeným voskem.“

„Vážně?“ podíval se na něj váhavě Sid.

Luckman se zasmál. „To by se ti líbilo, co, taková ceremonie. Jako ta postavička z operety *Mikádo*, Pooh-bah. Jeho lordstvo vlastník New Yorku v zastoupení a rozpis vybraných daní k tomu. Je to tak?“

Sid se začervenal a zamumlal: „Já vím, tvrdě jste dřel blbejch šedesát pět let, abyste New York získal.“

„Protože jsem chtěl zlepšit životní podmínky,“ prohlásil Luckman. „Když jsem New York přebíral, žilo tu jen pár stovek lidí. A podívej se na současnou populaci. Je to moje zásluha – ne přímo, ale podporuju obyvatele, aby Hru hráli taky, čistě kvůli párování partnerů. Nemám snad pravdu?“

„Jistě, pane Luckmane,“ kývl Sid, „čistou pravdu.“

„A proto se objevilo tolik plodných párů, které by se nikdy nesetkaly, jasné?“

„Jo,“ špitl Sid. „A díky těmhle škatulatům hejbejte se je pro vás hračka znovu přivádět na svět lidské pokolení.“

„Tak na to nezapomeň,“ řekl mu Luckman. Shýbl se pro další kočku, tentokrát černou bezocasou samičku. „Vezmu si tě s sebou,“ řekl jí a pohladil ji. „Možná si jich vezmu šest, sedm,“ rozhodl se. „Pro štěstí.“ A taky, o čemž se už nezmínil, aby se necítil sám. Nikdo ho na západním pobřeží neměl rád, nebudou tam žádní jeho lidé, obyvatelé, kteří mu budou smekat na potkání. Když na to pomyslel, přepadl ho smutek. Ale co, říkal si v duchu, až tam budu žít pár let a znovu všechno vybuduju jako v New Yorku, zbavím se téhle prázdnoty, která vyvolává vzpomínky na minulost.

Na doby, kdy naše planeta praskala ve švech a plivala lidi na Měsíc i na Mars. A pak přišli ti tupci, Rudí Číňani, a museli použít vynález toho východního Němčoura, toho bývalýho nácka, toho – už ani nedokázal vymyslet slova, jimiž by Bernhardta Hinkela popsal. Škoda, že Hinkel už nežije, říkal si Luckman. Rád bych s ním strávil chvíli o samotě, mezi čtyřma očima.

Jediná dobrá věc, která by se o Hinkelově radiaci dala říct, je, že nakonec zasáhla i Východní Německo.

Jen jeden člověk by mohl vědět, pro koho Matt Pendleton & spol. jednají, rozhodl se Pete Garden. Vyšel z bytu v San Rafaelu a spěchal k zaparkovanému autu. Za výlet do Albuquerque v Novém Mexiku, do města plukovníka Kitchenera, to stojí. A stejně si tam potřebuju vyzvednout desku.

Před dvěma dny dostal dopis od Joea Schillinga, největšího obchodníka se starými vzácnými deskami na světě, že nahrávka Tita Schipy, kterou Pete sháněl, se konečně objevila a čeká na něj.

„Dobré ráno, pane Gardene," pozdravilo ho auto, když odemkl dveře.

„Nazdárek," odpověděl Pete zamyšleně.

Z příjezdové cesty k protějšímu domu na něj zíraly dvě děti, jež předtím zaslechl.

„Vy jste majitel?" zeptala se holčička. Děti to poznaly podle označení, jasně barevné pásky, kterou měl na rukávě. „Nikdy jsme vás neviděli, pane," řeklo děvčátko uctivě. Může jí být kolem osmi, odhadoval Pete.

„Nebyl jsem tu už celou věčnost," vysvětlil jim Pete. Vydal se k nim a zeptal se: „Jakpak se jmenujete?"

„Já jsem Kelly," odpověděl chlapec. Vypadal o něco mladší než děvče. Maximálně šest let. A oba dva byli jako obrázek. Pete měl radost, že bydlí v jeho městě. „A moje sestra se jmenuje Jessica. A máme ještě jednu starší sestru, Mary Anne, ale ta tu není, je v San Francisku, ve škole."

Tři děti v jedné rodině! Pete se ohromeně zeptal: „A jak se jmenujete dál?"

„McClainovi," odpovědělo děvčátko. „Moje máma s tátou jsou jediní v Kalifornii, kdo má tři děti," pochlubila se.

Tomu Pete věřil. „Chtěl bych se s nimi seznámit," řekl.

„Bydlíme v tamtom domě," ukázala Jessica. „To je divné, že tatínka neznáte, když vám to tu patří. Můj táta totiž zařídil uklízecí a opravárenské stroje, domluvil se na tom s vouky a oni mu je poslali."

„Vy se vouků nebojíte, že ne?“ zeptal se jich Pete.

„Ne,“ zavrtěly obě děti hlavou.

„Bojovali jsme proti nim ve válce,“ podotkly děti.

„Ale to už bylo strašně dávno,“ dodala dívka.

„To máte pravdu,“ souhlasil Pete. „Tenhle přístup vám schvaluju.“ Kéž by takový také měl.

Z domu naproti vyšla útlá žena a vydala se k nim. „Mami!“ zakřičela nadšeně Jessica. „Podívej, to je pán, co mu to tu patří.“

Tmavovlasá žena, velmi přitažlivá a mladá, se k nim blížila pružným krokem. Na sobě měla kalhoty a zářivě kostkovanou bavlněnou košili. „Vítejte v Marin,“ pozdravila Peta. „Nemáme tu čest vidět vás moc často, pane Gardene.“ Podala mu ruku.

„Gratuluju,“ řekl jí Pete.

„Protože mám tři děti?“ usmála se paní McClainová. „Jak se říká, jde jenom o štěstí. Žádné umění. Nedal byste si kafe, než odjedete? Možná se už nikdy nevrátíte.“

„Já se vrátím,“ tvrdil Pete.

„No to jistě.“ Žena se netvářila dvakrát přesvědčeně, v nádherném úsměvu se zablýskla ironie. „Víte, pro nás, obyčejné lidi, jste tu spíš legendou, pane Gardene. Hergot, teď se týdny nebudeme bavit o ničem jiném, než že jsme vás potkali.“

I kdyby se rozkrájel, nedokázal by pochopit, jestli svá slova paní McClainová myslela ironicky, její tón nic nenaznačoval. Byl zmatený, úplně ho popletla. „Určitě se vrátím,“ slíbil. „Přišel jsem o Berkeley, kde jsem –“

„Ahá,“ přikývla paní McClainová. Nasadila ještě širší a zářivější úsměv. „Chápu. Smůla ve Hře. Tak proto jste nás navštívil.“

„Jedu do Nového Mexika,“ oznámil jí Pete a nastoupil do auta. „Asi se ještě uvidíme.“ Zabouchl dveře a přikázal automatu: „Odlétáme.“

Jak se auto vznášelo, dětí mu mávaly. Paní McClainová nikoliv. Nač taková nevraživost? přemítal Pete. Nebo se mu to jen zdálo? Možná ji štve, že existují dvě oddělené skupiny lidí, vlastníci a obyvatelé, asi jí přijde nespravedlivé, že šanci ve Hře má jen hrstka vyvolených.

Nemůžu jí to mít za zlé, usoudil Pete. Ale neuvědomuje si, že každou chvíli můžeme o všechno přijít. Tak třeba Joe Schilling… Býval to největší hráč západního světa, a teď už si do konce života nezahraje, nic mu nezůstalo. Rozdělení na vlastníky a obyvatele není nikdy definitivní.

I on sám kdysi nic nevlastnil. Získal vlastnické právo na nemovitost jedinou možnou legální cestou: zapsal se a čekal, až někde nějaký vlastník zemře. Postupoval podle pravidel stanovených vouky, snažil se uhodnout přesný den, měsíc a rok úmrtí. A skutečně, měl *štěstí* – 4. května 2143 se jeden takový vlastník, jmenoval se William Rust Lawrence, zabil při autonehodě v Arizoně. Pete se stal jeho nástupcem, zdědil jeho území a začal hrát Hru.

Vouci, hazardéři až do morku kostí, milovali náhodný způsob dědění majetku. A děsili se situací, v nichž existoval kauzální vztah.

Zajímalo by ho, jak se paní McClainová jmenuje křestním jménem. Je krásná, pomyslel si. Líbila se mu, i přes ten její podivně zahořklý přístup, líbilo se mu, jak se dívala, jak se nosila. Přál si poznat rodinu McClainových blíže, možná kdysi bývali vlastníci a někdo je zničil. To by vše vysvětlovalo.

Poptám se, pomyslel si. Beztak je budou znát všichni, když mají tři děti. Joe Schilling ví, co se kde šustne. Zeptám se ho.

4

„To si piš,“ řekl Joseph Schilling, když procházel krámkem plným zmatku a nepořádku dozadu, do obytné části domku. „Patricii McClainovou znám. Kdes na ni narazil?“ obrátil se na Peta.

„Bydlej u mě ve městě,“ odpověděl Pete. Snažil se proklestit si cestičku mezi stohy letitých desek, krabic, dopisů, katalogů a plakátů. Jak tu vůbec můžeš něco najít?“ zeptal se Joea.

„Mám systém,“ odvětil Joe bez dalšího vysvětlení. „Povím ti, proč je Pat McClainová tak zahořklá. Bývala vlastníkem, ale zakázali jí hrát.“

„A proč?“

„Pat má telepatické schopnosti.“ Joe udělal místo na stole v kuchyni a postavil na něj dva hrnečky bez ucha. „Oolong?“ zeptal se Peta.

„Aha,“ vyhrkl Pete a přikývl.

„Mám pro tebe desku dona Pasquala,“ sdělil mu Joe, zatímco naléval z černé keramické konvičky čaj. „Schipovu árii. Da-tý da-da da. Nádhernej kousek.“ Něco si dál broukal a vytáhl z kredence nad dřezem citrón a cukr. Pak tiše prohodil: „Hele, mám vepředu zákazníka.“ Mrknul na Peta a ukázal ke krámku, oddělenému od místnosti zaprášeným, špinavým závěsem. Pete spatřil mladého hubeného dlouhána v brýlích s kostěnými obroučkami a s vyholenou hlavou. Mladík si prohlížel starožitný katalog desek, rozervaný na cáry. „Blázen,“ řekl Schilling potichu. „Žere jogurty a cvičí jógu. A cpe se vitaminem E – na potenci. Objevujou se tu různý typy.“

„Po-poslyšte, p-pane Schillingu, ma-máte nějaké desky od Claudia Mu-Muzia?“ zavolal mládenec zajíkavě.

„Jenom *Scénu s dopisem z Traviaty*,“ odpověděl Schilling, aniž by se namáhal zvednout od stolu.

„Paní McClainová mi přijde fyzicky velmi přitažlivá,“ ozval se Pete.

„No jéje. A temperamentní až běda. Ale nehodí se k tobě. Je tím typem, co Jung popsal jako introvertní, citlivý a hluboký. Mají sklony k idealismu a melancholii. Ty potřebuješ nějakou povrchní zářivou blondýnku, někoho, kdo by ti zvednul náladu. Ženskou, která tě dostane ze sebevražedných depresí, do kterých zrovna padáš nebo se z nich hrabeš.“ Schilling usrkl čaj, pár kapek mu steklo na hustý rezavý plnovous. „No tak, pověz něco. Nebo snad zrovna máš depku?“

„Ne, odpověděl Pete.

Zepředu z obchodu kostnatý dlouhán zakřičel: „P-pane Schillingu, m-můžu si poslechnout tuhle Gigliho desku *Una Furtiva Lagrima*?“

„Určitě,“ zahalekal Schilling. Začal se nepřítomně škrábat na tváři a pobrukovat. „Pete,“ otočil se k němu, „znáš to, drby se šíří rychle. Prý jsi prohrál Berkeley.“

„Jo,“ připustil Pete. „A Matt Pendleton a spol. –“

„To bude Jerome Šťastlivec Luckman,“ usoudil Joe Schilling. „Jejdanánku, fakt machr, to můžu potvrdit. A teď bude hrát s tebou a za chvilku shrábne celou Kalifornii.“

„Copak se mu někdo nedokáže postavit a porazit ho?“

„Samo,“ přikývl Joe. „Já.“

Pete na něj hleděl jak opařený. „Neděláš si legraci? Jsi ukázkovým příkladem, úplně tě zrušil.“

„Jen jsem měl pech,“ mávl rukou Joe. „Kdybych měl víc pozemků, kdybych vydržel ve hře ještě chvilku…“ po tváři mu přeběhl šibalský, zpotvořený úsměv. „Blafák je úchvatná hra. Stejně jako poker kombinuje náhodu a dovednost, můžeš vyhrát či prohrát díky obojímu. Prohrál jsem kvůli náhodě, kvůli jedinýmu špatnýmu tahu – nebo spíš kvůli jedinýmu šťastnýmu odhadu Luckmana.“

„Což nebylo žádný umění.“

„U všech rohatejch že nebylo! Luckman má tolik štěstí, co já talentu, měli by nám říkat Štastlivec a Umělec. Kdybych tak měl co vsadit a mohl začít znova…“ vybuchl najednou Joe. „Promiň.“

„Dám ti zástavu do Hry,“ nabídl mu z náhlého popudu Pete.

„To si nemůžeš dovolit. Přijdu draho, protože nevyhrávám hned. Chvilku mi trvá, než svým uměním překonám náhodu… jako třeba ten slavnej Luckmanův tip, kterým mě odrovnal.“

Zepředu z krámku zaznívál znamenitý tenor Gigliho, Schilling se na chvilku zarazil a zaposlouchal se. Naproti stolu, rozezlen pronikavým čistým hlasem, poskakoval v kleci obrovský vypelichaný papoušek Eeore. Schilling se na něj káravě podíval.

„*Árie Rudolfa* z Pucciniho *Bohémy*,“ řekl Schilling. „První ze dvou verzí, které Gigli nahrál. A každopádně ta lepší. Slyšels někdy tu druhou? Tu z celý opery. Je tak příšerná, že se mi tomu nechce věřit. Počkej.“ Ztichl a poslouchal. „Famózní skladba,“ pokračoval. „Měl by sis ji pořídit do sbírky.“

„Gigli mě moc nebere,“ odvětil Pete. „Zpívá moc přerývaně.“

„To se tak dělalo,“ odsekl Joe Schilling popudlivě. „Byl Ital, zpívali tak všichni.“

„Schipa ne.“

„Schipa byl samouk,“ protestoval Schilling.

Vytáhlý mladík přišel s Gigliho deskou. „Chtěl bych si ji k-koupit, pane Schillingu. Ko-kolik stojí?“

„Sto dvacet pět dolarů,“ odpověděl Schilling.

„Jejda,“ vyrazil mladík sklíčeně. Stejně však vytáhl peněženku.

„Válku s voukama přežilo jen pár kousků,“ vysvětloval Schilling. Vzal desku a začal ji balit do tvrdého kartónu.

Do obchodu vstoupili další dva zákazníci, muž a žena, oba malí a zavalití. „Dobré ranko, Leši. Nazdar Es,“ přivítal je Joe. Obrátil se k Petovi a představil je: „Tohle jsou pan a paní Sibleyovi, milovníci vokálů, stejně jako ty. Z Portlandu v Oregonu.“ Ukázal na Peta. „Vlastník Peter Garden.“

Pete vstal a podal si se Sibleyovými ruku.

„Těší mě, pane Gardene,“ pozdravil ho Les Sibley uctivě, tak jak mluví obyvatel k vlastníkovi. „Kde sídlíte, pane?“

„V Berkeley,“ odpověděl Pete, a pak si uvědomil: „Původně v Berkeley, teď v Marin v Kalifornii.“

„Moc mě těší,“ vyhrkla Es Sibleyová extrémně podlézavým způsobem, který Petovi připadal – a to vždycky – nechutný. Napřáhla ruku, a když ji Pete stiskl, zjistil, že je měkká a vlhká.

„Zajisté máte skvostnou sbírku, ta naše musí být zanedbatelná, máme jen pár nahrávek Conchity Superviové.“

„Superviové!“ zvolal nadšeně Pete. „A co máte?“

Joe Schilling ho však okřikl. „Mám se zákazníky nepsanou dohodu, Pete, že neobchodujou mezi sebou, ale jen se mnou, a ani ty nejsi výjimka. A když to stejně udělaj, už jim nikdy nic neprodám. A všechny kousky od Superviové, které Les a Es vlastní, už máš, a ještě pár navíc.“ Namarkoval sto dvacet pět dolarů za Gigliho a vyzáblý mladík odkráčel.

„Co považujete za nejlepší vokální nahrávku všech dob?“ zeptala se Peta Es Sibleyová.

„*Každé údolí* z *Handlova Mesiáše* od Aksela Schitze,“ odpověděl Pete.

„Svatá pravda,“ přikývl souhlasně Les.

Když Sibleyovi odešli, zaplatil Pete za desku Tita Schipy a nechal si ji od Joea Schillinga obzvláště pečlivě zabalit. Pak se zhluboka nadechl a rozhodl se, že už nebude chodit kolem horké kaše. „Joe, dokázal bys mi vyhrát Berkeley zpátky?“ Kdyby Schilling souhlasil, vytrhl by mu trn z paty.

„Snad by to šlo,“ ozval se po chvilce Joe. „Jestli to vůbec někdo dokáže, tak já. Existuje pravidlo – používané velmi zřídka – že v Blafáku spolu můžou hrát i dvě osoby stejného pohlaví. Zjistíme, jestli by na to Luckman přistoupil, možná budeme muset podat žádost komisaři, voukovi zastupujícímu vaši oblast.“

„To bude U. S. Cummings,“ podotkl Pete. Konkrétně tenhle vouk mu lezl děsně na nervy, byl to strašný šťoural. Pete se s ním už párkrát chytl.

„Taky by šlo,“ přemýšlel nahlas Joe, „že bys mi dočasně věnoval vlastnické právo na některé oblasti, co ti zůstaly, ale jak jsem už říkal…“

„A nevyšel jsi ze cviku?“ otázal se Pete. „Blafák jsi nehrál léta.“

„I to je možný,“ připustil Joe. „To brzo zjistíme, a doufám, že včas. Myslím…“ Pohlédl ke dveřím do obchodu. Venku zaparkovalo auto a přicházel další zákazník.

Byla to půvabná zrzka a Pete s Joem na čas zapomněli na předchozí rozhovor. V chaotickém, zaneřáděném krámku se dívka ocitla v koncích, brouzdala bezmocně od jedné haldy desek ke druhé.

„Asi jí radši pomůžu," rozhodl se Joe Schilling.

„Nikdy jsem ji neviděl." Joe se odmlčel, narovnal si pomačkanou kravatu, jež dávno vyšla z módy, a uhladil si vestu. „Slečno," oslovil ji s úsměvem, „mohu vám nějak pomoci?"

„Snad," špitla zrzka plaše. Byla celá nesvá, těkala očima kolem a vyhýbala se Joeovu pátravému pohledu. Jenom zamumlala: „Nemáte nějaké desky Natse Katze?"

„Mamamíja, to teda nemám," zvolal Schilling. „Co jsem komu udělal? Přijde nádherná holka a chce desku Natse Katze." Dotčeně se vrátil k Petovi.

„Kdo je Nats Katz?" zeptal se Pete.

Překvapení přemohlo stydlivost a dívka vyhrkla: „Vy jste nikdy neslyšel o Natsi Katzovi?" Zkrátka tomu nemohla uvěřit. „Jak to, dávaj ho každej večer v televizi, je to největší trhák všech dob!"

Pete se na dívku usmál a pronesl: „Pan Schilling neprodává hitovky. Pan Schilling prodává pouze starodávnou klasiku." Po odoperování Hynesových žláz se něčí věk dal stěží odhadnout, ale zrzka mu připadala poměrně mladá, ne víc než devatenáct. „Měla byste panu Schillingovi odpustit," pokračoval Pete, „je už starý a drží se svých zvyků."

Schilling zavrčel: „Ale jdi, prostě nesnáším tyhle patetické křiklouny."

„O Natsovi slyšel každej," prohlásila zrzka rozhorleně. „Dokonce i moje máma a táta, a ty těžce nestíhaj. Jeho poslední deska, *Na procházce se psem*, se prodává všude. Jste fakt divný, sto let za vopicema." Potom zase zkrotla: „Abych už radši šla. Nemá to cenu." A vykročila ke dveřím.

„Počkejte," zavolal Schilling a vydal se za ní. Jeho hlas zněl zvláštně. „Odněkud vás znám, nebyla vaše fotka v novinách?"

„Asi," odsekla dívka.

„Jste Mary Anne McClainová," prohlásil Schilling. Otočil se k Petovi. „Tohle je třetí potomek ženy, kterou jsi dnes potkal. Že sem přišla, je časová souhra, pamatuješ si na Jungovu-Pauliho teorii o

principu akauzální konektivity?“ Dívce oznámil: „Mary Anne, tohle je vlastník území, kde bydlíte, Pete Garden, seznamte se.“

„Těší mě,“ řekla, a nehla ani brvou. „Už musím.“ Vyšla z obchodu a nastoupila do auta. Pete s Joem Schillingem za ní hleděli, dokud auto nevzlétlo a nezmizelo jim z očí.

„Kolik si myslíš, že jí je?“ zeptal se Pete.

„Vím to, pamatuju si, že jsem to četl. Je jí osmnáct a je jednou z dvaceti devíti studentů na Sanfranciské státní univerzitě. Studuje historii. Mary Anne byla prvním dítětem v San Francisku, které se za posledních sto let narodilo.“ Zněl zasmušile. „Bože, pomož světu,“ řekl, „jestli se jí něco stane, jestli ji potká nějaká nehoda nebo nemoc.“

Oba ztichli.

„Trošku se podobá mámě,“ pronesl Pete.

„Nádherná kočička,“ souhlasil Joe Schilling. Podíval se Petovi do očí. „Asi sis to teď rozmyslel, viď, a chceš hrát radši s ní.“

„Pravděpodobně nikdy neměla příležitost si zahrát.“

„A to znamená co?“

„Že by v Blafáku nebyla dobrým partnerem.“

„To si piš,“ přitakal Joe. „Rozhodně by nebyla takovej formát jako já. To si pamatuj. Jak na tom vůbec jsi s manželkama?“

„Když jsem prohrál Berkeley, rozešli jsme ses Freyou. Je teď paní Gainesová. Hledám si ženskou.“

„Ale potřebuješ někoho, kdo umí hrát,“ dodal Schilling. „Paní vlastníkovou. Nebo přijdeš i o Marin stejně jako o Berkeley a čert ví, co pak budeš dělat. Svět neuživí dva hudební antikvariáty.“

Pete odpověděl: „Dlouhý roky si lámu hlavu nad tím, co bych dělal, kdybych všechno prohrál. Začal bych farmařit.“

Joe se rozchechtal. „To ti nevěřím, přísahej: ‚Nikdy jsem nic nemyslel tak vážně.’“

Pete zopakoval: „Nikdy jsem nic nemyslel tak vážně.“

„A kde?“

„V Sacramento Valley. Pěstoval bych víno. Už jsem se o to zajímal.“ Ve skutečnosti to rozebíral s komisařem U. S. Cummingsem, vouci by ho nepochybně podpořili a zásobili nářadím a odnožemi. Byl to druh projektu, s kterým souhlasili už z principu.

„Proboha, ty to fakt myslíš vážně,“ zděsil se Schilling.

„A tobě bych prodával dráž,“ zaculil se Pete, „protože máš hromadu peněz z toho, jak roky odíráš své zákazníky.“

„Ich bin ein armer Mensch,“ zaprotestoval Schilling. Jsem chudej jak kostelní myš.“

„Jak bysme mohli obchodovat. Víno za desky.“

„A teď vážně,“ pokračoval Schilling, „jestli se Luckman dostane do vaší skupiny a ty proti němu budeš muset hrát, budu tvým parťákem.“ Poplácal Peta po rameni, aby mu dodal odvahu. „Tak si nedělej hlavu. Mezi náma, můžeme ho dostat. A samozřejmě nechci, abys během hry pil.“ Podíval se na Peta přátelsky. „Slyšel jsem dost, když jsi Berkeley vsadil a prohrál, byl jsi prej jak slíva. Po Hře ses sotva dopotácel k autu.“

„Pil jsem až po tom, co jsem prohrál. Na žal,“ ohradil se Pete.

„To je fuk, moje podmínka stále platí. Pokud chceš hrát se mnou, žádný pití, to mi odpřísáhni. A prášky taky ne. Nechci, aby ti myšlení otupily sedativa, hlavně ty s fenothiazinem. Vůbec jim nevěřím a ty je bereš furt.“

Pete nic nenamítal, bylo to tak. Pokrčil rameny a začal se procházet po krámku, sem tam nahlédl do hromady desek. Ztratil odvahu.

„A já budu trénovat,“ slíbil Joe. „Vážně, budu cvičit a hodím se do špičkový formy.“ Nalil si další hrnek oolongu.

„Asi začnu chlastat,“ ozval se Pete. Při průměrné délce života přes dvě stě let… to znělo příšerně.

„To si nemyslím,“ odporoval mu Schilling. „Na to, aby se z tebe stal alkoholik, jsi přílišnej mrzout. Mám spíš strach že…“ zaváhal.

„Neboj se, jen to řekni,“ pobídl ho Pete.

„Ze sebevraždy.“

Pete z hromady vytáhl starou desku vydanou HMV a prohlížel si ji. Na Schillinga se nepodíval, bál se střetnout s jeho chladným pohledem, jenž se do něj zavrtával jako kulka.

„Byl bys na tom s Freyou líp?“ otázal se ho Schilling.

„Ne.“ Pete rozhodil ruce. „Nedokážu to vysvětlit, z racionálního hlediska jsme se k sobě hodili. Ale něco uvnitř nefungovalo. Myslím, že proto jsme v Blafáku prohráli. Nedokážu říct proč, ale jako pár

jsme to nemohli dotáhnout nikam.“ Vzpomněl si na ženu, kterou měl před Freyou, Janice Marksovou, nyní Janice Remingtonovou. Šlo jim to spolu dobře, aspoň mu to tak připadalo. Ale *štěstí* samozřejmě neměli.

Pete ve skutečnosti neměl *štěstí* nikdy. Po celém širém světě se nepotloukal jediný jeho potomek. Podělaný Rudý Číňani… ukončil svou úvahu jedovatým klišé. A teď.

„Máš děcko, Joe?“

„Jo,“ odpověděl Schilling. „Myslel jsem, že to každej ví. Kluk na Floridě, je mu jedenáct. Jeho matka byla mou…“ chvilku počítal, „šestnáctou ženou. Pak jsem měl ještě dvě manželky, než mě Luckman smetl.“

„A kolik má Luckman přesně dětí? Slyšel jsem něco o devíti či desíti.“

„Teď už asi jedenáct.“

„Ježkovy voči!“ vyhrkl Pete.

„Měli bysme si uvědomit,“ uvažoval Joe, „že Luckman je v mnoha ohledech ta nejlepší a nejcennější lidská bytost, která teď mezi náma žije. Nejplodnější a nejúspěšnější v Blafáku, a přičteme-li k tomu zlepšení životních podmínek obyvatel na jeho území –“

„Oukej,“ přerušil ho Pete podrážděně. „Už to neřešme.“

„A navíc ho vouci maj rádi,“ pokračoval Schilling nerušeně a dodal: „A vůbec, oni ho maj rádi úplně všichni. Ty ses s ním nikdy nesetkal, viď?“

„Ne.“

„Uvidíš, o čem mluvím,“ řekl Joe Schilling, „až přiletí na západní pobřeží a přidá se k Pretty Blue Fox.“

„Jsem rád, že jste dorazil,“ přivítal Luckman bodře prekoga Davea Mutreauxe. Jeho příchod ho potěšil, jelikož dokazoval mužův skutečný talent. A to byl de facto důvod, proč Mutreauxe potřeboval.

Vytáhlý, dobře oblečený psionik středního věku – zároveň i menší vlastník skrovné oblasti v západním Kansasu – se rozvalil v hlubokém křesle naproti Luckmanově stolu. „Musíme být opatrní, pane Luckmane. Obzvláště opatrní,“ zdůraznil. „Velmi tvrdě jsem se

omezoval, aby se na mé jasnovidectví nepřišlo. Vidím, co po mně chcete, už jsem si to přehrál po cestě sem. Upřímně řečeno nechápu, proč si mě chce najmout muž vašeho štěstí a postavení.“ Psionik se pomalu, urážlivě zašklebil.

„Obávám se, že až mě hráči na západním pobřeží uvidí, odmítnou hrát. Spojí se proti mně a ušijou na mě boudu; místo aby své skutečně cenné pozemky vsadili, zamknou si je do sejfu. Víte, Davide, možná netuší, že jsem získal Berkeley já, protože –“

„Vědí to,“ přerušil ho Mutreaux a stále se na něj ležérně usmíval.

„Aha.“

„Drby se šíří rychle… Slyšel jsem to v televizi, v pořadu toho popového zpěváka, Natse Katze. I vrabci na střeše si cvrlikají o tom, že se vám podařilo koupit něco na západním pobřeží a vloudit se tam, Luckmane. Je to žhavá novinka. ‚Hleďme, kam až vítr Šťastlivce Luckmana zavál,‘ prohlásil Nats, vzpomínám si na jeho slova.“

„Hm,“ zabručel Luckman, vyveden z rovnováhy.

„Řeknu vám ještě něco dalšího,“ pokračoval prekog. Přehodil si nohu přes nohu, založil ruce na prsou a schoulil se do křesla. „Vidím celou řadu možností, co se bude dneska večer dít. V některých z nich sedím v Carmelu já a hraju Blafák s lidmi z Pretty Blue Fox, v jiných tam sedíte vy.“ Zachichotal se. „A v několika z těchhle možných událostí si skupina nechává posílat EEG. Neptejte se mě kvůli čemu. Žádný přístroj nikde po ruce nemají, takže musí mít podezření.“

„Smůla,“ zabručel Luckman.

„Jestliže tam pojedu a pošlou mě na EEG,“ řekl Mutreaux, „a zjistí, že mám parapsychické schopností, víte, co mě čeká? Přijdu o všechen majetek, který mám. Už vidíte, kam mířím, Luckmane? Dáte mi v takovém případě odškodnění?“

„Jistě,“ souhlasil Luckman. Ale hloubal nad něčím jiným. Pokud u Mutreauxe použijí EEG, propadne mu Berkeley, a to mu nahradí kdo? Asi bych radši měl jet sám a vykašlat se na Mutreauxe, říkal si. Ale nějaký základní instinkt, jasnovidecká předtucha v mysli, mu říkal, ať nikam nejezdí. Drž se zpátky od západního pobřeží, přikazoval mu. Zůstaň tady!

Proč by měl cítit tak silný, naléhavý odpor vystrčit nos z New Yorku? Je to jen pradávná pověra, že vlastník neopouštěl svoje území… nebo v tom je ještě něco dalšího?

„Pošlu vás tam místo sebe, Dave," rozhodl se Luckman. „EEG risknu."

Já tam ale jet odmítám," protáhnul Mutreaux, „nemám zájem takhle hazardovat." Rozpletl ruce a nohy a nemotorně se postavil. „Asi tam prostě budete muset vyrazit sám," zazubil se přidrzle.

Sakra, zaklel Luckman. Tihle vlastníci, co toho mají jako když plivne, jsou ale pěkně nafoukaní. Nemůžu jim přijít na chuť.

„Co byste ztratil, kdybyste tam vyrazil vy?" zeptal se Mutreaux. „Co si dokážu přehrát, tak Pretty Blue Fox s vámi hraje. A vypadá to, že se vás štěstí drží, vidím, jak hned první noc vyhráváte druhé kalifornské území." A dodal: „Tuhle předpověď máte zadarmo, nic mi nedlužíte." Dotkl se čela a posměšně zasalutoval.

„Dík," zalapal Luckman. Dík za nic, pomyslel si. Stále ho naplňovala nejasná obava, podvědomá nechuť někam jezdit. Proboha, tudy cesta nevede, za Berkeley jsem zaplatil majlant. Musím tam jet! A tenhle strach je stejně absurdní.

Jedna z jeho koček, oranžový kocour, se přestal mýt a upřel na Luckmana pohled. Z tlamičky mu čouhal jazýček. Vezmu si tě s sebou, rozhodl se Luckman. Dáš mi svou magickou ochranu. Ty a tvých – jak se tomu kdysi věřilo? – tvých devět či deset životů.

„Strč si ten svůj nevymáchanej jazyk do tlamy," utrhl se na kočku. Rozčilovala ho, byla tak arogantní k osudu, realitě.

Dave Mutreaux k němu napřáhl ruku. „Rád jsem vás znovu viděl, příteli, vlastníku Luckmane, snad vám budu užitečný někdy jindy. Vracím se do Kansasu." Mrknul na hodinky. „Už je pozdě, nejvyšší čas začít s večerní hrou."

Když si Luckman s jasnovidcem potřásl rukou, zeptal se ho: „To mám hrát s Pretty Blue Fox už tak brzy? Dneska večer?"

„Proč ne?"

„Schopnost nahlédnout do budoucnosti vám musí dodat sakramentskou jistotu," posteskl si Luckman.

„Hodí se," souhlasil Mutreaux.

„Kdybych ji tak měl s sebou,“ postěžoval si Luckman, a pak si pomyslel: Dost, už nebudu živit žádné pověry. Nepotřebuju žádnou parapsychickou sílu, aby mě ochraňovala, mám něco víc.

Do kanceláře vešel Sid Mosk, přeskočil zrakem z Luckmana na Mutreauxe a zpátky. „Pojedete?“ zeptal se.

„Ano,“ přikývl Luckman. „Zabal mi věci a nalož je do auta. Chci se na čas zabydlet v Berkeley, ještě než Hra večer začne. Budu klidnější, když se tam budu cítit doma.“

„Provedu,“ odvětil Sid Mosk a poznamenal si, co má udělat.

Než půjdu dnes v noci spát, honilo se hlavou Luckmanovi, budu se muset sejít s Pretty Blue Fox. Začnu žít nový život… co mi tak asi přinese?

A znovu si vroucně přál, aby měl schopnost Davea Mutreauxe.

5

V herním bytě v Carmelu, vlastněným společně skupinou Pretty Blue Fox, se paní Gainesová posadila tak, aby neseděla příliš blízko svého manžela Clema, a udělala si pohodlí. Sledovala, jak jeden po druhém přicházejí další vlastníci, hráči Blafáku.

Otevřenými dveřmi se jako velká voda přihrnul Bill Calumine, na sobě křiklavou sportovní košili s kravatou, a pokývl jim na pozdrav. „Zdravíčko." Za ním vešla jeho žena a spoluhráčka, Arlene. Vrásčitou tvář měla staženou starostmi. Arlene si zvolila výhody odoperování Hynesových žláz o něco později v životě než ostatní.

„Nazdar lidi," pozdravil je zachmuřeně Walt Remington. Když s Janice, svou bystrou ženou s pronikavýma očima, vstoupil do místnosti, rozhlédl se nenápadně kolem. „Jestli jsem to pochopil správně, očekáváme nového člena," hlesl nejistě. Byl v rozpacích. Roztřesenýma rukama si sundal kabát a přehodil ho přes židli, vina z něj prýštila na všechny strany.

„Jo," potvrdila mu Freya. A ty moc dobře víš proč, pomyslela si.

Pak se objevil benjamínek skupiny, světlovlasý Stuart Marks, a s ním i jeho konzervativní žena Yule. Své vysoké, mužné tělo nasoukala do černého koženého sáčka a džín. „Poslouchal jsem Natse Katze," vyhrkl Stuart, „a říkal –"

„Měl pravdu," skočil mu do řeči Clem Gaines. „Šťastlivec Luckman je už na západním pobřeží a zabydluje se v Berkeley."

Za ním se do místnosti, s lahví whisky zabalenou do papírového pytlíku, všoural Silvanus Angst. V dobré náladě jako vždy se na každého usmíval, pusu dokořán. Následoval ho snědý Jack Blau, tmavýma očima přejel po všech přítomných, škubl hlavou na pozdrav, ale nic neřekl.

Jeho žena Jean přivítala Freyu. To by tě mohlo zajímat… Sháníme Petovi novou manželku, dneska jsme strávili dvě hodiny u Straw Man Speciál."

„A našli jste někoho?“ otázala se Freya a vší silou se snažila, aby její hlas zněl normálně.

„Ano,“ odpověděla Jean Blauová. „Má sem od nich dneska večer dorazit, jmenuje se Carol Holtová. Měla by tu být každou chvilku.“

„A jaká je?“ zeptala se Freya. Chtěla se na ni trošku připravit.

„Inteligentní,“ řekla Jean.

„Myslela jsem,“ vysvětlovala Freya, „jak vypadá?“

„Tmavé vlasy. Menší. Nedokážu ji popsat, proč prostě nepočkáš?“ Jean pohlédla ke dveřím, ve kterých stál Pete Garden. Přišel už předtím a poslouchal je.

„Ahoj,“ pozdravila ho Freya. „Našli ti ženu.“

„Díky,“ zahuhlal nevrle Pete.

„Potřebuješ přece partnera do Hry,“ podotkla Jean.

„Nejsem naštvanej,“ řekl jí na to Pete. V papírovém pytlíku, stejně jako Silvanus Angst, si nesl láhev, postavil ji vedle na stůl k té Silvanově a svlékl si kabát. „Vlastně jsem rád,“ dodal.

Silvanus se uchichtl a prohlásil: „Petovi spíš drásá nervy ten chlápek, kterej koupil Berkeley, že jo, Pete? Prej Šťastlivec Luckman.“ Malý, kulaťoučký Silvanus se přikolébal k Freye a pohladil ji po vlasech. „Taky ti nahání hrůzu?“

Freya opatrně vyprostila Angstovy prsty ze svých vlasů a špitla. „Jo, je to strašný.“

„To je,“ souhlasila Jean Blauová. „Asi bychom to měli probrat, než sem Luckman dorazí, něco se s tím přece musí dát dělat.“

„Říct mu, že k nám nemůže?“ zeptal se Angst. „Že s ním nebudeme hrát?“

„Během hry se nesmějí vsázet žádné zásadní pozemky,“ prohlásila Freya. „Stačí, že sem vstrčil prst, a jestli drapne celou ruku…“

„To nesmíme připustit,“ přikyvoval Jack Blau. Zadíval se na Walta Remingtona. „Jak jsi to mohl udělat? Měli bysme tě vyloučit. A navíc jseš takovej osel, že nemáš ani tušení, cos provedl.“

„On to chápe,“ bránil Walta Bill Calumine. „Neudělal to naschvál, prodal Berkeley makléři a on ho začerstva –“

„To ho neomlouvá,“ oponoval Jack Blau.

Clem Gaines se vmísil do debaty: „Vždycky ještě můžeme trvat na tom, aby se podvolil EEG. Zařídím přístroj. To ho možná zastaví. Musíme ho přece nějak zastavit.“

„Co kdybychom se zeptali U. S. Cummingse, jestli ho něco nenapadá?“ zeptala se Jean Blauová. „Sami přece nechtějí, aby jeden člověk ovládal obě pobřeží. Jasně si vzpomínám, jak se naštvali, když Luckman vytlačil Joea Schillinga z New Yorku.“

„Radši bych do toho vouky netahal,“ prohlásil Bill Calumine. Rozhlédl se po ostatních. „Ještě někdo nějaký návrh? Sem s ním.“

Panovalo tíživé ticho.

„Ale no tak,“ řekl Stuart Marks. „Nemůžeme ho prostě…“ udělal gesto. „Však víte. Zastrašit ho fyzicky. Je nás šest chlapů. Na jednoho.“

Po chvilce se ozval Bill Calumine: „Jsem pro. Použijme trochu nátlaku. Můžeme se aspoň dohodnout, že se proti němu spojíme v samotné Hře. A jestli…“

Zmlknul. Někdo vešel.

Jean Blauová se zvedla a oznámila: „Lidičky, tohle je náš nový člen, který nás přijel navštívit ze Straw Man Speciál, Carol Holtová.“ Jean přistoupila k dívce, vzala ji za ruku a dovedla do místnosti. „Carol, tohle je Freya a Clem Gainesovi, Jean a Jack Blauovi, Silvanus Angst, Walter a Janice Remingtonovi, Stuart Marks, Yule Marksová a támhle je tvůj spoluhráč, Pete Garden. Pete, tohle je Carol Holtová. Vybírali jsme ji pro tebe dvě hodiny.“

„A já jsem Angstová,“ oznámila paní Angstová hned, jak vešla. Jéminánku, to je mi noc. Mají přijít dva noví lidi.“

Freya si prohlížela Carol Holtovou. Zajímalo by ji, co na ni říká Pete, nehnul ani brvou, jen se s dívkou zdvořile pozdravil. Byl ponořen do svých myšlenek. Asi se ještě nevzpamatoval z minulé noci. Ani ona sama se s tím ještě nesmířila.

Ta holka ze Straw Man Speciál nevypadá kdovíjak chytře, usoudila Freya. Ale něco do sebe má. Měla pěkný make-up a vlasy vyčesané nahoru do rozčepýřeného drdolu, což teď frčelo, na holých nohou sandály a okolo pasu obtočenou zavinovačku, která jí trochu přidávala v pase a bocích. A měla krásnou pleť a příjemný hlas.

Stejně se do ní Pete nezblázní, není jeho typ. A kdo je Petův typ? zeptala se sama sebe. Já? Ne, ani já ne. Jejich manželský vztah byl jednostranný, chovala k Petovi hluboké city, jenže on byl zasmušilý. Není divu, že přišla katastrofa, která jejich vztah zakončila – ztráta Berkeley. Tak trochu si za to mohl sám.

„Pete," připomněla mu Freya, „ještě musíš hodit trojku."

Pete se obrátil na Billa Calumina, mluvčího skupiny, a řekl mu: „Podej mi kostku, pustím se do toho. Kolik mám pokusů?" Pro nastálou situaci platil složitý systém pravidel. Jack Blau se odešel poradit s příručkou.

Společně s Billem Caluminem rozhodli, že má Pete nárok na šest hodů.

Carol prohlásila: „Nevěděla jsem, že ještě nehodil trojku. Doufám, že jsem sem nejela zbytečně." Posadila se na opěradlo gauče a uhladila si sukni na kolenou – má pěkná, hladoučká kolena, povšimla si Freya – a zapálila si cigaretu, vypadala otráveně.

Pete se posadil ke kostce a hodil. Padla devítka. „Snažím se, jak můžu," obrátil se ke Carol. Zněl dopáleně. Jeho nový vztah, zpozorovala Freya, začínal jako obvykle. Usmála se pro sebe. Nemohla si pomoci, ale potěšilo ji to.

Pete se zakabonil a znovu hodil. Tentokrát desítka.

„Stejně nemůžeme začít," ozvala se pohotově Janice Remingtonová. „Musíme počkat, až sem dorazí pan Luckman."

Carol Holtová vypustila kouř nosními dírkami a vyjekla: „Proboha, Šťastlivec Luckman hraje s Pretty Blue Fox? To mi nikdo neřekl!" A střelila rychlým, napjatým pohledem směrem k Jean Blauové.

Pete, který seděl s Billem Caluminem, zvolal: „Je tam." Ztuhle se postavil.

Bill Calumine se naklonil a potvrdil: „Fakt tam je. Pravá, nefalšovaná trojka." Zvednul kostku, bylo po všem. „Tak, teď uděláme obřad, počkáme na pana Luckmana a můžeme se vrhnout na Hru."

Patience Angstová prohlásila: „Tento týden jsem oddávající já, Bille, vykonám obřad." Vytáhla prsten, jenž patřil skupině, a podala ho Petovi. Pete stál vedle Carol Holtové, která se ještě

nevzpamatovala z novinky o Luckmanovi. „Carol a Pete, sešli jsme se zde, abychom se stali svědky vašeho vstupu do manželství. Pozemský a titánský zákon mi ukládají zeptat se vás, zdali dobrovolně vstupujete do tohoto posvátného a zákonného svazku. Berete si, Pete, zde přítomnou Carol, za svou zákonnou manželku?“

„Ano,“ zamumlal Pete rozmrzele. Alespoň Freye to tak připadalo.

„Berete si, Carol –“ odmlčela se Patience Angstová, protože ve dveřích bytu se objevila neznámá postava. Tiše je sledovala.

Dorazil Šťastlivec Luckman, hráčské eso z New Yorku, největší vlastník v západním světě. Upřely se na něj oči všech přítomných.

„Nenechte se rušit,“ řekl Luckman a ani se nepohnul.

Patience oddrmolila zbytek obřadu.

Tak takhle tedy vypadá ten jedinečný a výjimečný Šťastlivec Luckman. Široký, podsaditý, s obličejem kulatým jak jablíčko. Jeho pleť byla velmi bledá a nažloutlá, mrtvolná, jako kdyby nikdy nevytáhl paty z domu. Měl jemné, řídké vlasy a ani se nesnažil zamaskovat růžovoučkou pleš. Vypadal však čistě a upraveně, jako švihák, usoudila Freya. Vkusně a decentně oblečený. Ale ty ruce… uvědomila si, že na něj civí, jako kdyby spadl z nebe. Luckman měl široká zápěstí, jež byla pokrytá světlými chlupy, podobajícími se spíš vousům. Ruce samotné měl maličké, s krátkými prsty posetými u kotníků pihami. Jeho hlas byl mírný a trochu pištivý. Vůbec se jí nelíbil, měl v sobě něco divného, jako vykastrovaný kněz, kterému zakázali kázat a vyloučili ho z církve. Byl změkčilý tam, kde by měl být drsný.

A ani jsme na něj nic nevymysleli, posteskla si v duchu Freya. Nevíme, jak spolupracovat a teď už je pozdě.

Jsem opravdu zvědavá, kolik z nás tu bude hrát za týden, pomyslela si.

Musíme přijít na něco, co tohoto muže zastaví, rozhodla se.

„A tohle je moje žena Dotty,“ představil skupině Jerome Luckman statnou ženu s havraními vlasy, která vypadala jako Italka. Krásně se na všechny usmála. Pete Garden jí sotva věnoval pozornost. Měli bychom už přinést to EEG, pomyslel si. Přistoupil k Billu Caluminovi a usadil se vedle něj.

„Přišel čas na EEG,“ pošeptal mu. „Na uvítanou.“

„Jasně,“ přikývl Calumine, vstal a odešel s Clemem Gainesem do dalšího pokoje. Vrátil se a vlekl za sebou Croftsovo-Harrisonův přístroj. Vajíčko na kolečkách mělo stočené receptory a blýskalo se řadou měřáků. Roky leželo ladem, skupina byla poměrně stálá. Až doteď.

Jenže teď se všechno obrátilo vzhůru nohama, pomyslel si Pete. Objevili se tu dva noví členové, jednoho z nich neznáme a druhého považujeme za očividného nepřítele, na kterého musíme vytáhnout všechny zbraně. A pro něj je to navíc osobní záležitost, Berkeley patřilo jemu. Luckman překročil práh hotelu Claremont v Berkeley a pobýval na Petově vlastním území. Co se dalo považovat za osobnější útok? Upřeně se zahleděl na Luckmana a malý, světlovlasý muž z východu mu pohled vrátil. Nikdo z nich nepromluvil, nebylo co říci.

„EEG,“ odfrkl Luckman, když přístroj poznal. Nasadil zvláštní, poťouchlý výraz. „Proč ne?“ Pohlédl na svoji ženu. „Nám to nevadí, že ne?“ Napřáhl ruku a Calumine mu na ni připevnil pás s anodou. „Nenajdete ve mně ani špetku parapsychické schopnosti,“ prohlásil Luckman, když mu na spánek připojili katodový výstup. Dál se usmíval.

Za okamžik z přístroje vypadl svitek potištěné pásky. Bill Calumine, jakožto oficiální skupinový mluvčí, ho prozkoumal a předal Petovi. Společně četli pásku a tiše se radili.

Ani známka psionické cefalické aktivity, rozhodl Pete. Aspoň ne v této chvíli. Může se objevit a zase zmizet, určitě se to stává. Do háje, takže tímhle způsobem se Luckmana nezbavíme. To je v pytli, pomyslel si Pete a vrátil pásku Caluminovi, jenž ji předal Stuartu Marksovi a Silvanu Angstovi.

„Jsem čistej?“ zeptal se bujaře Luckman. Byl si naprosto jistý, a proč vlastně ne? To oni by si měli dělat starosti, ne on. A Luckman to věděl.

„Pane Luckmane, za to, že máte příležitost dostat se k Pretty Blue Fox, můžu já,“ vydralo se Waltu Remingtonovi z hrdla.

„Á, pan Remington," poznal ho Luckman. Podal mu ruku, ale Remington ji ignoroval. „Nedávejte si to za vinu, nakonec bych se sem stejně nějak dostal."

„Je to tak, pane Remingtone," ozvala se Dotty Luckmanová. „Netrapte se tím, můj muž se dokáže dostat, do jaké skupiny si zamane." Oči jí zářily pýchou.

„Copak jsem," zvolal Luckman, „nějaké monstrum? Hraju poctivě, nikdo mě nikdy neobvinil z podvádění. A proto, abych vyhrál, dělám ty samé věci, co vy." Klouzal pohledem z jednoho na druhého a čekal na odpověď. Vypadal docela klidně, byla to spíš řečnická otázka. Nepředpokládal, že se jejich postoj k němu změní, a možná po tom ani netoužil.

„Myslíme si, že už jste si nahrabal víc než dost," prohlásil Pete. „Hra nemá být zástěrkou k dosažení ekonomického monopolu, a vy to víte." Potom ztichl, jeho slova říkala víc než dost. Další členové skupiny souhlasně přikyvovali.

„Něco vám povím," obrátil se na ně Luckman. „Chci, aby byl každý šťastný, a nevidím žádný důvod, proč byste se měli takhle chovat a podezírat mě. Možná si nejste úplně jisti svými vlastními schopnostmi, to je asi ono. A co to udělat takhle? Za každý pozemek, který vyhraju v Kalifornii…" odmlčel se a pobaveně sledoval, jak jsou napjatí. „Věnuju skupině vlastnické právo na město v jiném státě. Takže ať už se přihodí cokoliv, všichni zůstanete vlastníky… Možná ne tady na pobřeží, ale budete vlastníky." Usmál se a vycenil zuby, tak pravidelné, že – přinejmenším Petu Gardenovi – připadaly falešné.

„Díky," řekla chladně Freya.

Ostatní mlčeli.

Chtěl nás urazit? přemítal Pete. Možná svou nabídku myslel vážně, třeba měl tak naivní představy o lidských citech.

Otevřely se dveře a dovnitř vešel vouk.

Byl to místní komisař, U. S. Cummings. Co tu chce? říkal si Pete. Doslechli se snad Titánci o Luckmanově přesunu na západní pobřeží? Vouk pozdravil členy skupiny stejně jako obvykle.

„Co bys potřeboval?" zeptal se ho kysele Bill Calumine. „Právě se chystáme hrát."

Dorazily k nim voukovy myšlenky. „Omlouvám se, že vás ruším. Pane Luckmane, můžete mi vysvětlit, co tu děláte? Předložte platný dokument prokazující, že máte právo hrát s touto skupinou.“

„Ale no tak,“ ohradil se Luckman, „moc dobře víte, že tu vlastním pozemek.“ Sáhl do kabátu a vyňal velkou obálku. „To má být vtip?“

Vouk natáhl chapadlo, prozkoumal vlastnickou listinu a pak ji Luckmanovi vrátil. „Neinformoval jste nás o svém vstupu do skupiny.“

„Nemusel jsem,“ bránil se Luckman, „není to má povinnost.“

„Ať tak či onak,“ prohlásil U. S. Cummings, „je to pravidlo. A za jakým účelem jste sem, mezi Pretty Blue Fox, přišel?“

„Přišel jsem vyhrát,“ odvětil Luckman.

Vouk na chvilku zmlkl a prohlížel si ho.

„Zákon mi to povoluje,“ dodal Luckman. Vypadal trochu nervózně. „A vy nemáte žádné právo do toho zasahovat. Nejste našimi pány, abych citoval Konkordát z roku 2095, uzavřený mezi vaší armádou a Spojenými národy. Můžete nám pouze radit a pomáhat, pokud vás o to požádáme. A já jsem tu neslyšel nikoho, kdo by vás žádal, abyste sem dnes večer přišel.“ Rozhlédl se po ostatních, zda souhlasí.

„My si s ním poradíme sami,“ řekl Bill Calumine voukovi.

„Jasná páka,“ přitakal Stuart Marks. „Vykašli se na to, voučíku, a jdi o dům dál.“ Vydal se pro hůlku na vouky, stála opřená v rohu místnosti.

U. S. Cummings odešel, aniž by k nim vyslal další myšlenky.

„A můžeme se na to vrhnout,“ ohlásil Jack Blau, jakmile byl vouk pryč.

„Správně,“ souhlasil Bill Calumine. Vytáhl klíč a zmizel v zamčené komoře. O chvilinku později už rozkládal na stůl uprostřed místnosti obrovský herní plán. Ostatní si přistrkávali židle, dělali si pohodlí a rozhodovali se, vedle koho budou sedět.

Carol Holtová přistoupila k Petovi a řekla mu: „Napoprvé to asi žádný zázrak nebude, Pete. Nejsme na sebe zvyklí.“

Pete usoudil, že je na čase, aby jí řekl o Joeu Schillingovi. „Poslyš, hrozně nerad ti to říkám, ale asi spolu nebudeme hrát moc dlouho.“

„Ale?“ podivila se Carol. „A proč ne?“ zadívala se mu do očí.

„Vážně mě víc než cokoliv jiného zajímá, abych vyhrál zpátky Berkeley,“ prozradil jí Pete. „A to víc, než jestli budu mít *štěstí*, jak se tomu s oblibou říká. V biologickém slova smyslu.“ I přesto, že když pozemské a titánské úřady Hru zaváděly, považovaly za primární cíl *štěstí* a ne vlastnictví něčeho, pomyslel si.

„Nikdy jsi mě hrát neviděl,“ prohlásila Carol. Odkráčela rychle do rohu místnosti, dala si ruce za záda a měřila si ho pohledem. „Jsem docela dobrá.“

„Možná jsi dobrá,“ odpověděl Pete, „ale na Luckmana nestačíš. A já nad ním musím vyhrát. Dneska budeme hrát spolu, ale zítra přivedu někoho jinýho. Není to nic proti tobě.“

„Ale já to tak beru,“ ohradila se Carol.

Pokrčil rameny. „Tak si to tak ber.“

„A koho chceš přivést?“

„Joea Schillinga.“

„Toho chlápka z antikvariátu s deskama?“ Její oříškově hnědé oči se rozšířily úžasem. „Ale –“

„Já vím, Luckman ho porazil,“ přerušil ji Pete. „Ale podruhý se mu to už nepovede. Schilling je můj dobrej kamarád a věřím mu.“

„Což se o mně říct nedá, že jo?“ dodala Carol. „Ani tě nezajímá, jak hraju. Už ses rozhodl. Proč ses vůbec obtěžoval se svatebním obřadem?“

„Ale dneska –“

„Myslím,“ pokračovala Carol, „že s dneškem si už nemusíš dělat starosti.“ Do tváří se jí vrhnula krev, pěkně se rozlítila.

„Hele,“ snažil se ji Pete uchlácholit. Začínal být trošku nervózní. „Nechtěl jsem –“

„Já vím, že mi nechceš ublížit,“ hlesla Carol, „ale ublížil jsi mi, a moc. Moji přátelé ze Straw Man Speciál si mě váží jako ničeho na světě. Na takovéhle jednání nejsem zvyklá.“ Rychle zamrkala.

„Proboha,“ zděsil se Pete. Vzal ji za ruku a vyvedl z místnosti do noční tmy. „Carol, podívej, jen jsem tě chtěl připravit na to, že

možná přivedu Joea Schillinga. Berkeley mi patřilo a nevzdám se ho tak snadno, copak to nechápeš? S tebou to vůbec nesouvisí. Blafák můžeš hrát nejlíp na světě, pro mě za mě.“ Vzal ji pevně kolem ramen. „Tak přestaň trucovat a pojď dovnitř, zrovna se začíná hrát.“

„Vteřinku,“ popotáhla Carol. Z kapsy sukně vylovila kapesník a vysmrkala se.

„Honem, honem,“ volal na ně zevnitř Bill Calumine.

Ve dveřích se objevil Silvanus Angst. „Jdem na to.“ Když je uviděl, pousmál se. „Začneme rovnou finančními záležitostmi, pokud dovolíš, Pete.“

Pete s Carol se vrátili do osvětleného obýváku, ke Hře. „Probírali jsme svou strategii,“ vysvětloval Pete Caluminovi.

„Ohledně čeho?“ zeptala se Janice Remingtonová a mrkla na něj.

Freya přejela Peta s Carol pohledem, nic však neřekla. Ostatní už bedlivě sledovali Luckmana, nic jiného je nezajímalo. Na stole se začaly objevovat vlastnické listiny k pozemkům a jedna po druhé neochotně končily v košíku.

„Pane Luckmane,“ pronesla příkře Yule Marksová, „musíte vsadit Berkeley, je to jediný pozemek, který v Kalifornii vlastníte.“ Když Luckman do košíku dával velkou obálku, nespouštěli z něj oči. „Doufám, že ho prohrajete a už se tu nikdy neukážete,“ dodala Yule.

„Jste velmi upřímná,“ ušklíbl se Luckman. Jeho úsměv však brzy ztuhl a tvář mu zkameněla.

Chce nás zničit, pomyslel si Pete. Rozmyslel si to, nejsme mu o nic sympatičtější než on nám.

Bude to špinavá a obtížná hra.

„Svou nabídku, že vám dám vlastnická práva k městům mimo Kalifornii,“ prohlásil Luckman, „beru zpět.“ Sebral balíček karet s čísly a začal je okázale míchat. „Když se ke mně chováte takhle nepřátelsky, jde veškerá srdečnost stranou.“

„To máte pravdu,“ souhlasil Walt Remington.

Nikdo už ani nešpitl, ale stejně jako Petovi bylo i Luckmanovi jasné, že si to mysleli všichni.

„Kdo si táhne nejvyšší, začíná,“ odstartoval Bill Calumine hru a vzal si z balíčku kartu.

Tihle lidé za svůj přístup zaplatí. Přijel jsem sem v právu a s dobrým úmyslem, snažil jsem se, a oni to nepřijali, pomyslel si Luckman.

Přišla na něj řada, vytáhnul si kartu. Byla to sedmnáctka. Moje štěstí se už ukazuje, říkal si. Zapálil si drahou cigaretu, opřel se a sledoval, jak si tahají ostatní.

Ještě že sem Dave Mutreaux nechtěl jet, blesklo Luckmanovi hlavou. Prekog měl pravdu, narafičili na něj EEG. Skoncovali by s ním coby dup.

„Začínáte, Luckmane," oznámil Calumine. „Se sedmnáctkou jste na tom nejlíp." Vypadal odevzdaně, stejně jako ostatní.

„Pověstné Šťastlivcovo štěstíčko," podotkl Luckman, když se natahoval po kostce.

Freya Gainesová po očku pozorovala Peta. Venku se s Carol museli pohádat, když se vrátila, měla zarudlé oči, jako kdyby brečela. To není na dobré cestě, uvědomila si a ulevilo se jí.

Moc dlouho spolu hrát nebudou, usoudila. Carol neunese Petovu depresi a hypochondru. A on v ní jednoduše nenajde ženu, která by s ním vydržela. Ještě se rád vrátí ke mně a budeme spolu mimo Hru. Musí to udělat, nebo se složí úplně.

Byla na řadě. V úvodním kole se nikdy neblafovalo, místo karet se používala kostka. Freya hodila čtyřku. Když se posouvala o čtyři políčka dopředu, zaklela. Přistála na neblaze známém poli: *Spotřební daň. Zaplať $500.*

Bez hlesu zaplatila. Janice Remingtonová, bankéřka, přijala peníze. Jsem strašně nervózní, pomyslela si Freya. Jako každý tady, včetně Luckmana.

Kdo z nás se první odváží, pomyslela si, ohlásit Luckmanův blaf? Kdo sebere tolik kuráže? A když už to zkusí, vyjde mu to? Bude mít pravdu? Vyděsila se. Já ne, říkala si.

Bude to Pete, rozhodla se. Ten bude první, Luckmana nenávidí až do morku kostí.

Pete byl právě na řadě. Hodil sedm a posunul figurku. Jeho obličej byl prázdný.

6

Joe Schilling nebyl žádný boháč, a tak vlastnil starožitné auto, tvrdohlavý a náladový stroj, kterému říkal Max. Na novější bohužel neměl.

Max si dnes stavěl hlavu jako obvykle. „Ne," vedl si svou, „nepoletím do Kalifornie. Umíte snad chodit."

„Já se tě neptám, já ti to nařizuju," zuřil Joe.

„A co tam vlastně chcete dělat?" bručel Max. Ale nastartoval. „Než vyrazíme na tak dlouhou cestu, potřebuju opravit," stěžoval si. „Proč se o mě nemůžete pořádně starat? Všichni ostatní o svá auta pečují."

„Jenže ty za to nestojíš," odsekl Joe a nastoupil. Posadil se za řídicí páku a vzpomněl si, že doma zapomněl papouška Eeora. „Do háje," zaklel, „musím si ještě pro něco skočit, ne že mi ujedeš." Vylezl z auta a s klíčem v ruce odkráčel do obchodu.

Když se vrátil s papouškem, auto mlčelo, asi už rezignovalo nebo se zkratoval řečový obvod.

„Haló, slyšíš mě?" otázal se ho Joe.

„Samozřejmě, že ano. Jsem snad hluché?"

„Odvez mě do San Rafaela v Kalifornii," přikázal mu Schilling. Bylo brzo ráno, to by ještě mohl Peta zastihnout v jeho prozatímním domově.

Pete mu v noci volal, aby mu povykládal o svém prvním setkání se Šťastlivcem Luckmanem. Joeovi bylo jasné, jak Hra dopadla, sotva uslyšel jeho sklíčený hlas. Luckman vyhrál.

„Blbý je," stěžoval si Pete, „že Luckman má už dvě zástavy, takže může vsadit tu druhou a nemusí riskovat Berkeley."

„Měl jsem hrát od začátku," řekl Joe.

Pete se odmlčel a pokračoval. „Mám malý problém. Carol Gardenová, moje nová žena, o sobě tvrdí, že je v Blafáku mistr."

„A je?"

„Je dobrá," připustil Pete, „ale…"

„Ale stejně jste prohráli. Zítra ráno vyrazím do Kalifornie.“ A teď tu seděl v autě, s dvěma kufry a papouškem Eeorem, připravený utkat se s Luckmanem.

To jsou ženský, pomyslel si Schilling. Přinášejí víc problémů než užitku. Bylo osudovou chybou takhle proplétat milostný život s finančními záležitostmi, všechno je pak mnohem složitější. Ať se s tím jdou Titánci vycpat, i ta jejich touha zabít dvě mouchy jednou ranou a elegantně nás tak zbavit všech problémů. Jenom nám je přidělávají.

Pete už mu o Carol víc neřekl.

Jenže manželství bylo na penězích založeno odjakživa, uvědomil si Schilling, když jeho auto stoupalo k rannímu nebi v Novém Mexiku. Voukům to vůbec nedošlo, pouze podpořili už dávno existující stav. Když jste si někoho vzali, měli jste společný majetek a stali jste se dědici. Zrovna tak jste museli budovat i společnou kariéru. Všechno se krásně ukázalo v Blafáku a jeho pravidlech, jenom to, o čem se dřív nemluvilo, se dnes ve Hře řeší otevřeně.

Spustilo se rádio a Schillinga oslovil mužský hlas. „Tady Kitchener. Dozvěděl jsem se, že opouštíte mé území, pročpak?“

„Jedu za obchodem na západní pobřeží.“ Znepokojovalo ho, že by do záležitosti měl strkat nos zrovna místní vlastník. Ale takový už plukovník Kitchener byl, tenhle otravný starý panic v důchodu čmuchal do soukromí všem.

„Nedal jsem vám svůj souhlas,“ obvinil ho Kitchener.

„Ani vy, ani Max,“ odpověděl Schilling.

„Promiňte?“ rozčílil se plukovník. „Už vás nemusím pustit zpátky, Schillingu. Náhodou jsem se dozvěděl, že jedete do Carmelu hrát Blafák, a jestli jste tak dobrej –“

„Jak dobrej?“ vpadl mu do řeči Schilling. „To se teprv ukáže.“

„Jestli jste tak dobrej, že vůbec máte na to, abyste hrál,“ pokračoval Kitchener, „pak byste měl hrát pro mě.“ Bylo jasné, že celá věc už prosákla. To je nevýhoda planety s tak málo lidmi, povzdechl si Schilling, ze světa se stalo rozlehlé maloměsto a všichni jeho obyvatelé vědí každičký drb. „Mohl byste trénovat u nás ve skupině,“ nabídl mu Kitchener. „A až se vrátíte do formy, můžete se

vrhnout na Luckmana. Takhle budete svým přátelům stejně k ničemu. Nemyslíte?“

„Možná nemám nejlepší formu,“ připustil Schilling, „ale zas tak zle na tom nejsem.“

„Nejdřív popíráte, že jste dobrej, a teď zas tvrdíte, že hrát umíte,“ řekl Kitchener. „Matete mě, Schillingu, ale svoluju, abyste opustil území. A jestli vám to půjde jako dřív, doufám, že zasednete i k našemu stolu a projevíte tak loajalitu ke svému vlastnímu pánovi. Nashledanou.“

„Nashle, Kitchi,“ odpověděl Schilling a přerušil spojení. Tenhle výlet mu už přinesl dva nepřátele, jeho auto a plukovníka Kitchenera. Začátek špatnej, všechno špatný, pomyslel si Schilling. Pěknej pech. Mohl být na nože se svým autem, ale ne s tak mocným mužem, jako je Kitchener. Plukovník měl koneckonců pravdu, pokud Blafák skutečně dovede hrát, měl by spíš podpořit vlastníka území, kde bydlí.

Zčistajasna se ozval Max. „Vidíte, do jaké bryndy jste se dostal?“ vyčetl mu.

„No jo, měl jsem se zeptat Kitchenera, zda s tím souhlasí,“ přitakal Schilling.

„Doufal jste, že z Nového Mexika zmizíte jako pára nad hrncem,“ pokračoval Max.

Schillingovi nezbylo než přikývnout, byla to pravda. Ano, nic horšího si pro začátek nemohl přát.

Pete Garden se probudil v novém sanrafaelském bytě, na který si ještě pořád nezvykl. Jeho překvapení bylo o to větší, když vedle sebe spatřil rozcuchanou hnědou kštici a nahá, hebká vyzývavá ramena – a v tom si vzpomněl, kdo je ta dívka a co se předchozího večera stalo. Vstal, aniž by ji vzbudil, a v pyžamu se vydal do kuchyně pro krabičku cigaret.

Prohráli už druhý kalifornský pozemek a Joe Schilling sem jede z Nového Mexika, srovnával si Pete, jak se věci mají. A taky má novou ženu, která… co si o ní vlastně myslí? Měl by si ujasnit, jaký

k ní má vztah, ještě než se objeví Joe… a to se může stát každou chvíli.

Zapálil si cigaretu a postavil na kafe. „Ticho, vzbudíš mi ženu," utrhl se na konvici, když mu začala děkovat.

Konvice poslušně zmlkla a ohřívala vodu.

Měl Carol rád, byla hezká a skvělá v posteli, jednoduše řečeno. Její krása však nebyla zázračná a hodně jeho žen se jí v sexu mohlo přinejmenším rovnat. Nezmítaly jím vášnivé city, měl ji rád spíš racionálně. Zato hodně. Carol musela v novém manželství přehodnotit své dosavadní postavení – jako žena, manželka a hráčka Blafáku. A to byla těžká zkouška.

Na ulici před domem si nehlučně hrály dvě děti McClainových, slyšel jejich tlumené přeskakující hlasy. Vyhlédl z okna kuchyně a uviděl je, chlapce Kellyho a holčičku Jessicu. Byli tak zabraní do nějaké hry s nožem, že nevnímali nic jiného, ani Peta, ani roboty udržované město.

Jak se asi daří jejich matce? blesklo Petovi hlavou. Patricie McClainová, už vím, co se jí přihodilo…

Vrátil se do ložnice, sebral oblečení a odnesl je do kuchyně, kde se potichu oblékl, aby nevzbudil Carol.

„Hotovo," ohlásila znenadání konvice.

Odstavil ji ze sporáku a začal si dělat instantní kafe. Potom si to rozmyslel. Ať se paní McClainová ukáže, uvidíme, jestli svému pánovi připraví snídani.

Upřeně se na sebe zahleděl do velkého zrcadla v koupelně a došel k závěru, že sice není kdovíjaký fešák, ale docela to ujde. Potom tiše vyrazil z bytu, po schodech dolů do přízemí.

„Nazdar děcka," pozdravil Kellyho a Jessicu.

„Dobrý den, pane," zamumlali, stále ponořeni do hry.

„Kdepak máte maminku?" zeptal se jich.

Oba ukázali k domu.

Pete nabral do plic čerstvý ranní vzduch a vydal se dlouhými ráznými kroky tím směrem. Hladověl, lačnil po tolika různých, komplikovaných věcech.

Jeho auto, Max, přistálo u obrubníku před činžovním domem v San Rafaelu. Joe Schilling se toporně vydrápal ze sedadla, otevřel dveře a vystoupil.

Zazvonil na správný zvonek a bzučák mu otevřel masivní dveře. Jsou bytelně zajištěné před vetřelci, kteří už stejně neexistují, říkal si, když stoupal po schodech s kobercem do čtvrtého patra.

Dveře bytu byly otevřené, ale nečekal na něj Pete, nýbrž rozespalá mladá žena s rozcuchanými hnědými vlasy. „Kdo jste?“ zeptala se ho.

„Petův kamarád,“ odpověděl Joe Schilling. „A vy jste Carol?“

Přikývla a nervózně si přitáhla župan k tělu. „Pete tu není. Někam odešel, nevím kam, právě jsem vstala.“

„Můžu dál?“ otázal se Schilling. „Počkám na něj.“

„Když jinak nedáte. Chystám si snídani.“ Zmizela v útrobách bytu, Schilling se vydal za ní a našel ji v kuchyni, jak opéká slaninu.

Čajová konvice oznámila: „Pan Garden se tu zdržoval, ale už odešel.“

„A neříkal, kam jde?“ zeptal se jí Schilling.

„Podíval se z okna a odešel.“ Automat v konvici za nic nestojí, ten mu nepomůže.

Schilling se usadil ke stolu. „Jak vám to s Petem klape?“

„První večer byl hrozný,“ odpověděla Carol. „Prohráli jsme a Pete kvůli tomu měl strašně mizernou náladu… Po cestě z Carmelu sem ani nepromluvil, a když jsme dorazili domů, sotva se se mnou bavil, jako by to byla moje chyba.“ Obrátila se smutně k Joeovi. „Nevím nevím, jak to půjde dál, Pete je… na pokraji sebevraždy.“

„To on byl vždycky,“ utěšoval ji Schilling, „nic si nevyčítejte.“

„Aha,“ přikývla Carol. „Díky, to jsem nevěděla.“

„Neměla byste kafe?“

„Jasně,“ odpověděla a znovu postavila konvici na hořák. „Nejste náhodou ten kamarád, kterému volal včera večer po Hře?“

„Ano,“ řekl Schilling. Bylo mu trapně, protože sem přijel, aby hrál místo téhle ženy. Kolik toho o Petových záměrech věděla? Stejně, co se ženských týče, je Pete pěknej mizera.

„Vím, proč jste sem přijel,“ pronesla Carol.

„Ehm,“ odkašlal si opatrně Schilling.

„Já neustoupím,“ pokračovala Carol, když do střední části hliníkové konvice sypala namletou kávu. „Ve Hře jste nedopadl zrovna dvakrát dobře. Myslím, že se mnou na tom Pete bude líp.“

„Hm,“ ošil se Schilling.

Rozhostilo se trapné ticho. Schilling pil kávu a Carol snídala, oba jako na jehlách čekali, až se vrátí Pete.

Patricie McClainová zrovna utírala prach v obýváku. Vzhlédla, spatřila Peta a tajemně se pousmála. „Á, pan domácí jde na návštěvu,“ pronesla a pokračovala v práci.

„Dobrý den,“ pozdravil ji Pete nejistě.

„Dokážu číst vaše myšlenky, pane Gardene. Zjistil jste toho docela dost, mluvil jste o mně s Joem Schillingem. Také jste potkal Mary Anne, mou nejstarší dceru. A vidíte v ní ‚nádhernou kočku‘, jak ji označil Schilling… stejně jako ve mně.“ Pat McClainová se na něj podívala a tmavé oči jí zajiskřily. „Nezdá se vám, že Mary Anne je na vás trošku mladá? Je vám kolem sto čtyřiceti a jí je osmnáct.“

„Po odoperování žláz –“

„To je fuk,“ skočila mu do řeči Patricie. „Na tom nesejde. Rovněž si myslíte, že hlavní rozdíl mezi mnou a mou dcerou je, že já jsem zahořklá, zatímco ona je ještě nezkažená a velmi ženská. Tak tohle leží v hlavě chlapovi, který se neustále zaobírá, je přímo posedlý myšlenkami na sebevraždu.“

„Nic s tím nenadělám,“ bránil se Pete. „Podle diagnózy je to obsesní myšlení, které není úmyslné, nezbavím se ho. Říkal to doktor Macy, už před lety. Vyzkoušel jsem všechny prášky na světě… chvíli mám klid, ale pak se to vrátí.“

Vešel do bytu McClainových. „Už jste snídala?“

„Ano,“ odpověděla Patricie. „Vy tu jíst nemůžete, není to vhodné a ani mě nehne, abych vám nějakou snídani připravovala. Něco vám upřímně řeknu, pane Gardene, nechci s vámi nic mít, zvedá se mi žaludek už jen při té představě.“

„Proč?“ zeptal se a snažil se vypadat, že se ho to nedotklo.

„Protože mi nejste sympatický.“

„A pročpak?“ vyzvídal Pete. Nevzdával se.

„Protože můžete hrát Hru a já ne,“ vmetla mu do obličeje Patricie. „A protože máte ženu, novomanželku, a stejně sedíte tady a ne doma. Nelíbí se mi, jak se k ní chováte.“

„Koukám, že telepatie je dar nebes,“ pokýval Pete hlavou, „když máte posuzovat slabosti a neřesti druhých.“

„To je.“

„A co mám dělat,“ pokračoval Pete, „když mě přitahujete vy a ne Carol?“

„Nemůžete bránit svým citům, ale můžete ovládat své činy. Je mi jasné, co tu chcete, pane Gardene. Ale nezapomínejte, že jsem taky vdaná. A já svoje manželství beru vážně, na rozdíl od vás. Nedivím se, máte novou ženu každý druhý týden. Vždycky, když se něco zvrtne ve Hře.“ Neskrývala svoje znechucení, rty měla pevně semknuté a černé oči se jí blýskaly.

Říkal si, jaká asi byla, než se přišlo na její telepatické schopnosti a zakázali jí hrát.

„Stejná jako teď,“ odpověděla mu Patricie.

„O tom dost pochybuju,“ řekl Pete. Vzpomněl si na její dceru. Zajímalo by mě, jestli jednou bude taky taková, přemítal. To asi záleží na tom, jestli po matce zdědila telepatické schopnosti, v případě že ano –

„Mary Anne je nemá,“ vyvrátila mu jeho myšlenku Patricie. „Ani jedno z dětí, už jsme to zkoušeli.“

Takže se ani nevytočí jako vy, pomyslel si.

„Asi ne,“ souhlasila Patricie vážně. Najednou řekla: „Pane Gardene, měl byste odejít, ale jestli chcete, můžete mě odvézt do San Franciska. Potřebuju nakoupit. Můžeme se stavit někde na snídani, přejete-li si.“

Už už jí to chtěl odkývat, když si vzpomněl na Joea Schillinga. „Nemůžu. Mám práci.“

„Musíte probrat herní strategii.“

„Ano.“ To popřít nemohl.

Je to pro vás nejdůležitější věc na světě, všechno ostatní jde stranou. Dokonce i ty vaše hluboké city ke mně.“

„Požádal jsem Joea Schillinga, aby sem přijel. Musím ho přivítat.“ Zdálo se mu to samozřejmé, jí už tak docela ne, to však

nezmění. Cynismus v ní zakořenil příliš hluboko, než aby se s ním něco snažil dělat.

„Nesuďte mě," řekla Patricie. „Možná máte pravdu, ale…" Odvrátila se od něj, ruku položenou na čele, jako kdyby prožívala fyzické utrpení. „Ještě pořád se mi to příčí, pane Gardene."

„Promiňte," omlouval se. „Už jdu, Pat."

„Víte co?" zastavila ho. „Můžeme se setkat dneska odpoledne v San Francisku a dát si oběd. V půl druhé na křižovatce Třetí a Tržní ulice. Zvládnete nepozorovaně utéct manželce a kamarádovi?"

„Určitě," slíbil Pete.

„Tak jsme domluveni," řekla Pat a začala znovu utírat prach.

„Proč jste změnila názor a chcete se se mnou setkat? Co jste si ve mně přečetla? Muselo to být něco sakra důležitýho."

„Radši bych si to nechala pro sebe," odpověděla Patricie.

„Prosím."

„Telepatie má jeden zásadní nedostatek, o kterém možná nevíte. Telepati mají tendenci vidět toho až moc, jsou velmi citliví na okrajové či potlačené myšlenky, které staří psychologové nazývali nevědomím. Telepatie jde ruku v ruce s paranoiou, ta je vyvolaná bezděčným vnímáním nepřátelských, agresivních myšlenek."

„A co jste si přečetla v mém nevědomí, Pat?"

„Máte – viděla jsem tam syndrom naznačující možné jednání. Kdybych uměla číst budoucnost, řeknu vám víc. Možná to uděláte, možná ne. Ale…" Pohlédla na něj. „Jedná se o násilný čin, který nějakým způsobem souvisí se smrtí."

„Se smrtí," zopakoval bezduše Pete.

„Třeba," pokračovala Patricie, „se pokusíte o sebevraždu. Nevím, ta myšlenka je v zárodku, ale je s ní spojena smrt – a Jerome Luckman."

„A připadá vám to tak zlý, že jste úplně změnila své rozhodnutí nic si se mnou nezačínat."

„Když už jsem takové symptomy zachytila, nebylo by ode mě hezké nechat vás v tom plavat."

„To vám teda pěkně děkuju," ušklíbl se sarkasticky Pete.

„Nechci vás mít na svědomí. Nerada bych se zítra či pozítří večer v pořadu Natse Katze doslechla, že jste se předávkoval emfytalem,

který vám neustále straší v hlavě.“ Usmála se na něj, ale byl to prázdný úsměv bez známky radosti.

„Tak nashle v půl druhé,“ rozloučil Pete. „Na křižovatce Třetí a Tržní.“ Pokud ovšem, pomyslel si, dřímající syndrom spojený s násilím, smrtí a Jeromem Luckmanem nepropukne ještě dřív.

„I to je možné,“ potvrdila mu zasmušile Patricie. „Další vlastností nevědomí je, že nepodléhá času. Když v něm čtete, nedokážete určit, jestli se myšlenka uskuteční za okamžik, týdny, či dokonce roky. Všechno je to celé zpřeházené.“

Pete se beze slova otočil a vyšel z bytu, pryč od ní.

Poté si uvědomil až to, že sedí ve svém autě, vysoko nad pouští.

Okamžitě mu došlo, že čas pokročil.

Rychle zapnul rádio a zeptal se: „Kolik je hodin?“

Z reproduktoru mu odpověděl mechanický hlas: „Osmnáct nula nula horského času, pane Gardene.

Kde to ksakru jsem? ptal se sám sebe. „Co je to?“ zeptal se auta. „Nevada?“ Vypadalo to jako Nevada, úplná pustina.

„Východní Utah,“ odpovědělo mu auto.

„Kdy jsem odjel z Kalifornie?“

„Přede dvěma hodinami, pane Gardene.“

„A co jsem dělal posledních pět hodin?“

„V devět třicet jste se vypravil z okresu Marin v Kalifornii do Carmelu, k hernímu bytu,“ sdělilo mu auto.

„S kým jsem se tam setkal?“

„To nevím.“

„Pokračuj,“ přikázal mu Pete. Sotva dýchal.

„Byl jste tam asi hodinu. Pak jste vyšel ven a jel do Berkeley.“

„Do Berkeley!“ zvolal Pete.

„Přistál jste u hotelu Glaremont. Uvnitř jste se zdržel sotva pár minut. Potom jste odjel do San Franciska. Zastavil jste u Sanfranciské státní univerzity a vešel do administrativní budovy.“

„A nevíš náhodou, co jsem tam dělal, viď?“

„Ne, pane Gardene. Byl jste tam asi hodinu. Pak jste vyšel a znovu vyrazil na cestu. Tentokrát jste zaparkoval v centru San Franciska, u Čtvrté a Tržní ulice, a pak jste se někam vydal pěšky.“

„A jakým směrem?“

„To jsem si nevšimlo.“

„Co se stalo dál?“

„Vrátil jste se ve dvě patnáct, nastoupil dovnitř a přikázal mi letět na východ. Tak letíme na východ.“

„A od San Franciska jsme nikde nestavěli?“

„Ne, pane Gardene. Ale dochází mi benzín. Pokud to bude možné, měli bychom přistát v Salt Lake City.“

„Dobrá,“ souhlasil Pete, „jeď tam.“

„Děkuji vám, pane Gardene,“ řeklo auto a změnilo kurs.

Pete chvilku seděl, pak zapnul videofon a zavolal domů do San Rafaela.

Na malé obrazovce se objevila tvář Carol Gardenové. „Nazdar,“ přivítala ho. „Kde vězíš? Volal Bill Calumine, na dnešní večer svolává skupinu o něco dřív, abychom probrali strategii. Chce se ujistit, že tam oba budeme.“

„Přijel Joe Schilling?“

„Ano, proč se ptáš? Dneska ráno ses vrátil do bytu a pak jsi s ním seděl venku v autě. Něco jste řešili a nechtěl jsi, abych vás slyšela.“

„A co se stalo potom?“ zeptal se Pete se staženým hrdlem.

„Co je to za otázku?“

„Co jsem dělal potom?“ chtěl Pete vědět. „Jel jsem někam s Joem Schillingem? A kde teď vůbec je?“

„To netuším,“ odpověděla Carol. „Co se s tebou ksakru děje? Copak se ti vykouřilo z hlavy, cos dneska dělal? Takový vokna míváš často?“

„Prostě mi řekni, co se dělo,“ dopálil se Pete.

„Seděl jsi v autě a povídal si se Schillingem, on pak vystoupil, myslím. Každopádně ses vrátil nahoru sám a řekl mi… Počkej chvilinku, něco se mi vaří,“ řekla a zmizela z obrazovky. Čekal a počítal sekundy, až se konečně vrátila. „Promiň. Takže, přišel jsi nahoru…“ Carol se odmlčela a přemýšlela. „Mluvili jsme spolu. Pak jsi zase zmizel ven, to jsem tě viděla naposled. No a teď jsi zavolal.“

„O čem jsme spolu mluvili?“

„Řekl jsi mi, že dneska večer chceš hrát s Joem Schillingem.“ Carolin hlas zněl chladně, odtažitě. „Trošku jsme to, jak bych to

řekla, řešili. Vlastně jsme se dost pohádali. A nakonec…“ Upřela na něj pohled. „Jestli si to nepamatuješ…“

„Nepamatuju,“ řekl Pete.

„Nevím, proč bych ti to měla říkat,“ pokračovala Carol. „Jestli tě to zajímá, zeptej se Joea, určitě jsi mu to vyzvonil.“

„A kde je?“

„Nemám zdání,“ zakroutila Carol hlavou a přerušila spojení. Její tvář na obrazovce bledla, až zmizela.

Určitě jsem se s Joem domluvil, že se mnou bude dneska večer hrát. Ale to teď není tak podstatné.

Problém je, že nevím, co jsem dělal. A proč si to nepamatuju. Možná jsem nedělal vůbec nic, nebo aspoň nic důležitého či neobvyklého. I když to, že jsem jel do Berkeley… asi jsem si chtěl vyzvednout nějaké věci, které jsem tam měl, napadlo Peta.

Jenže podle auta nejel do starého bytu, ale do Claremontu. A tam bydlel Šťastlivec Luckman.

Očividně se setkal – nebo to alespoň měl v úmyslu – s Luckmanem.

Potřebuju mluvit s Joem Schillingem, pomyslel si. Musím ho najít a říct mu, že mi z paměti vypadl celý den a netuším proč. Že by to bylo šokem z toho, co mi prozradila Pat McClainová?

Zcela jistě se podle plánu setkal s Patricií v San Francisku.

Pokud ano, co dělali?

Jaký je teď jeho vztah k ní? Možná, že byl úspěšný, nebo ji naopak ještě víc popudil. Těžko říct. A pak ta návštěva Státní univerzity…

Musel tam hledat Patriciům dceru, Mary Anne.

Panebože, takovej den a on si ho nepamatuje!

Zavolal z auta Joeu Schillingovi do krámku v Novém Mexiku, ale odpověděl mu jen záznamník. „Pan Schilling v současné době není doma. Zdržuje se i se svým papouškem na pobřeží Pacifiku, kontaktovat ho můžete přes pána Marin, Petera Gardena, pobytem v San Rafaelu.“

Prdlajs můžete, pomyslel si Pete. Prudkým mávnutím ruky zrušil spojení.

Chvilku poté zavolal Freye Gainesové.

„Jé, ahoj Pete,“ uvítala ho Freya. Vypadala, že ho ráda slyší. „Kde jsi? Máme se všichni setkat v –“

„Hledám Joea Schillinga,“ přerušil ji Pete. „Nevíš, kde je?“

„Ne, neviděla jsem ho. Přivedl jsi ho, aby hrál proti Luckmanovi?“

„Kdybys s ním mluvila, vyřiď mu, ať jede ke mně do San Rafaela a počká tam na mě.“

„Jasně,“ řekla Freya. „Děje se snad něco?“

„Možná,“ odpověděl Pete a zavěsil.

Do háje, kdybych to tak věděl, říkal si.

„Máme dost benzínu, abysme se vrátili přímo do San Rafaela a nemuseli přistávat v Salt Lake City?“ zeptal se auta.

„Nemáme, pane Gardene,“ odvětilo auto.

„Tak si dočerpej ten svůj pitoměj benzín,“ obořil se na něj Pete, „a švihej zpátky do Kalifornie, co nejrychlej to půjde.“

„Rozkaz, ale nemusíte se na mě zlobit. To vy jste mi nařídil, abychom sem letěli.“

Proklínal auto a netrpělivě čekal, zatímco se snášeli k rozlehlému, opuštěnému Salt Lake City.

7

Když konečně doletěl do San Rafaela, byl už večer. Rozsvítil přistávací světla a zastavil u obrubníku před domem.

Vystoupil z auta a zahlédl, jak se ze tmy vyloupl stín a spěchá k němu. „Pete!“

Poznal Patricii McClainovou. Měla na sobě těžký dlouhý kabát, vlasy sčesané do uzlu. Cítil, že má na srdci něco důležitého a neodkladného. „Co se děje?“ zeptal se jí.

„Na minutku,“ požádala ho a přistoupila k němu. Sotva popadala dech a z očí jí čišel strach. „Chci ti proskenovat hlavu.“

„Co se stalo?“

„Panebože,“ zvolala. „Ty si vůbec nic nepamatuješ, nemáš ani páru, cos celý den dělal. Buď opatrný, Pete. Už musím jít – čeká na mě manžel. Ahoj, uvidíme se hned, jak to půjde. Do té doby za mnou nechoď ani mi nevolej, ozvu se sama.“ Ještě chvilku se na něj upřeně dívala a pak spěšně zmizela ve tmě ulice.

Vystoupal po schodech do bytu.

V obýváku na něj čekal Joseph Schilling, chlap jak hora s rudými vousy. Když Peta spatřil, vstal. „Kde ses proboha toulal?“

„Je tu někde Carol, nebo jseš tu sám?“ Pete se rozhlédl, ale po Carol nebylo ani vidu ani slechu.

„Od rána jsem ji neviděl. Naposled, když jsme všichni tři seděli tady v bytě. Mluvil jsem s tvou bývalou ženou, Freyou, a říkala –“

„A jak ses dostal dovnitř,“ přerušil ho Pete, „když je Carol pryč?“

„Bylo otevřeno.“

„Hele, Joe, něco se dneska stalo,“ vyhrkl Pete.

„Myslíš jako to, že zmizel Luckman?“

Pete na něj vytřeštil oči a otřásl se. „Nevěděl jsem, že Luckman zmizel.“

„Ale věděl, sám jsi mi to říkal,“ nechápavě na něj koukal Joe.

Oba mlčeli.

„Volal jsi mi z auta, byl jsem zrovna v herně v Carmelu, procházel jsem záznamy posledních her. A pak jsem tu zprávu ještě zaslechl v odpoledním pořadu Natse Katze. Luckman zmizel dneska ráno.“

„A od tý doby se pohřešuje?“

„Jo.“ Schilling chytil Peta za rameno. „Jak to, že si nic nepamatuješ?“

„Setkal jsem se s telepatem.“

„S Pat McClainovou? To jsi mi taky říkal. Úplně tě to vykolejilo, to teda jo, už tě trochu znám. Tvrdil jsi, že si něco přečetla v tvým nevědomí. Souviselo to nějak s tvými obsesními sklony k sebevraždě. A pak jsi to zničehonic típnul.“

„Před chvilinkou jsem s ní mluvil znova,“ hlesl Pete. A to její varování, asi souviselo se zmizením Luckmana. Myslela si snad, že s já s tím mám něco společného?

„Udělám něco k pití,“ nabídl se Joe. Přešel k sekretáři u okna. „Zatímco jsem tu čekal, objevil jsem tvou skrýš. Tahle skotská není špatná, ale nejvíc u mě zatím boduje –“

„Ještě jsem nevečeřel,“ přerušil ho Pete. „Nebudu pít.“ Odešel k ledničce do kuchyně, ale moc jasnou představu o tom, co by si uvařil, neměl.

„Je tam výtečnej košer rostbíf, koupil jsem ho v lahůdkách v San Francisku, a tmavej chleba a zelnej salát.“

„Bezva.“ Pete vyndal jídlo z lednice.

„Nemáme moc času, musíme tam dneska být dřív. Ale když se Luckman neukáže –“

„Pátrá po něm policie? Zavolal ji vůbec někdo?“

„Nevím, tos mi neříkal. A nemluvil o tom ani Katz.“

„A nezmínil jsem se, jak jsem se to dozvěděl?“

„Ne.“

„To vypadá na pěknej malér,“ usoudil Pete. Třesoucíma rukama si ukrojil dva tlusté krajíce tmavého chleba.

„Proč?“

„Nevím, tobě to tak nepřijde?“

Schilling pokrčil rameny. „No, ono kdyby ho někdo zabil, tak by se to docela šiklo. Takovej pech bysme měli mít každej den, bylo by

po problémech. Musela by místo něj hrát jeho vdova, Dotty Luckmanová. Tu bysme porazili levou zadní, její systém není nic moc a mám ho zmáknutej.“ Rovněž si ukrojil kousek chleba a nabral si trochu hovězího.

Zadrnčel videofon.

„Vem to,“ poprosil ho Pete. Bál se.

„Jasně.“ Schilling odkráčel do obýváku. „Haló,“ slyšel ho Pete mluvit.

Potom zaslechl Billa Calumina. „Na něco se přišlo. Okamžitě všichni přijeďte do Carmelu.“

„Oukej, už jedem.“ Schilling se vrátil do kuchyně.

„Slyšel jsem to,“ řekl Pete.

„Napiš Carol vzkaz.“

„Na co vzkaz?“

„Copak máš úplný vokno? Napiš jí, ať dorazí do Carmelu. Vzpomínáš si, dohodli jsme se, že hrát budu já a ona bude kibicovat, bude sedět za mnou a koukat, co si tahám a jak hraju. To si taky nepamatuješ, co?“

„Nee,“ zavrtěl Pete hlavou.

„Moc nadšená z toho nebyla.“ Schilling si vzal klobouk a kabát. „Ale počítal jsi s tím, že něco vymyslíš na místě. Dělej, už bysme měli jít. Ten chleba si můžeš vzít s sebou.“

Když vyšli na chodbu, narazili na Carol Gardenovou, která zrovna vystupovala z výtahu. Vypadala znaveně. Jak je uviděla, zastavila se.

„Předpokládám,“ prohlásila netečně, „že jste to už slyšeli.“

„Bill nám volal, jestli máš na mysli tohle,“ odpověděl Schilling.

„Myslím to o Luckmanovi,“ řekla Carol. „Protože jsem zavolala policii. Jestli to chcete vidět sami, pojďte dolů.“

Sjeli výtahem do přízemí a Carol je odvedla ke svému autu, zaparkovanému u obrubníku mezi Petovým a Schillingovým.

„Objevila jsem ho uprostřed letu,“ pronesla jako v mrákotách a opřela se o střechu auta, ruce v kapsách. „Zrovna jsem letěla a vtom mě napadlo, jestli jsem náhodou doma, ve starém bytě, nenechala kabelku. Jela jsem si tam dneska vyzvednout nějaké věci, na které jsem zapomněla.“

Pete s Joem otevřeli dveře od auta.

„Rozsvítila jsem střešní světlo," pokračovala Carol, „a najednou jsem ho spatřila. Někdo ho musel strčit dovnitř, když jsem parkovala před starým bytem, ale je docela dobře možné, že se to stalo i dřív, už ráno, když jsem byla tady." A dodala: „Vidíte, sklouzl – tělo sklouzlo na podlahu, člověk by si ho nevšiml. Šmátrala jsem po té kabelce a – sáhla jsem na něj." Mlčela.

V záři vnitřního osvětlení Pete spatřil, že za předními sedadly je nacpané tělo. Byl to Luckman, o tom nebylo nejmenších pochyb. Jeho kulatý, baculatý obličej se nedal s nikým splést ani po smrti. Červeň se z něj vytratila, v umělém světle měl našedlou barvu.

„Okamžitě jsem zavolala policii," mumlala dál Carol, „a domluvila se, že tu na ně počkám." Ve tmě nad nimi se v dálce rozhoukaly sirény.

8

Bill Calumine se postavil před členy skupiny Pretty Blue Fox a spustil: „Dámy a pánové, Jerome Luckman byl zavražděn a podezřelí jsme všichni do jednoho. Tak se věci mají, víc vám k tomu v této chvíli neřeknu. Dnes v noci se samozřejmě nehraje.“

Silvanus Angst se zachechtal a prohlásil: „Nevím, kdo to udělal, ale ať už to byl kdokoliv – gratuluju.“ Zasmál se v očekávání, že se ostatní přidají.

„Sklapni,“ okřikla ho Freya.

„Vážně, mám pravdu, to je ta nejlepší zpráva –“ začervenal se Angst.

„To, že jsme podezřelí, mi zrovna jako dobrá zpráva nepřipadá,“ odvětil příkře Bill Calumine. „Netuším, kdo z nás ho zabil, pokud to vůbec byl někdo z nás. A zrovna tak pochybuju, jestli nám z toho plyne nějaká výhoda, můžou nás čekat sakra velký oplétačky s úřady, až budeme chtít dostat zpátky dvě kalifornské nemovitosti, které jsme prohráli. Nevím, těžko zatím soudit. Potřebujeme právníka.“

„Správně,“ souhlasil Stuart Marks. Ostatní začali přikyvovat. „Měli bychom si najmout právníka, nějaké eso.“

„Aby nás hájil,“ dodal Jack Blau, „a poradil nám, jak nejlíp získáme ty dvě území.“

„Budeme hlasovat,“ rozhodl Walt Remington.

„Hlasování si nech od cesty,“ vyštěkl podrážděně Bill Calumine. „Že potřebujeme právníka, je jasný jak facka. Policie tu bude každou chvilku. Zeptám se takhle,“ přejel přítomné pohledem, „jestli to někdo z vás udělal – a zdůrazňuju jestli – kápněte teď božskou.“

Nastalo ticho. Nikdo se ani nepohnul.

Calumineovi přelétl přes tvář úsměv. „Tím se nám to vyřešilo. I kdyby to byl někdo z nás, nepřizná se.“

„A ty chceš, aby to vyklopil?“ otázal se Jack Blau.

„Ne tak docela,“ odpověděl Calumine. Otočil se k videofonu. „Nemá-li nikdo žádné námitky, zavolám Bertu Barthovi. Je to můj

právník z Los Angeles, uvidíme, jestli by sem mohl hned dorazit. Souhlas?“ rozhlédl se kolem.

Nikdo se neozval.

„Dobrá tedy,“ řekl Bill Calumine a vyťukal číslo.

„Ať už ho oddělal kdokoliv,“ ozval se Schilling, „a z jakýhokoliv důvodu, neměl ho strkat ho do auta Carol Gardenový. Něco tak odpornýho a brutálního se nedá odpustit.“ Jeho hlas zněl nesmlouvavě.

Freya se usmála. „Nad vraždou oko přimhouříme, ale nad tím, že někdo nacpal tělo do auta paní Gardenové, ne. Žijeme ve zvláštní době.“

„Dobře víš, že mám pravdu,“ propichoval ji očima Schilling.

Freya pokrčila rameny.

„Dejte mi pana Bartha, je to naléhavé,“ mluvil Bill Calumine do videofonu. Otočil se ke Carol, jež seděla vedle Peta a Joea Schillinga na velké pohovce uprostřed pokoje. „Právníka volám hlavně kvůli vám, paní Gardenová. Tělo bylo nalezeno ve vašem voze.“

„Carol není o nic podezřelejší než kdokoliv z nás,“ bránil ji Pete. Proč by měla? pomyslel si. Aspoň v to doufal. Nakonec to přece ona zavolala policii, hned jak ho našla.

Schilling si zapálil cigaretu a prohlásil: „Takže jsem přijel pozdě. Už se Luckmanovi nikdy nebudu moct revanšovat.“

„Pokud jste to už neudělal,“ zamumlal Start Marks.

„Co tím jako chcete říct?“ obrátil k němu Schilling a zabodl se do něj pohledem.

„Co tím asi tak ksakru chci říct?“ vyprskl Marks.

Na obrazovce se mezitím ztvárnily jasné, protáhlé obrysy losangelského právníka Berta Bartha. Začal skupině udílet rady. „Dostaví se ve dvojici,“ vysvětloval Billu Caluminovi, „jeden vouk a jeden pozemšťan. Tak to u hrdelních zločinů chodí. Okamžitě vyrážím, ale potrvá mi minimálně půl hodiny, než se k vám dostanu. Oba dva budou špičkoví telepati, to je rovněž běžnou praxí. Ale mějte na paměti, že důkaz získaný proskenováním mysli není u pozemského soudu legální, tak praví zákon.“

„Mně to přijde jako porušování dodatku k ústavě Spojených států, která říká, že občan nemůže být nucen svědčit sám proti sobě," nadhodil Calumine.

„To taky," přikývl Barth. Rozhovoru mezi právníkem a Billem Caluminem naslouchala celá skupina bez hlesu. „Policisté vás můžou proskenovat a rozhodnout o vaší vině či nevině, ale k soudu potřebují další důkazy. Telepatické schopnosti k tomu použijí určitě, na to vemte jed."

Ozval se automatický systém bytu a ohlásil: „Venku stojí dvě osoby a přejí si otevřít."

„Policajti?" zeptal se Stuart Marks.

„Jeden Titánec a jeden Teřan," odpovědělo zařízení. „Jste od policie?" obrátilo se k návštěvníkům. „Jsou od policie," informovalo skupinu. „Mám je pustit dál?"

„Ať jdou nahoru," rozhodl Bill Calumine poté, co si vyměnil několik pohledů s právníkem.

„Musíte si všichni uvědomit," pokračoval Barth, „že vaše skupina může být rozpuštěna, dokud se nenajde viník. Chtějí tak hráče zastrašit, aby v budoucnu nepáchali další přestupky. Ve skutečnosti to však funguje spíš jako gesto, trest pro všechny zúčastněné."

„Rozpustit skupinu, to nemůžou udělat!" zvolala Freya zarmouceně.

„Jasně že můžou," utvrzoval ji bezútěšně Jack Blau. „Neslyšelas to? Bylo to první, co mě napadlo, když jsem zjistil, že je Luckman mrtvej. Věděl jsem, že nás rozpustí." Rozhlédl se po ostatních, jako by se mezi nimi snažil najít viníka.

„Možná to neudělají," oponoval mu Walt Remington.

Někdo zaklepal na dveře. Policie.

„Zůstanu na videofonu," nabídl se Bert Barth. „Budu vám takhle prospěšnější než někde na cestě." Z obrazovky se zahleděl přímo na dveře.

Freya otevřela. Stál za nimi vyčouhlý hubený Teřan a vedle něj vouk. „Jsem Wade Hawthorne," představil se pozemšťan. Vylovil černou peněženku s legitimací. Vouk jen odpočíval, výstup nahoru ho zcela vyčerpal. Měl na sobě vyšito jméno E. B. Black.

„Pojďte dál,“ pozval je Bill Calumine a vydal se ke dveřím. „Jsem mluvčí skupiny, jmenuji se Bill Calumine.“ Otevřel dveře dokořán a policisté vešli do bytu, vouk jako první.

„Chtěli bychom mluvit s paní Carol Gardenovou,“ vyslal k nim vouk myšlenku. „Tělo bylo nalezeno v jejím autě.“

„Já jsem Carol Gardenová.“ Stoupla si, a když na ni policisté pohlédli, ani se nezachvěla.

„Dovolíte nám, abychom vás proskenovali?“ zeptal se jí Wade Hawthorne.

Sklouzla pohledem na obrazovku videofonu.

„Řekněte, že souhlasíte,“ poradil jí Bert Barth. A směrem k policistům dodal: Jsem Bert Barth, jejich právní poradce z Los Angeles. Doporučil jsem skupině Pretty Blue Fox, aby s vámi plně spolupracovala. Souhlasí s proskenováním mysli, ale jsou si vědomi – a vím, že vy také – že jakékoliv důkazy získané tímto způsobem nemohou být použity v soudním procesu.“

„Správně,“ potvrdil Hawthorne a s voukem v patách zamířil ke Carol. Rozhostilo se ticho.

„Je to tak, jak paní Gardenová uvedla v telefonu,“ prohlásil po chvilce vouk. „Tělo našla během letu a okamžitě nás informovala.“ Ke svému kolegovi dodal: „Nikde ani náznak, že by paní Gardenová o tělu věděla dříve. Než je objevila ve svém voze, neměla s ním nic společného. Souhlasíte?“

„Ano,“ protáhl Hawthorne. „Ale –“ Rozhlédl se po místnosti. „Našel jsem něco, co souvisí s jejím manželem, Peterem Gardenem. Chtěl bych se na vás podívat, pane.“

Petovi vyschlo v krku. Stoupl si a požádal Hawthorna: „Můžu na chvilku mluvit se svým právníkem mezi čtyřma očima?“

„Ne,“ pronesl klidným příjemným hlasem detektiv. „Už jste se s ním kvůli této záležitosti radili, nevím, proč byste měl –“

„Vím, co nám radil,“ skočil mu do řeči Pete. „Zajímalo by mě však, co by se stalo, kdybych skenování odmítnul.“ Odkráčel k videofonu na druhém konci místnosti. „Tak co mi povíte?“ zeptal se Bartha.

„Stanete se podezřelým číslo jedna,“ odpověděl Barth. „Ale můžete odmítnout, máte na to právo. Já bych vám to neradil, protože

když to uděláte, pověsí se vám na paty. Stejně vás nakonec proskenují.“

„Nesnáším, když mi někdo čte myšlenky,“ ušklíbl se Pete. Jeho výpadek paměti je jen utvrdí v tom, že zabil Luckmana. A možná ho zabil. To na něj bylo moc silné kafe.

„Jak jste se rozhodl?“ otázal se ho Hawthorne.

„Stejně mě už asi skenujete,“ vzdal se Pete. Barth měl pravdu, i kdyby nakrásně odmítnul, přečetli by si ho kdykoliv jindy. To je prašť jak uhoď. „Běžte do toho,“ pobídl je Pete. Cítil se unavený a bylo mu špatně. Předstoupil před ně, s rukama v kapsách.

Čas ubíhal. Všichni mlčeli.

„Už jsem zachytil, co paní Gardenové leželo v hlavě,“ sdělil svému společníkovi pomocí myšlenek vouk. „Máte to?“

„Jo,“ přikývl Hawthorne a dodal k Petovi: „Vy si z dnešního dne vůbec nic nepamatujete, viďte? Poskládal jste si ho z toho, co vám řeklo vaše auto, nebo si alespoň myslíte, že vám to řeklo.“

„Můžete ho vyslechnout,“ poznamenal Pete.

„Informovalo vás,“ pokračoval beze spěchu Hawthorne, „že jste dnes navštívil Berkeley. Jenže nemáte tušení, jestli jste tam byl kvůli Luckmanovi, a jestliže ano, nevíte, zda jste se s ním setkal. Nechápu, jak se vám mohla paměť takhle zablokovat, to jste udělal schválně? A jak se vám to povedlo?“

„To vám bohužel nepovím,“ odvětil Pete. „Jak si jistě dokážete sám přečíst.“

„Každý, kdo by se chystal spáchat vraždu, by věděl, že případ budou vyšetřovat telepati. Musel by je nějakým způsobem obejít a nemohl by si přát nic lepšího, než aby mu paměť zasahující do kritické části dne zablokovala amnézie.“ Obrátil se k E. B. Blackovi a pokračoval: „Domnívám se, že bychom pana Gardena měli vzít do vazby.“

„Asi ano,“ odvětil vouk. „Ale musíme samozřejmě vyšetřit i ostatní členy.“ Hráčům oznámil: „Nařizujeme vám rozpustit skupinu, od tohoto okamžiku jsou pro vás veškerá setkání za účelem hraní Blafáku postavena mimo zákon. Toto nařízení zůstává v platnosti, dokud nebude vrah Jeroma Luckmana odhalen.“

Instinktivně se otočili k obrazovce videofonu.

„Mají na to právo,“ potvrdil jim Barth, „říkal jsem vám to.“ Vypadal odevzdaně.

„Jestli mohu mluvit za celou skupinu,“ oznámil policistům Bill Calumine, „rezolutně odmítáme takový postup.“

Hawthorne pokrčil rameny. Z protestu Billa Calumina si zřejmě hlavu nedělal.

„Zachytil jsem něco velmi zarážejícího,“ sdělil Hawthornovi vouk. „Proskenujte celou skupinu zároveň a schválně, co na to řeknete.“

Hawthorne na něj pohlédl a přikývl. Začal pomalu obcházet místnost, přistupoval od jedné osoby k druhé, a pak se vrátil k voukovi. „Ano,“ souhlasil. „Pan Garden není jediný, kdo si nepamatuje, co dneska dělal. K podobnému výpadku paměti zde došlo u celkem šesti lidí. Paní Remingtonová, pan Gaines, pan Angst, paní Angstová, paní Caluminová a pan Garden. Všichni mají částečně zablokovanou paměť.“

Pete Garden se v údivu rozhlédl po místnosti a soudě podle výrazu ve tvářích ostatních pěti jmenovaných poznal, že si Hawthorne nevymýšlí. Byli ve stejném srabu jako on. A stejně jako on si mysleli, že amnézie nastala jenom u nich. Proto o tom vůbec nemluvili.

„Koukám,“ prohlásil Hawthorne, „že nám vzniká drobný problém s určením osoby Luckmanova vraha. Ale věřím, že ho odhalíme, jen nám to zabere trochu víc času.“ Upřel na skupinu znechucený pohled.

Janice Remingtonová a Freya Gainesová vařily v kuchyni kávu. Ostatní zůstali s detektivy v obýváku.

„Jak byl Luckman usmrcen?“ otázal se Pete Hawthorna.

„Žihadlem, zdá se. Nařídili jsme samozřejmě pitvu, ta nám prozradí víc.“

„A žihadlo je proboha co?“ zeptal se Jack Blau.

„Zbraň používaná za války. Byly staženy, ale hodně vojáků si je ponechalo. Čas od času je někde najdeme. Mají laserový paprsek a

fungují na poměrně velkou vzdálenost, pokud jim v cestě nestojí překážka.“

Janice s Freyou přinesly kafe. Hawthorne si vzal hrnek a usadil se. Jeho voučí kolega odmítl.

Z obrazovky videofonu se ozval Bert Barth, jejich právník. „Pane Hawthorne, koho chcete zadržet? Všech šest lidí s defektní pamětí? Chtěl bych to vědět hned, protože za chvíli zruším spojení, čekají mě ještě další povinnosti.“

„Pravděpodobně si necháme těch šest a ostatní propustíme. Namítáte proti tomu snad něco, pane Barthe?“ Hawthorne se, zdá se, dobře bavil.

„Mě nezatknete, dokud proti mně nevznesete obvinění,“ vybuchla paní Angstová.

„Mohou vás – kohokoliv – zadržet minimálně na sedmdesát dva hodin,“ řekl Barth. „Na pozorování. Existuje několik všeobecných obvinění, která na vás mohou vytáhnout vždycky. Nevzpírejte se tomu, paní Angstová, koneckonců je to vyšetřování vraždy. To je velmi závažné.“

„Dík za radu,“ ušklíbl se Bill Calumine trochu ironicky, alespoň se to Petovi zdálo. „Chtěl bych vás požádat o jednu další věc. Mohl byste začít pracovat na tom, aby nám byl zrušen zákaz hraní Blafáku?“

„Uvidíme, co se s tím dá udělat,“ odpověděl Barth. „Dejte mi trochu času. Minulý rok se podobný případ stal v Chicagu. Skupina byla rozpuštěna na několik týdnů, přirozeně se odvolali k soudu. Vzpomínám si, že spor vyhráli, mrknu se na to.“ Barth zmizel.

„Máme štěstí,“ hlesla Jean Blauová, „že nás zastupuje právník.“ Vypadala vystrašeně, přistoupila ke svému manželovi a přitiskla se k němu.

Jak říkám, pořád jsme na tom líp, Luckman by nás roznesl na kopytech,“ prohlásil Silvanus Angst a zašklebil se na detektivy. „Možná jsem ho zabil. Nevím, nepamatuju se. Na rovinu, jestli jsem to udělal já, jsem jedině rád.“ Policie mu nenaháněla strach ani trochu. Pete mu záviděl.

„Pane Gardene,“ začal Hawthorne, „zachytil jsem od vás velmi zajímavou myšlenku. Dnes ráno vás někdo – nevím kdo – varoval, že

se máte dopustit násilného činu, který nějakým způsobem souvisí s Luckmanem. Mám pravdu?“ Vstal a přiblížil se k Petovi. „Mohl byste si, prosím, co nejjasněji vybavit tuto událost?“ Působil neformálně.

„To je porušování mých práv,“ bránil se Pete. Kéž by ten právník zůstal na videofonu, jakmile zavěsil, detektivové přitvrdili. Skupina jim byla vydána na milost.

„Ne tak docela,“ opáčil Hawthorne. Jsme podřízeni mnoha předpisům, pracujeme ve dvojici s druhou rasou, aby byla práva zaručena všem, koho vyšetřujeme. Ve skutečnosti nám takové rozdělení práci jenom ztěžuje.“

„Shodli jste se oba na rozpuštění naší skupiny? Nebo to napadlo tamhletoho?“ zeptal se Bill Calumine a pohodil hlavou směrem k E. B. Blackovi.

„Plně souhlasím s tím, aby skupina Pretty Blue Fox byla rozpuštěna,“ odpověděl Hawthorne. „Bez ohledu na vaše vrozené předsudky vůči voukům.“

„Výčitkami, že se paktuje s vouky, jen ztrácíš čas,“ zarazil Pete Calumina. „Hawthorne už si na to musel zvyknout, určitě mu to vyčítají všude, kam vlezou.“

Joe Schilling přistoupil k Petovi a pošeptal mu: „Nelíbí se mi přístup toho Berta Bartha. Vzdává to moc lehko. Dobrý agresivní právník by se nám hodil víc.“

„Asi jo,“ souhlasil Pete. Měl tentýž pocit.

„Mám právníka v Novém Mexiku, jmenuje se Laird Sharp. Známe se dlouho, jak pracovně, tak osobně. Vím, co od něj můžu čekat, ve srovnání s Barthem to jsou nebe a dudy. A protože je jasný, že tě chtěj zavřít, rád bych, aby tě zastupoval místo něj. Sharp tě z toho stoprocentně vyseká.“

„Smůla je,“ posteskl si Pete, „že v mnoha případech se uplatňuje vojenské právo.“ Třeba Konkordát mezi Teřany a Titánci byl vojenskou úmluvou. Neviděl to moc nadějně. „Jestli nás chtěj policajti zavřít, tak asi můžou,“ rezignoval. Něco se pěkně zvrtlo. Ovládla nás nějaká vyšší moc, podlehlo jí už šest členů skupiny a čert ví, kam až to půjde. Když nás mohla takhle připravit o paměť –

„Taky se mi zdá, pane Gardene," přerušil jeho myšlenky vouk E. B. Black, „že jsme narazili na výjimečný případ, který nemá v historii obdoby. Dost mě to znepokojuje. Už se stalo, že se někteří jedinci podrobili elektrošoku a zničili si paměťové buňky, aby se tak vyhnuli skenování. Což ovšem neplatí pro vás, zdá se."

„Jak si tím můžete být tak jistej?" zaútočil na vouka Stuart Marks. „Mohlo se jich všech šest domluvit a obstarat přístroj na elektrošoky, seženete ho kdekoliv, u každýho psychiatra nebo v nemocnici." Zamračil se nenávistně na Peta. „Vidíš, cos udělal? Ted kvůli tobě rozpustili skupinu!"

„Kvůli mně?" opáčil Pete.

„Kvůli vám všem." Marks sjel pohledem všech šest obviněných. „Je jasný, že někdo z vás Luckmana zabil. Měli jste si zjistit právní postup, než jste se do toho namočili."

„Luckmana jsme nezabili," odporovala mu paní Angstová.

„To nevíte," obvinil ji Marks. „Nic si přece nepamatujete, tak se to nesnažte hrát na obě strany. Když si nepamatujete, jestli jste ho odpráskli, nemůžete zároveň tvrdit, že jste ho neodpráskli."

„Do háje, Marksi, nemáš sebemenší právo takhle mluvit," sepsul ho ledově Bill Calumine. „Co tímhle obviňováním spoluhráčů sleduješ? Trvám na tom, abychom vystupovali jednotně jako skupina a nenechali se rozeštvat. Když nepotáhneme za jeden provaz a začneme svalovat vinu jeden na druhého, tak policie dokáže…" odmlčel se.

„Tak policie dokáže co?" pousmál se Hawthorne. „Určit vraha? O nic jiného nám nejde, to je snad jasné."

Bill se obrátil ke skupině. „Stejně si myslím, že bychom měli držet spolu, ať už máme paměť v pořádku či nikoli. Pořád jsme skupina a je na policii, aby vznášela obvinění, ne na nás." A Stuartu Marksovi pohrozil: „Jestli to uděláš ještě jednou, nechám hlasovat, abys byl ze skupiny vyloučen."

„To nejde," ohradil se Marks, „sám to dobře víš. Stojím si za tím, co jsem říkal. Jeden z těch šesti lidí zavraždil Luckmana a nechápu, nač jim pomáhat, když se kvůli nim skupina rozpadne. Spíš bysme se měli setsakramentsky snažit, aby se na vraha přišlo co nejdřív a my mohli pokračovat ve Hře."

„Ať už Luckmana zabil kdokoliv, neučinil tak kvůli sobě, ale kvůli skupině. Možná to byl nápad, čin jednoho z nás, ale prospěch jsme z něj měli všichni. Zachránil nás a pokud jde o mně, připadá mi nechutné, aby ho jeho spoluhráči předhazovali do spárů policie.“ Walt Remington zíral na Markse a třásl se vzteky.

„Luckmana jsme nenáviděli,“ ozvala se Jean Blauová, „a báli jsme se ho jak čert kříže. Což ale nikoho neopravňuje, aby si jen tak vyrazil a ve jménu skupiny ho zabil. Souhlasím se Stuartem. Měli bychom spolupracovat s policií a zjistit, kdo to byl.“

„Hlasujme,“ navrhl Silvanus Angst.

„Jsem pro,“ přidala se Carol. „Musíme se rozhodnout, jak budeme postupovat. Budeme držet pevně při sobě, nebo si budeme chránit vlastní kůži a radši zradíme jeden druhého? Řeknu vám hned, co si myslím. Je úplně postavený na hlavu, aby kdokoliv z nás–“

„Nemáte na výběr, paní Gardenová,“ skočil jí do řeči detektiv Hawthorne. „Musíte s námi spolupracovat, na to je zákon. Přinutíme vás k tomu.“

„O tom teda dost pochybuju,“ prohlásil rezolutně Bill Calumine.

„Jdu zavolat svému právníkovi do Nového Mexika,“ řekl Schilling a odkráčel k videofonu. Zapnul ho a začal vyťukávat číslo.

„Existuje nějaký způsob,“ zeptala se Freya Hawthorna, „jak by se jim paměť mohla vrátit?“

„Nelze to v případě, že jsou buňky zničeny, a to se zde pravděpodobně stalo. Pochybuju, že šest hráčů Pretty Blue Fox najednou utrpělo hysterickou ztrátu paměti.“ Po tváři mu přelétl úsměv.

„Průběh dne mi docela pěkně zrekonstruovalo auto. Podle něj jsem se nevyskytnul nikde v blízkosti psychiatrie, kde bych mohl podstoupit elektrošok.“

„Zaskočil jste na Státní univerzitu v San Francisku,“ odvětil Hawthorne. „Katedra psychologie potřebné zařízení vlastní, mohl jste ho dostat tam.“

„A co zbytek?“ otázal se Pete.

„Těm bohužel automaty tolik nepomohly,“ odpověděl Hawthorne, „ale i u vás máme určité mezery. Spousta věcí, jež jste dělal, není ani zdaleka jasná.“

„Pete, mám na videofonu Sharpa,“ zavolal na něj Joe Schilling. „Chceš s ním mluvit? Už jsem mu nastínil situaci.“

„Moment, pane Gardene,“ zadržel Peta E. B. Black. Chvilku se s kolegou domlouval myšlenkami, a potom Petovi oznámil: „Dohodli jsme se s panem Hawthornem, že vás nezadržíme, nemáme proti nikomu z vás žádný přímý důkaz, že jste se na zločinu podíleli. Necháme vás na svobodě, ale musíte celou dobu nosit drbny. Poraďte se se svým právníkem Sharpem, zda je to přijatelné.“

„Kristepane, co jsou to ‚drbny’?“ divil se Joe Schilling.

„Sledovací zařízení,“ vysvětloval Hawthorne. „Bude nás informovat, kde se pohybujete.“

„Umí číst myšlenky?“ zeptal se Pete.

„Ani náhodou,“ zavrtěl hlavou Hawthorne. „I když bych to uvítal.“

Z videofonu se ozval Laird Sharp, mladý a energický právník. „Ten návrh jsem slyšel a aniž bych ho dál zkoumal, prohlašuji, že tím očividně porušujete práva těchto osob.“

„Poslužte si,“ odsekl Hawthorne. „V tom případě nám nezbývá než je zavřít.“

„Dostanu je ven,“ zahrozil Sharp a Petovi poradil: „Nedovolte na sebe věšet žádné štěnice, a jestli nějakou objevíte, okamžitě ji zahoďte. Hned za vámi letím, vaše práva jsou viditelně porušována víc, než je přípustné.“

„Bereš ho?“ zeptal se Schilling Peta.

„Jo,“ přikývl Pete.

„Musím souhlasit,“ připustil Bill Calumine. „Zdá se, že je to jeho parketa, na rozdíl od Bartha.“ Obrátil se na skupinu. „Navrhuju, abychom si společně najali Sharpa.“

Zvedli ruce. Návrh byl přijat.

„Už letím,“ slíbil Sharp a přerušil spojení.

„Chlapák,“ pochválil ho Schilling a posadil se.

Pete se už vzpamatovával, je o moc lepší, když se za vás někdo rve jako pes.

Ulevilo se i celé skupině. Pomalu se probírali z apatie.

„Mám návrh," pronesla Freya. „Navrhuju, aby Bill Calumine odstoupil a abychom za mluvčího zvolili někoho průbojnějšího."

„P-proč?" zakoktal se Bill Calumine ochromeně.

„Protože jsi nás nechal napospas tomu právnickému budižkničemu," řekla Freya. „Tomu Berthu Bartovi, který by klidně nechal policajty, aby si na nás smlsli."

„To je fakt," souhlasila Jean Blauová, „ale pořád lepší ho nechat jako mluvčího než přidělávat další problémy."

„Jenže problémům se nevyhneme," namítl Pete. „Vězíme v nich až po uši." Odmlčel se a pak dodal: „Jsem pro."

Skupina začala překvapeně mručet.

„Hlasujme," rozhodl Silvanus Angst. „Souhlasím s Petem, pryč s Caluminem," zatlemil se.

Calumine na Peta vytřeštil oči a vyrazil ze sebe: „Jak jsi mohl podpořit takový návrh? Vážně chceš někoho průbojnějšího? To bych nečekal."

„A proč ne?" zeptal se Pete.

„Protože," pokračoval brunátný Calumine a hlas mu vzteky přeskakoval, „ty osobně máš nejvíc co ztratit."

„A na základě čeho si to myslíte?" vyzvídal Hawthorne.

„Protože Pete zavraždil Luckmana," prohlásil Calumine.

„Jak to víte?" zamračil se na něj Hawthorne.

„Volal mi a řekl mi, že to chce udělat. Dneska ráno," tvrdil Calumine. „Kdybyste mi pořádně prohlídli hlavu, zjistili byste to sami, nijak zvlášť jsem to neskrýval."

Hawthorne chvilku mlčel, evidentně skenoval Calumina. Potom se otočil ke skupině a zadumaně pronesl: „Má pravdu, ta myšlenka se v jeho paměti nachází. Ale – nebyla tam, když jsem ho skenoval před chvilkou." Vrhl pohled na E. B. Blacka.

„Nebyla," potvrdil mu vouk. „Taky jsem se do něj díval. Jenže teď tam zcela očividně je."

Oba se obrátili k Petovi.

9

„Myslím si, že jsi Luckmana nezabil, Pete,“ prohlásil Schilling. „A taky pochybuju, že jsi volal Caluminovi a říkal mu, že to uděláš. Přijde mi, že si někdo nebo něco hraje s našima hlavama. Calumine to nejdřív nevěděl, oba policajti ho skenovali.“ Pak zmlkl.

Čekali v sanfranciské soudní síni na přelíčení. Mělo začít za hodinu.

„Kdy dorazí Sharp?“ zeptal se Pete.

„Každou chvíli.“ Schilling přecházel sem a tam. „Calumine určitě nelhal, sám věří, žes mu to říkal.“

O kousek dál na chodbě vypukl zmatek. V těžkém modrém kabátu a s kufříkem v ruce se objevil Laird Sharp. Kráčel k nim. „Už jsem mluvil se státním zástupcem. Podařilo se mi snížit obvinění z vraždy na to, že jste o vraždě věděl a úmyslně ji zatajil policii. Zdůraznil jsem, že jste vlastníkem území v Kalifornii. Jste důvěryhodný, pustí vás na kauci. Dorazí sem makléř a hned vás dostane ven.

„Díky,“ řekl Pete.

„Je to moje práce,“ odvětil Sharp. „Koneckonců mě platíte. Pochopil jsem, že vaše skupina změnila vůdce, kdo je teď mluvčím, když jste sesadili Calumina?“

„Moje povedená exmanželka, Freya Gainesová,“ odpověděl Pete.

„Vaše povedená nebo podvedená exmanželka?“ zeptal se Sharp a nastražil uši. „Na tom nesejde. Chtěl jsem se vás zeptat, jestli dokážete ve skupině prosadit, aby mi zaplatili. Nebo jste na to sám?“

„O to se nestarej, zaplaceno dostaneš, za to ti ručím,“ ozval se Schilling.

„Ptám se,“ pokračoval Sharp, „protože výše poplatků závisí na tom, zda zastupuju skupinu či jednotlivce.“ Podíval se na hodinky. „Tak pojďme, ať už to přelíčení máme za sebou. Pak dorazí makléř kvůli kauci a můžeme to probrat někde u kafe.“

„Supr,“ přikývl Schilling. „Máme na svý straně dobrýho chlápka,“ obrátil se k Petovi. „Bez něj bys kauci nedostal a zkejsnul bys tu.“

„Já vím,“ vysoukal ze sebe Pete, celý na trní.

„Zeptám se vás na rovinu,“ ozval se Laird Sharp z druhého konce stolu. „Zabil jste Luckmana?“

„To netuším,“ odpověděl Pete a vysvětlil mu proč.

Laird Sharp se zakabonil. „Šest lidí, říkáte. Proboha živýho, o co tu jde? Takže jste Luckmana zabít mohl. Vy nebo kdokoliv z vás, mohlo vás být i víc, nebo to dokonce mohli udělat všichni.“ Hrál si s kostkou cukru. „Mám jednu špatnou zprávu. Vdova po Luckmanovi, Dorty, tlačí na policii, aby uzavřeli vyšetřování. Budou se tedy snažit někoho co nejdřív usvědčit a pošlou ho k vojenskému soudu… za to může ten pitomej Konkordát, z toho se nikdo nevyvlíkne.“

„Uvědomuju si to,“ přikývl Pete. Cítil se unavený.

„Policie mi předala opis zprávy vyšetřujících detektivů,“ pronesl Sharp a zalovil v kufříku. „Musel jsem popotáhnout za pár nitek, ale mám ho.“ Vytáhl objemný svazek a odsunul kafe, aby ho mohl položit na stůl. „Už jsem ho zběžně prolétl. Ten E. B. Black vám v paměti vydoloval vzpomínku na setkání se ženou jménem Patricie McClainová, která vás informovala, že máte spáchat nějaký násilný čin související s Luckmanovou smrtí.“

„Ne,“ bránil se Pete. „Měl souviset s Luckmanem a se smrtí. To je dost rozdíl.“

Právník si ho ostře změřil. „Na to vemte jed, pane Gardene.“ Vrátil se ke spisu.

„Sharpe,“ ozval se Schilling, „nic proti Petovi nemají. Kromě té falešné vzpomínky Calumina, že –“

„Nemají zhola nic,“ souhlasil Sharp. „Až na tu amnézii, a tu má i dalších pět členů skupiny. Problém je, že budou čmuchat kolem, aby na vás vytáhli něco dalšího, protože jste podle nich vinen. Začnou-li touhle premisou, bůhví co vyšťourají. Říkal jste, že vaše auto tvrdilo, že jste se někdy dneska stavoval v Berkeley… kde bydlel Luckman. Netušíte, proč a jestli vůbec jste se s ním setkal. Sakra, mohl jste ho z

fleku zabít vy, Gardene. Ale pro naše účely předpokládejme, že jste to neudělal. Podezíráte vy osobně někoho, a jestli ano, tak proč?“

„Nikdo mě nenapadá,“ odvětil Pete.

„Mimochodem,“ začal Sharp. „Náhodou něco vím o tom právníkovi Billa Calumina, Bertu Barthovi. Je skvělý. Jestli jste Calumina odvolali kvůli němu, udělali jste moc velkou chybu. Barth je sice opatrný, ale jakmile se zakousne, už se ho nezbavíte.“

Pete si s Joem vyměnil pohled.

„Stejně,“ pokračoval Sharp, „kostky jsou vrženy. Být vámi, pane Gardene, vsadil bych na tu vaši telepatickou kamarádku Pat McClainovou a vyhledal bych ji. Zkuste zjistit, co jste dneska spolu dělali a co si ve vás přečetla, když jste s ní byl.“

„Dobře,“ souhlasil Pete.

„Vyrazíme hned?“ zeptal se Sharp. Strčil spis zpátky do kufříku a zvedl se. Je teprve deset, to bychom ji ještě mohli zastihnout vzhůru.“

Pete se postavil. „Problém je, že má manžela. Nikdy jsem ho nepotkal. Jestli mi rozumíte.“

„Aha,“ přikývl Sharp. Zamyslel se. „Možná by jí nevadilo přiletět sem do San Franciska, zavolám jí. Kdyby se jí nechtělo, nenapadá vás nějaké jiné místo?“

„Rozhodně ne u tebe doma,“ řekl Schilling Petovi. „Je tam Carol.“ Upřel na Peta zádumčivý pohled. „Mám teď byt. Nepamatuješ si to, ale našel jsi mi ho v San Anselmu, na svém území. Je to kousek od tebe. Jestli chceš, zavolám Pat McClainové, určitě si mě pamatuje. S manželem si ode mě kupovali desky Jussiho Bjoerlinga. Řeknu jí, ať se tam s námi setká.“

„Bezva,“ souhlasil Pete.

„Je milej,“ prohodil Sharp, zatímco čekali.

„Je,“ přitakal Pete.

„Myslíte, že zabil Luckmana?“

Do Peta jako by udeřil blesk, zíral na právníka a zavrtěl hlavou.

„Jen klid,“ chlácholil ho Sharp. „Jen jsem se ptal. Mým klientem jste vy, pane Gardene, a z profesionálního hlediska jsou všichni ostatní podezřelejší než vy. Dokonce i Schilling, kterého znám pětaosmdesát let.“

„Vy jste starouš?“ vyhrkl překvapeně Pete.

Byl tak plný elánu, že ho Pete odhadoval sotva na čtyřicet, padesát.

„Ano,“ potvrdil Sharp, „jsem stařec, stejně jako vy. Je mi sto patnáct.“ Ponořený v myšlenkách zmačkal do kuličky krabičku od sirek. „Schilling to mohl udělat, nenáviděl Luckmana celá léta. Ten příběh znáte, jak z něj Luckman udělal chudáka.“

„Proč tedy čekal až doteďka?“

Sharp po něm střelil pohledem a pokračoval: „Schilling se sem přijel znovu utkat s Luckmanem, že ano. Věřil, že jestli se jejich cesty ještě někdy zkříží, tak Luckmana roznese. Ujišťoval se o tom pořád dokola, od té doby, co s ním prohrál. Možná se sem Joe opravdu vydal, aby proti němu s vaší skupinou hrál, jenže pak ztratil nervy… na poslední chvíli si uvědomil, že až dojde na krájení chleba, prohraje znovu. Nebo se toho aspoň zalekl.“

„Hm,“ zamumlal Pete.

„Byl v nezáviděníhodné situaci, odsouzený utkat se s Luckmanem a porazit ho, nejenom kvůli sobě, ale i kvůli svým přátelům… a věděl, že to prostě nedokáže. Jak se z toho vyvlíct jinak než…“ Sharp zmlknul. Poloprázdnou restaurací se k jejich stolu vracel Joe Schilling. „Lákavá teorie,“ dodal Sharp a přivítal Schillinga.

„Co je lákavá teorie?“ optal se Joe a posadil se.

„To,“ odvětil Sharp, „že nějaká obrovská, mocná entita manipuluje myšlením hráčů z Pretty Blue Fox a mění je v jednolitý nástroj své vůle.“

„Trošku přeháníš,“ řekl Schilling, „ale v podstatě si myslím, že to tak je. Jak už jsem se tuhle zmiňoval Petovi.“

„Co říkala Pat McClainová?“ vyzvídal Pete.

„Přijede sem za náma,“ odpověděl Joe. „Můžem si ještě dát kafe, bude jí to trvat další čtvrt hodiny. Už šla spát.“

Pat McClainová se objevila za půl hodiny. Na sobě měla lehký plášť do deště, boty na nízkém podpatku a plandavé kalhoty. Kráčela k jejich stolu. „Nazdar, Pete,“ pozdravila ho. Byla bledá a měla nepřirozeně doširoka rozevřené oči. „Pane Schillingu,“ kývla směrem k Joeovi, „a…“ Jak si sedala, zkoumavě si prohlížela

Sharpa. „Jsem telepat, pane Sharpe. Ano, vidím, že to víte. Jste Petův právník.“

Zajímalo by mě, jak – a jestli vůbec – mi v tuhle chvíli může Patina telepatická schopnost pomoct, pomyslel si Pete. O Sharpovi nepochybuju a v žádném případě nevěřím jeho teorii o Joeovi Schillingovi.

Pat se na něj podívala a prohlásila: „Udělám všechno, co bude v mých silách, abych ti pomohla, Pete.“ Hovořila tiše, ale vyrovnaně. Ovládala se, zmatek z posledního setkání se vytratil. „Z toho, co se mezi námi dnes odpoledne stalo, si nepamatuješ zhola nic.“

„Ne,“ připustil Pete.

„No,“ sdělila mu Pat, „bylo nám spolu skvěle, až překvapivě nádherně na lidi, kteří jsou oba zadaní.“

„Když jste se dnes odpoledne s Petem setkala, objevila jste v jeho myšlenkách něco o Šťastlivci Luckmanovi?“ zeptal se jí Sharp.

„Ano,“ odvětila. „Šílenou touhu, aby zemřel.“

„Což znamená, že ani netušil, že Luckman už je mrtvý,“ podotkl Joe.

„Je to tak?“ chtěl vědět Sharp.

Pat přikývla. „Strašně se bál. Cítil, že…“ zaváhala. „Měl předtuchu, že Luckman Joea znovu porazí, jako tehdy před lety. A jako obrana před tak strašlivou vizí u něj nastala amnézie.“

„Takže po plánech zabít Luckmana ani stopy, předpokládám,“ upřesnil Sharp.

„Ne,“ potvrdila Pat.

„Jestli se dokáže, že Luckman zemřel před půl druhou,“ pronesl Joe Schilling, „tak je Pete čistej.“

„Snad,“ souhlasil Sharp. „Jste ochotna toto dosvědčit před soudem?“ obrátil se k Pat.

„Ano,“ přikývla.

„Bez ohledu na vašeho manžela.“

Po chvilce znovu přikývla.

„A necháte se proskenovat policejními telepaty?“

„Ježíšimarjá,“ vykřikla a couvla.

„Proč ne?“ pokračoval Sharp. „Nelžete nám, že ne?“

„Nelžu," řekla Pat. „Ale…" Mávla rukou. „Je toho mnohem víc, osobní věci a tak."

Schilling se ušklíbl. „Paradox, co? Jako telepat se celý život hrabe v myšlenkách ostatních a teď, když by měli skenovat ji, tak –"

„Tomu nerozumíte," vzdychla Pat.

„Ale rozumím," odvětil Schilling. „S Petem jste dneska měla rande, zahýbáte s ním manželovi. A nesmí se to dozvědět, ani on, ani Petova žena. Jenže o tomhle život je, sama to víte. Jestli necháte policejního telepata, aby vás prohlídl, můžete tím Petovi zachránit život. Nestojí to snad za to? Anebo lžete a víte, že by to zjistili."

„Nelžu," prohlásila naštvaně. Z očí jí sršely blesky. „Nemůžu ale policii dovolit, aby mě skenovali, nic víc." Otočila se k Petovi. „Promiň. Možná jednou zjistíš proč. S tebou to vůbec nesouvisí, ani se nebojím, že by na to přišel můj manžel. Ono ani není na co přijít, setkali jsme se, zašli na oběd a potom jsi odjel."

„Joe," podotkl bystře Sharp, „tahle dívenka se tutově do něčeho zapletla. A jestli ji policajti proskenujou, je namydlená."

Pat mlčela. Ale její výraz napovídal, že právník uhodil hřebík na hlavičku.

V čempak asi může jet? honilo se Petovi hlavou. Divné… nikdy ho to ani nenapadlo. Pat McClainová vypadala tak nepřítomně, ponořená do sebe.

„Může to být jenom póza," odpověděla na jeho myšlenku Pat.

„Takže před soud jako svědek nepředstoupíte, i když je vaše tvrzení přímým důkazem, že Pete o Luckmanově smrti neměl ani zdání," řekl Sharp a provrtával ji očima.

„Zaslechla jsem v televizi," pronesla Pat, „že Luckman údajně zemřel někdy později, kolem večeře. Takže," udělala odmítavé gesto, „by mé svědectví stejně k ničemu nebylo."

„To že jste slyšela?" otázal se Sharp. „Zvláštní. Cestou z Nového Mexika jsem taky poslouchal Natse Katze a podle něj má být bližší čas Luckmanovy smrti stále ještě určen."

Nastalo ticho.

„Taková smůla," zašklebil se kysele Joe Schilling, „že do vaší hlavy, paní McClainová, nevidíme tak jako vy do našich. Třeba bysme tam našli něco moc zajímavýho."

„Nats Katz je komediant.“ prohlásila Pat. „Žádný pořádný zprávař, ale zpěvák a diskžokej. Se svými horkými novinkami je někdy sto let za opicema.“ S ledovým klidem vytáhla cigaretu a zapálila si. „Zkuste venku najít kamelota a kupte si večerní vydání *Chroniclu*. Tam by to mělo být.“

„To je fuk,“ řekl Sharp. „Svědčit pro mého klienta nebudete tak jako tak.“

„Promiň,“ omlouvala se Pat Petovi.

„Hergot,“ zaklel Pete. „Když pro mě svědčit nebudeš, tak nebudeš.“ Docela jí věřil, že za čas Luckmanovy smrti bylo označeno pozdní odpoledne.

„Do čeho by se mohla taková krásná ženská, jako jste vy, zamíchat?“ vyzvídal Sharp.

Pat neodpověděla.

„Mohlo by se to roznést,“ začal ji vydírat Sharp. „A policie by si vás přála proskenovat, i když nebudete svědčit.“

„Vykašlete se na to,“ zarazil ho Pete.

Sharp se na něj podíval a pokrčil rameny. „Jak myslíte.“

„Díky, Pete,“ špitla Pat. Tiše seděla a kouřila.

„Mám na vás prosbu, paní McClainová,“ ozval se po chvíli Sharp. Jak jste už asi zjistila z Petovy hlavy, k amnézii došlo ještě u dalších pěti členů skupiny Pretty Blue Fox. Ani oni si nepamatují, co během dne dělali.“

„To vím,“ přikývla Pat.

„Bezpochyby se to budou snažit zjistit stejně jako Pete, budou se ptát automatů a podobně. Byla byste někdy zítra ochotna proskenovat těchto pět lidí a zjistit, na co přišli?“

„Proč?“ chtěl vědět Joe.

„Nevím proč,“ odvětil Sharp. „A nedozvím se to, dokud nám Pat neřekne, co si přečetla. Ale,“ pokračoval váhavě. Zamračil se a kousl se do dolního rtu. „Chci zjistit, zda se někteří z nich během dne nepotkali. V časovém úseku, na který si nepamatují.“

„A jakou máš pracovní teorii?“ tázal se Joe.

„Možná, že všech šest jednalo v souladu, jako součást nějakého dalekosáhlého spletitého plánu. Mohli ho vymyslet kdysi dávno a elektrošokem se ho rovněž zbavili.“

„Ale že Luckman přijede, se dozvěděli až před pár dnama," zašklebil se Schilling.

„Luckmanova smrt třeba jenom předznamenává mnohem větší tragédii," spekuloval dále Sharp. „Jeho přítomnost na západním pobřeží mohla všechno překazit." Zabodával pohled do Peta. „Co si o tom myslíte?"

„Zdá se mi, že jste si svou teorii oproti skutečnosti pořádně přizdobil," odpověděl Pete.

„Snad," připustil Sharp. „Jenže dnes nezbývalo nic jiného, než zatemnit mozek šesti lidem. Člověk by čekal, že dva, tři by měli stačit. Vrah plus dva další by vyšetřování zkomplikovali víc než dost. Ale možná se pletu, třeba tu jenom někdo hraje velmi obezřetně."

„Mistr Blafáku," podotkl Pete.

„Prosím?" opáčil Sharp. „Á, jistě. Blafák. Hra, kterou si paní McClainová nikdy nezahraje, protože je příliš nadaná. Hra, která Joea Schillinga stála postavení a Luckmana život. Neztrácíte ve světle Luckmanovy vraždy kapánek ze své zatrpklosti? Nakonec jste to možná vyhrála."

„A to jste vzal kde?" osopila se na něj Pat. „To, co nazýváte mou zatrpklostí. Jsem tím snad natolik proslulá?"

„Všechno mám tady v kufříku," odpověděl Sharp a přejel dlaní po kůži. „Policie to vytáhla z Petovy hlavy." Usmál se na Pat. „Dovolte, abych se vás na něco zeptal, paní McClainová. Jakožto psionik, udržujete kontakty s dalšími psioniky?"

„Čas od času," řekla Pat.

„Nevěděla byste z osobní zkušenosti, jakými schopnostmi můžou psionici vládnout? Například, všichni známe telepata, prekoga, psychokinetika, ale co třeba nějaké méně obvyklé druhy? Neexistují náhodou psionici, kteří dokáží manipulovat myšlenkami jiných lidí a měnit jejich psychiku? Něco jako duševní psychokineze?"

„Ne – nebo o nich aspoň nevím," odvětila Pat.

„Ale rozumíte, na co se ptám."

„Ano," přikývla. „Moje znalosti jsou omezené, ale co já vím, tak na světě neexistuje psionik, který by dokázal vysvětlit amnézii šesti členů Pretty Blue Fox či změnu v paměti Billa Calumina, ať už mu Pete říkal cokoliv."

„Tvrdíte ale, že vaše znalosti nejsou úplné.“ Zatímco Sharp mluvil, pečlivě Pat McClainovou zkoumal. Takže není úplně vyloučeno, že by taková schopnost – a někdo, kdo ji má – mohla existovat.“

„Proč by měl nějaký psionik zabíjet Luckmana?“ zeptala se Pat.

„A proč by ho měl zabíjet někdo jiný?“ oponoval jí Sharp. „A přece ho někdo zabil.“

„Jenže někdo z Pretty Blue Fox. Měli k tomu důvody.“

„V dosahu skupiny se nevyskytuje nic, co by mělo schopnost poškodit šesti lidem paměť a sedmému ji změnit.“

„A víte snad, že by něco takového vůbec existovalo?“ otázala se Pat.

„Ano,“ řekl Sharp. „Za války podobnou techniku používaly obě strany. Vychází z procedur vymývání mozků, které se provozovaly v polovině dvacátého století v Sovětském svazu.“

„Strašný,“ otřásla se Pat. Jedno z nejčernějších období naší historie.“

Ve dveřích restaurace se objevil automatizovaný kamelot s posledním vydáním *Chroniclu*. „Zvláštní vydání o Luckmanově vraždě!“ mečel elektronický hlas. Za neustálého vykřikování si to stroj s homotropním naváděním namířil rovnou k nim, v restauraci nikdo jiný nebyl. „*Chronicle* se sám pustil do vyšetřování a odhaluje burcující detaily vraždy, které nenaleznete ani v *Examinem* či *New Call-Bulletinu*.“ Zamával jim novinami před očima.

Sharp vylovil minci a vhodil ji do automatu. Ten mu vydal jeden výtisk a odkolébal se ven nahánět další kupce.

„Tak co píšou?“ zeptala se Pat, zatímco si Sharp pročítal hlavní článek.

„Měla jste pravdu,“ pokýval hlavou Sharp. „Doba smrti se určuje na pozdní odpoledne. Krátce před tím, než paní Gardenová nalezla tělo v autě. Dlužím vám omluvu.“

„Pat je asi i prekogem,“ prohlásil Schilling. „Ta zpráva ještě nebyla venku, když to tvrdila. Viděla vydání dřív, než vyšlo. To by se jí v novinařině sakra šiklo.“

„Na tom není nic k smíchu,“ ušklíbla se Pat. Je to přesně jeden z důvodů, proč se z psioniků stávají takoví cynici. Nikdo nám nevěří, ať děláme co děláme.“

„Co kdybysme vyrazili někam, kde nám nalijou,“ navrhl Joe Schilling a obrátil se na Peta. „Znáš nějakej dobrej bar tady na pobřeží? Musíš se tu vyznat, jsi takovej protřelej kosmopolita, ve všech městech jsi jako doma.“

„Můžeme jít do Vymačkanýho citrónu v Berkeley, má víc jak dvě stě let tradice. Nebo se mám Berkeley radši vyhýbat?“ zeptal se Sharpa.

„Nemáte nejmenší důvod,“ odvětil Sharp. „V baru na Dotty Luckmanovou nenarazíte, jako že se Sharp jmenuju. A kvůli Berkeley snad špatné svědomí nemáte, ne?“

„Ne,“ řekl Pete.

„Musím už jít domů,“ rozloučila se s nimi Pat McClainová a zvedla se. „Nashledanou.“

„Díky, žes přišla,“ řekl Pete, když ji doprovázel k autu.

Stála vedle svého auta na temném sanfranciském chodníku a zašlapávala špičkou boty cigaretu. „Pete,“ pronesla, „i kdybys Luckmana zabil nebo ho pomáhal zabít – chci se s tebou blíž seznámit. Odpoledne jsme se sotva začali poznávat. A líbíš se mi.“ Věnovala mu úsměv. „Dostali jste se do pěkné kaše. Jste blázni, vy hráči, berete to moc vážně. Tak, že byste kvůli tomu dovedli zabíjet, aspoň někteří z vás. Nakonec jsem možná ráda, že mě vyloučili, asi jsem na tom vážně líp.“ Stoupla si na špičky a políbila ho. „Uvidíme se. Zavolám ti, až to půjde.“

Sledoval její auto, jak vystřelilo do noční oblohy, jen červená signální světla na něj pomrkávala z dáli.

Do čeho se asi tak zapletla? dumal cestou zpátky do restaurace. Nikdy mi to neprozradí. Mohl bych se vyptat jejích dětí. Přišlo mu to nadmíru důležité, ani netušil proč.

„Nevěříš jí ani za mák,“ přisadil si Schilling, když si Pete sedal ke stolu. „To není dobrý. Myslím, že je v podstatě upřímná, ale bůhví v čem jede. Asi by sis jí; měl držel od těla, máš recht.“

„Ne že bych jí nevěřil,“ opáčil Pete, „jen mi nedá spát.“

„Psionici jsou jiní než my. Těžko říct přesně v čem, tedy kromě svého nadání," prohlásil Sharp. „Tahle holka…" Zavrtěl hlavou. „Vsadím se, že lhala. Jak dlouho už je vaší milenkou, pane Gardene?"

„Není mou milenkou," odvětil Pete. Aspoň si to myslel. Zapomenout zrovna na tohle, to je ostuda, ani neví, s kým co má.

„Nevím, jestli vám mám přát hodně štěstí, nebo smůlu," prohodil Sharp zahloubaný v myšlenkách.

„Radši štěstí, to je v téhle oblasti vždycky potřeba," odpověděl Pete.

„Dá-li se to tak nazvat," usmál se Joe Schilling.

Když se Pete vrátil domů do San Rafaela, našel Carol, jak stojí u okna a bezduše zírá ven. Sotva ho přivítala, mluvila tlumeně a odtažitě.

„Sharp mě dostal z vězení," oznámil jí. „Obvinili mě z –"

„Já vím," kývla Carol. Ruce měla založené na prsou. „Byli tu. Ti dva detektivové, Hawthorne a Black. Pan Hodnej a pan Zlej, akorát nepoznáš, kterej je ten v pohodě a kterej je ten tvrďák. Drsný jsou oba."

„Co tu chtěli?" vyzvídal Pete.

„Udělat domovní prohlídku. Měli povolení. Hawthorne mi řekl o Pat."

„To je blbý," ozval se po chvilce Pete.

„Ani ne, myslím, že je to dobře. Aspoň teď víme, na čem jsme. Ve Hře ti nejsem k ničemu, tam máš Joea. A nepotřebuješ mě ani tady. Vracím se zpátky ke své skupině, rozhodla jsem se." Ukázala k ložnici. Na posteli ležely dva kufry. „Možná bys mi s nima mohl pomoct k autu," dodala Carol.

„Chtěl bych, abys tu zůstala," požádal ji Pete.

„A byla všem k smíchu?"

„Nikdo se ti nevysmívá."

„Ale to víš že jo. Každej z Pretty Blue Fox. A když ne teď, tak časem. A bude to v novinách."

„Asi," připustil Pete. Na to nepomyslel.

„Kdybych neobjevila Luckmanovo tělo," prohlásila Carol, „nedozvěděla bych se o Pat. Nebýt jí, snažila bych se ti – a možná by

se mi to i povedlo – být dobrou manželkou. Takže ať už Luckmana zabil kdokoliv, můžeš mu dávat za vinu i náš rozchod.“

„Třeba to udělali kvůli tomu,“ řekl Pete. „Proto zabili Luckmana.“

„O tom dost pochybuju. Naše manželství je každýmu ukradený. Kolik jsi měl celkem žen?“

„Osmnáct.“

„Já byla vdaná patnáckrát. To máme třicet tři kombinací muže a ženy. A nic, žádné *štěstí*, jak se říká.“

„Kdy jsi naposledy zkoušela králičí papírek?“

„Koušu do něj pořád,“ pousmála se Carol. „Stejně by se to ještě nepoznalo, je moc brzo.“

„A máš ten novej ze Západního Německa?“ vyzvídal Pete. „Četl jsem o něm. Prokáže oplodnění už po hodině.“

„Pro Kristovy rány,“ zvolala Carol. „Nemám ho, ani jsem netušila, že existuje.“

„Vím o non-stop lékárně v Berkeley,“ naléhal na ni Pete. „Poletíme tam a jedno balení koupíme.“

„Proč?“

„Vždycky je určitá šance, možnost. A kdybysme měli *štěstí*, tak neodejdeš.“

„Dobrá,“ souhlasila Carol. „Odnes mi kufry k autu a poletíme do lékárny. Jestli se ukáže, že jsem těhotná, zůstanu s tebou. Jinak sbohem.“

„Tak jo.“ Na to neměl co říct, přece ji nemůže nutit, aby zůstala.

„Chceš, abych s tebou byla?“ zeptala se Carol, když jí Pete snášel kufry k autu.

„Chci,“ odpověděl.

„Proč?“

Nevěděl proč. „Hele –“ začal.

„Nech to plavat,“ přerušila ho Carol a nastoupila. „Jeď za mnou svým autem, Pete. O tvou společnost teď zrovna dvakrát nestojím.“

Krátce na to se vznášel nad San Rafaelem. Pověsil se na kužel světla dopadajícího ze zadních světel jejího auta. Padl na něj smutek. Ty debilní fízlové, pomyslel si. Udělaj cokoliv, jen aby je rozehnali a

mohli je pěkně sebrat jednoho po druhém. Ve skutečnosti však nevinil detektivy, ale sám sebe. Přišla by na to i bez nich.

Nějak se mi ten život zamotává, dospěl Pete k závěru. Přestávám to zvládat. Carol od tý doby, co přišla k Pretty Blue Fox, dostává jednu špatnou kartu za druhou. Nejdřív přijede Luckman, potom přivedu Schillinga, aby hrál místo ní, načež se v jejím autě objeví Luckmanova mrtvola. A teď zase tohle. Vůbec se jí nedivím, že chce odejít.

Proč by tu měla zůstávat? říkal si. Dej jí jeden jedinej rozumnej důvod.

Nedokázal ho najít.

Přeletěli nad zátokou a zanedlouho plachtili k zemi. Přistáli na opuštěném parkovišti u lékárny. Carol vystoupila dřív, a když vylézal z auta, už na něj čekala. Přistoupil k ní.

„Je nádherná noc," pronesla. „Tak tady jsi dřív bydlel. Škoda, žes o Berkeley přišel. Jen si pomysli, Pete, kdybys ho neprohrál, nikdy bych tě nepoznala."

„Hm," zadrmolil. Stoupali po rampě ke vchodu. Nepotkali by se a nestalo by se ani tisíc dalších věcí.

„Dobrý večer, čím vám mohu posloužit?" přivítal je obchod.

Osvětleným prostorem se rozléhal úslužný mechanický hlas vycházející z desítek ukrytých reproduktorů. Všechny na ně obrátily svou pozornost. Byli jediní zákazníci.

„Nevíš něco o novém rychloúčinném králičím papírku?" otázala se Carol.

„Samozřejmě, paní," odvětil nadšeně automat. „Je to poslední výkřik vědy, vynález společnosti A. G. Chemie v Bonnu. Hned to bude." Jícen na konci skleněného pultu vyplivl balíček, přistál přímo před nimi. Pete ho zvedl. „Stojí stejně jako ty staré."

Zaplatil a vyrazili s Carol zpět do tmy, na opuštěné parkoviště.

„To všechno jen kvůli nám," zašeptala Carol. „Tahle ohromná krabice s tisíci světly a vykřikujícím automatem. Taková drogérka pro mrtvé. Pro duchy."

„Ale jdi," chlácholil ji Pete. „Je jako stvořená pro živé lidi. Až na to, že jich moc není."

„Možná jeden přibude," řekla Carol a vyndala z balíčku proužek králičího papírku. Rozbalila ho, vložila ho mezi rovné bělostné zuby a skousla. „Jak se má zabarvit?" zeptala se, když ho zkoumala. „Stejně jako ten starý?"

„Bílej je negativní," odvětil Pete, „zelenej pozitivní."

Ve mdlém osvětlení parkoviště se barva nedala určit. Carol otevřela dveře od auta a prohlížela si papírek v záři střešního světla.

Byl nazelenalý.

Carol k němu vzhlédla a prohlásila: „Jsem těhotná. Měli jsme *štěstí*." Její hlas zněl sklíčeně a do očí jí vhrkly slzy. Uhnula pohledem. „Přijdu do pekel," vyrazila ze sebe zlomeně. „Poprvý, co jsem v tom. A s chlápkem, kterej už…" Zmlkla, těžce oddychovala a upřeně zírala do tmavé noci za ním.

„To se musí oslavit!" vykřikl Pete.

„Oslavit?" obrátila se k němu.

„Musíme zapnout rádio a odvysílat tu zprávu do celého světa!"

„No jo," přikývla Carol. „Máš pravdu, tak se to dělá. A každej nám bude závidět! Sláva!"

Pete vlezl do auta, chňapl po rádiu a přepnul ho do pozice nouzového vysílání na všech vlnách. „Slyšte, slyšte, co se stalo," zvolal Pete. „Mluví k vám Pete Garden ze skupiny Pretty Blue Fox z Carmelu v Kalifornii. S Carol Gardenovou jsme svoji sotva den, dva, a dneska večer jsme vyzkoušeli nový, západoněmecký papírek –"

„Radši bych byla mrtvá," ozvala se Carol.

„Cože bys?" Nevěřícně na ni koukal. „Tobě snad přeskočilo! Tohle je nejdůležitější událost v našem životě. Zvýšili jsme světovou populaci. Po úmrtí Luckmana jsme dorovnali její počet, je to teď fifty fifty, ne?" Chytil ji za ruku a stiskl, až zaúpěla. „Paní Gardenová, povězte nám taky něco do mikrofonu."

„Přeju vám všem, aby vás potkalo stejné *štěstí* jako mě dnes v noci," hlásila Carol.

„Teď jsi na to kápla!" zařval do mikrofonu Pete. „Ať ho máte všichni, všichni do jednoho, co mě posloucháte."

„Takže spolu zůstaneme," hlesla Carol.

„Jasně," souhlasil Pete. „Má to tak být, rozhodli jsme se."

„A co Patricie McClainová?" zeptala se Carol.

„Všichni kromě tebe ať táhnou k čertu,“ odpověděl Pete. „Jenom ty a já a dítě.“

Carol zacukaly koutky. „Tak jo. Poletíme nazpátek.“

„Myslíš, že zvládneš řídit? Co kdybysme tu tvoje auto nechali a letěli mým? Budu řídit.“ A už rychle přenášel kufry, pak ji vzal za ruku a vedl ji ke svému autu. „Posaď se a odpočiň si,“ říkal jí, když ji usazoval a zapínal jí bezpečnostní pás.

„Pete,“ řekla, „uvědomuješ si, co to znamená ve Hře?“ Z tváře se jí vytratila krev. „Všechny zástavy v košíku patří automaticky nám. Jenže – žádná Hra se teď nehraje! V košíku nic není, protože nás policajti rozpustili. Ale něco dostat musíme. Budeme to muset vyhledat v pravidlech.“

„Jasně,“ zamručel. Poslouchal ji jen na půl ucha, soustředil se, aby bezpečně navedl vůz stoupající k obloze.

„Pete,“ pokračovala, „možná vyhraješ zpátky Berkeley.“

„Ani náhodou. Hrála se po tom ještě minimálně jedna hra, včera večer.“

„To je fakt,“ přikývla. „Asi si budeme muset zažádat u vrchního rozhodčího na satelitu Jay, aby nám podal výklad.“

Upřímně řečeno ho teď Hra příliš nepálila. Ta myšlenka, že bude mít dítě, syna nebo dceru… Všechno ostatní se mu vykouřilo z hlavy, tytam byly poslední události, Luckmanův příjezd a smrt, rozpuštění skupiny.

Štěstí, pomyslel si. A takhle na starý kolena. Ve sto padesáti letech. Po tolika pokusech, poté, co zklamalo tolik kombinací.

S Carol po boku řídil auto přes tmavou zátoku zpět do San Rafaela a jejich domu.

Když tam dorazili a vystoupali po schodech, Pete okamžitě zamířil k lékárničce v koupelně.

„Co děláš?“ vyzvídala Carol a cupitala mu v patách.

„Jdu to pořádně roztočit,“ umanul si Pete, „zmastím se do mrtva, jako nikdy předtím.“ Ze skříňky vytáhl šest tablet snoozexu. Zaváhal a sáhl ještě pro hrst metaamfetaminů. „Tohle mi pomůže,“ vysvětlil Carol. „Sbohem a šáteček.“ Spolykal pilulky, nasypal si je do krku všechny naráz, a vyrazil ke dveřím. „Dělává se to tak,“ vysvětloval

jí. „Když se dozvíš, že budeš otcem. Četl jsem o tom.“ S vážnou tváří jí zasalutoval a prásknul za sebou dveřmi.

Za okamžik už zase seděl dole v autě. Startoval sám do temné noci, aby našel nejbližší bar.

Bůhví kam jedu a kdy se vrátím, pomyslel si Pete, když auto vystřelilo k obloze. Já to nevím určitě – a je mi to putna.

„Jupíí!“ zařičel Pete, jak auto stoupalo.

Ozvěna mu hlas vrátila a Pete nadšeně zaječel znovu.

10

Freya Gainesová rozespale zašátrala po tlačítku videofonu. Nejistě ho nahmatala a zmáčkla.

„Haló," zamumlala. Kolik tak může být, říkala si. Vedle postele svítil ciferník hodin. Tři ráno. Ježíšikriste.

Na obrazovce se zformoval obličej Carol Gardenové. „Freyo, nevidělas náhodou Peta?" zakoktala vystrašeně. „Šel ven a ještě se nevrátil, nemůžu usnout."

„Ne," zavrtěla hlavou Freya. „Nevím, kde je. Copak ho policie pustila?"

„Je venku na kauci," vysvětlila jí Carol. „Nenapadá tě, kam by mohl jít? Všechny bary už mají zavřeno, čekala jsem do dvou, myslela jsem, že se vrátí nejpozději v půl třetí. Jenže –"

„Zkus Vymačkanej citrón v Berkeley," poradila jí Freya a chystala se zrušit spojení. Možná je mrtvej, pomyslela si. Skočil z nějakého mostu nebo se vymlátil v autě – konečně.

„Oslavuje," řekla Carol.

„A co, proboha?" vyzvídala Freya.

„Jsem těhotná."

Freya se probrala. „Aha. To je úžasný. Takhle brzy. Tos musela použít ten nový králičí papírek."

„Jo," přikývla Carol. „Kousla jsem do něj dneska večer a zezelenal, proto Pete vyrazil ven. Kéž už by byl zpátky. Je tak nevyrovnanej, nejdřív má depresi a chce se zabít, potom zase –"

„Víš co, nech si svý problémy pro sebe a já si budu taky hledět svýho," vpadla jí do řeči Freya. „Gratuluju, Carol. A doufám, že to je dítě." Přerušila spojení, obraz se rozplynul ve tmě.

Ten hajzl, zuřila vzteky Freya. Ležela na zádech a zírala do stropu, zatínala ruce v pěst a do očí se jí draly slzy. Mohla bych ho zabít, říkala si v duchu. Doufám, že chcípnul, doufám, že se k ní už nikdy nevrátí.

Přišel by sem? Ztuhle se posadila. A co když se tu staví? ptala se sama sebe. Vedle ní v posteli dál chrápal Clem Gaines. Jestli se tu ukáže, nepustím ho dál, rozhodla se. Nechci ho vidět.

Ale stejně tušila, že k ní nepřijde. Nejsem ta, koho hledá, uvědomila si. Jsem ten poslední člověk na světě, za kým by šel.

Zapálila si cigaretu. Seděla v posteli a mlčky civěla před sebe.

„Pane Gardene, kdy jste začal trpět představou, že svět kolem vás není skutečný?“ zeptal se ho vouk.

„Co si vzpomínám, tak jsem ji měl odjakživa,“ odpověděl Pete.

„A co jste s tím dělal?“

„Dostal jsem depresi. Spolykal jsem tisíce amitriptylinových tablet, jenže zabírají jen dočasně.“

„Víte, kdo jsem?“ otázal se vouk.

„No,“ zamyslel se Pete. V mysli mu vytanulo jméno *doktor Phelps*. „Doktor Eugen Phelps,“ hádal s nadějí.

„Skoro jste se trefil, pane Gardene. Jmenuji se doktor E. R. Philipson. Proč jste se rozhodl za mnou zajít? Vzpomínáte si?“

Odpověď byla nasnadě. „Já jsem za váma nepřišel. Potkal jsem vás v baru.“

„Vyplázněte jazyk.“

„Proč?“

„Abyste ukázal, jak mnou opovrhujete.“

Pete vyplázl jazyk. „Ááá.“

„Stačí jenom vypláznout. Kolikrát jste se pokusil o sebevraždu?“

„Čtyřikrát,“ odpověděl Pete. „Poprvý, když mi bylo dvacet. Podruhy ve čtyřiceti. Potřetí –“

„To by stačilo. A jak byly ty vaše pokusy úspěšné?“

„Naposledy jsem to už málem udělal. Vážně.“

„A co vás zastavilo?“

„Něco silnějšího, než jsem já.“

„Jak směšné,“ zakuckal se vouk.

„Mám na mysli svou ženu. Betty, tak se jmenovala. Betty Jo. Potkali jsme se v Schillingově antikvariátu s deskama. Betty Jo, ta

měla prsa jako dvě broskvičky k nakousnutí. Nebo se jmenovala Mary Anne?“

„Mary Anne se nejmenovala,“ opravil ho doktor Philipson, „to mluvíte o osmnáctileté dceři Pat a Allena McClainových, a ta vaší ženou nikdy nebyla. Její prsa hodnotit nemohu. Ani prsa její matky. Každopádně ji sotva znáte a víte o ní jen to, že šíleně zbožňuje Natse Katze, kterého vy nemůžete ani vystát. Nemáte vůbec nic společného.“

„Ty lháři jeden prolhanej!“ vyštěkl Pete.

„Ale kdepak, já nelžu. Dívám se na svět realisticky, což je přesně to, co vám se nedaří – a proto jste tady. Zapletl jste se do iluzí, tak složitých a rozsáhlých, že se z nich nemůžete vymotat. Vy a půlka vašich přátel hrajících Blafák. Chcete se z toho dostat ven?“

„Ne,“ zavrtěl Pete hlavou. „Teda ano. Ano nebo ne, to je jedno.“ Cítil, že se mu zvedá žaludek. „Můžu jít?“ zeptal se. „Už nemám ani cent.“

„Ještě vám zůstal předplacený čas za pětadvacet dolarů.“

„Radši si těch pětadvacet dolarů nechám.“

„Z hlediska profesionální etiky tu vzniká zajímavý problém, protože jste mi už zaplatil.“

„Tak mi ty peníze vraťte,“ požádal ho Pete.

Vouk si povzdechl. „Dostali jsme se do slepé uličky, ale rozhodnu za nás oba. Můžu vám pomoci ještě v něčem, co by za těch pětadvacet dolarů stálo? Záleží, co chcete. Ocitl jste se v zapeklité situaci a jde to s vámi od desíti k pěti. Brzo vás to může zabít, stejně jako Luckmana. Měl byste se hlavně věnovat své těhotné manželce, je nesmírně zranitelná.“

„Budu. Určitě budu.“

Doktor Philipson dodal: „Nejlepší bude, když se podřídíte událostem. Je jen malá naděje, že něco zmůžete, opravdu. V jistém smyslu vnímáte situaci správně, ale jste sám a bezmocný. Za kým byste šel? Za E. B. Blackem? Za Hawthornem? Můžete to zkusit, možná vám pomůžou. A teď k časovému úseku, jenž vám vypadl z paměti.“

„Ano,“ naléhal Pete. „Čas, který mi vypadl. Co s ním?“

„Docela dobře jste si ho zrekonstruoval díky informacím automatů. Tak se tím zbytečně netrapte.“

„Zabil jsem Luckmana?“

„Hehe,“ zachechtal se vouk. „Myslíte si, že vám to povím? Zbláznil jste se, nebo co?“

„Možná jo,“ přitakal Pete. „Možná se chovám jako blázen.“ Bylo mu čím dál hůř, tak špatně, že už nemohl dál. „Kde tu jsou pánské záchody?“ zeptal se vouka. „Neměl bych spíš říct lidské záchody?“ Rozhlédl se kolem a přimhouřil oči, aby lépe viděl. Věci byly rozplizlé a divně barevné. Když se pokusil udělat pár kroků, připadalo mu, že se vznáší, nebo aspoň že je mnohem lehčí. Příliš lehký. Nebyl na Zemi. Netížila ho zemská gravitace, pouze její zlomek.

Jsem na Titanu, pomyslel si.

„Druhé dveře vlevo,“ poradil mu doktor, vouk E. B. Philipson.

„Dík,“ zamumlal Pete a snažil se kráčet velmi opatrně, aby se nevznesl a neodrážel se od jedné bílé zdi k druhé. „Poslyšte,“ obrátil se ještě na Philipsona a odmlčel se. „Co Carol? Kašlu na Patricii, kromě matky mého dítěte je mi všechno ukradený.“

„Všechno ukradený, říkáte,“ řekl doktor Philipson. „Hloupý vtip. Dovolím si jednu poznámku k vašemu psychickému stavu. ‚Není všechno zlato, co se třpytí, kopřiva se tváří jako kvítí.‘ Báječný výrok pozemského komika W S. Gilberta. Přeji vám hodně štěstí a doporučuji vám, abyste se obrátil na E. B. Blacka, je na něj spolehnutí a můžete mu věřit. Hawthornem si tak jistý už nejsem.“ A zakřičel ještě: „Zavřete za sebou dveře, abych vás nemusel poslouchat. Je to odporné, když Teřan zvrací.“

Pete zavřel dveře. Jak odtud pryč? ptal se v duchu. Musím utéct. Jak jsem se ale vůbec ocitl na Titanu?

Kolik už uběhlo času? Dny – spíš týdny. Musím se dostat domů, ke Carol. Bože, pomyslel si. Možná už ji zabili, stejně jako zabili Luckmana.

Oni? Kdo?

To nevěděl. Ten doktor mu vysvětlil… opravdu vysvětlil? Skutečně mu to za těch sto padesát dolarů stálo? Snad. Bylo na něm, aby si v hlavě srovnal, co se dozvěděl.

Na záchodě, vysoko nahoře, bylo okno. Přisunul k němu kovový koš, stoupl si na něj a snažil se na okno dosáhnout. Bylo zavřené a přilepené barvou. Spodní částí dlaně udeřil do dřevěného rámu.

Okno se se skřípotem otevřelo.

Vznikla mezera, veliká tak akorát. Vytáhl se nahoru a protlačil se ven. Tma, titánská noc… pustil se, padal a slyšel, jak sviští dolů, snáší se k zemi jako peříčko. Připadal si jako obrovský lehký hmyz. Haló, zakřičel, ale slyšel jenom svist svého padajícího těla.

Dopadl a zůstal ležet obličejem k zemi. Nohama mu projela bolest. Sakra, zlomil jsem si kotník. Vydrápal se na nohy. Ulička, popelnice a dlažební kostky. Pomalu kulhal k lampě. Po pravici měl červený neónový nápis. Bar U Davea. Vyšel zezadu, z pánských záchodků. Uvědomil si, že nemá kabát. Opřel se o zeď domu a čekal, až ochromující bolest v kotnících ustoupí.

Kolem projel automatický policista.

„Jste v pořádku, pane?“

„Jo,“ zahuhlal Pete. „Díky. Jen jsem se chtěl – no však víte. Příroda volá.“ Zasmál se. „Děkuju.“ Policista pokračoval v obhlídce.

Kde to jsem? snažil se Pete zjistit. Vzduch, vlhký, plný popela. Chicago? St. Louis? Teplý, páchnoucí vzduch, žádné čisťounké ovzduší San Franciska. Potácel se ulicí pryč od baru. Ten vouk uvnitř, co loudil pití, vždycky zmáčkl nějakýho pozemšťana. Pěkně to s nima válel, ten se vyznal.

Sáhl do kalhot po peněžence. Nikde. Ježíšikriste! Nahmatal kapsu kabátu, peněženka byla uvnitř. Oddechl si úlevou.

Ty prášky, co jsem si vzal, se nemaj míchat s pitím, jejich účinek se tím násobí. Ale jsem v pořádku, nic se mi nestalo, mám jen trochu pocuchaný nervy. Vyděsil jsem se a ztratil. Sebe i auto.

„Auto,“ zakřičel, snažil se ho přivolat. Někdy reagovalo, jindy ne. Jak kdy.

Světla, dva kužele. Jeho auto si to šinulo u kraje silnice, narazilo do obrubníku a zastavilo. „Pane Gardene, jsem tu.“

„Poslyš,“ řekl Pete a zašátral po klice u dveří. „Kde to proboha jsme?“

„V Pocatellu, ve státě Idaho.“

„Ježíšimarjá!“

„Je to pravda, pane Gardene, na mou duši.“

„Na automat jsi až nechutně výmluvný, nezdá se ti?“ utrhl se na něj Pete a otevřel dveře. Nahlédl dovnitř a oslněn vnitřním osvětlením zamrkal.

S úžasem zjistil, že za řídicí pákou někdo sedí.

Po chvilce postava pronesla: „Nastup si, Pete.“

„Proč?“ zeptal se.

„Abych tě mohla odvézt, kam budeš chtít.“

„Nechci nikam jet,“ vzpíral se. „Chci zůstat tady.“

„Proč si mě tak divně prohlížíš? Copak si nepamatuješ, jak jsi ke mně přijel a vyzvedl mě? Byl to tvůj nápad, vyrazit si do města. Teda spíš do několika měst.“ Usmála se. Byla to žena, teď už to viděl.

„Kdo k čertu jsi?“ zeptal se jí. „Neznám tě.“

„Ale jdi, stopro mě znáš. Potkali jsme se v antiku se starýma deskama, u Joea Schillinga v Novém Mexiku.“

„Mary Anne McClainová,“ došlo mu vzápětí. Pomalu nastoupil do auta a sedl si vedle ní. „Co se děje?“

Mary Anne klidně odpověděla: „Slavíš otěhotnění svý ženy.“

„Kde jsem ale přišel k tobě?“

„Nejdřív jsi za mnou přijel do Marin, ale nebyla jsem doma, protože jsem seděla v knihovně v San Francisku. Matka ti to řekla, a tak jsi letěl do San Franciska a vyzvedls mě tam. Jeli jsme do Pocatella, protože sis myslel, že když mi nenalijou v San Francisku, jak jsme zjistili, takže mě určitě obslouží v nějakým baru v Idahu.“

„A měl jsem pravdu?“

„Ne. K Daveovi jsi šel sám a já jsem seděla v autě a čekala na tebe. A před chvilkou ses vynořil z tamhleté uličky a začal ječet.“

„Aha,“ odtušil a opřel se o sedadlo. „Chce se mi zvracet. Kdybych tak mohl být doma.“

„Zavezu tě domů, Pete,“ rozhodla Mary Anne McClainová. Auto se vzneslo a Pete zavřel oči.

„Jak jsem se vůbec dal do řeči s tím voukem?“ zeptal se po chvilce.

„S jakým voukem?“

„V tom baru, asi. Doktor Philipson, tak nějak se jmenoval.“

„Jak to mám vědět? Nepustili mě tam.“

„No a nebyl tam nějaký vouk? Neviděla jsi aspoň dovnitř?“

„Viděla, nejdřív jsem tam vešla. Žádnej vouk tam ale nebyl. Byla jsem tam jenom chviličku, pak mě vyhodili.“

„Jsem já to ale prevít,“ zlobil se na sebe Pete, „zatímco jsi na mě čekala v autě, já dřepěl v baru a chlastal.“

„Ani mi to nevadilo,“ odpověděla Mary Anne. „Krásně jsem si popovídala s tvým autem. A hodně jsem se o tobě dozvěděla, že jo, autíčko?“

„Ano, slečno McClainová,“ odvětilo auto.

„Má mě rádo,“ vysvětlila Mary Anne. Jsem sympatická každýmu automatu,“ zasmála se. „Umím je okouzlit.“

„To je vidět,“ poznamenal Pete. „Kolik je hodin?“

„Asi čtyři.“

„Ráno?“ Nemohl tomu uvěřit. Jak to, že ten bar byl ještě otevřený? „Tak dlouho nesmí mít bar otevřeno nikde.“

„Možná jsem se špatně podívala na hodinky,“ zapochybovala Mary Anne.

„Ne, podívala ses dobře,“ odpověděl Pete. „Ale něco se děje, něco hodně špatnýho.“

„Haha,“ zapitvořila se Mary Anne.

Pohlédl na ni. Za řídicí pákou seděl beztvarý sliz vouka. „Auto,“ okamžitě zareagoval Pete, „co to sedí za volantem? Pověz mi.“

„Mary Anne McClainová, pane Gardene,“ odpovědělo mu auto.

Pořád tam ale seděl vouk. Viděl ho.

„Víš to jistě?“ zeptal se Pete.

„Stoprocentně,“ potvrdilo auto.

Vouk pronesl. „Jak jsem říkala, mýmu kouzlu podlehne každičký automat.“

„Kam to jedeme?“ otázal se Pete.

„Domů. Vezu tě zpátky k manželce, ke Carol.“

„A co potom?“

„A potom půjdu spát.“

„Co jsi zač?!“

Jak to myslíš? Sám snad vidíš. Jen to někomu řekni, pochlub se třeba detektivu Hawthornovi, nebo ještě líp E. B. Blackovi. Ten bude nadšením skákat do stropu.“

Pete zavřel oči.

Když je znovu otevřel, seděla vedle něho, za řídicí pákou, Mary Anne McClainová.

„Mělo jsi pravdu,“ řekl Pete autu. Nebo nemělo? ptal se sám sebe. Bože, pomyslel si, kéž bych byl doma, proč jsem vůbec dneska někam chodil? Mám strach. Joe Schilling, ten by mi mohl pomoct.

„Dovez mě k Joeu Schillingovi, Mary Anne, nebo jak se vlastně jmenuješ,“ požádal ji.

„Teď uprostřed noci? Přeskočilo ti nebo co?“

„Je to můj kamarád. Nejlepší na světě.“

„Než se tam dostaneme, bude pět ráno.“

„Určitě mě rád uvidí,“ naléhal Pete dál. „Hlavně až uslyší to, co mu chci říct.“

„A co mu chceš říct?“ zeptala se Mary Anne.

„Však víš,“ odpověděl opatrně. „O Carol. O dítěti.“

„Jo jasně,“ přikývla Mary Anne. Jak řekla Freya, „doufám, že to je dítě.“

„To řekla Freya? A komu?“

„Carol.“

„Jak to víš?“

„Než jsi šel do baru, telefonoval jsi z auta Carol,“ vysvětlovala mu Mary Anne. „Chtěl jsi zkontrolovat, jestli je v pořádku. Byla pěkně rozhozená, zeptal ses jí proč a ona odpověděla, že tě hledala a volala Freye a ona jí tohle řekla.“

„Ať jde Freya někam,“ zaklel Pete.

„Chápu. Vypadá na těžký schizoidní typ. Učili jsme se o nich v psychologii.“

„Máš školu ráda?“

„Zbožňuju ji,“ přikývla Mary Anne.

„A myslíš si, že by tě mohl zajímat starej chlápek, kterýmu je sto padesát let?“

„Nejsi tak starej, Pete. Jen trošku popletenej. Až dorazíme domů, bude ti líp.“ Po tváři jí přelétl úsměv.

„Ještě pořád jsem potentní,“ podotkl. „Dokazuje to Carolino otěhotnění. Jupí!“ zařval.

„Třikrát sláva,“ přidala se Mary Anne. „Jen si to pomysli, další Teřan na světě. Není to super?“

„Sami o sobě běžně nemluvíme jako o Teřanech,“ opravil ji Pete. „Normálně říkáme lidé. Udělala jsi chybu.“

„Ouva,“ přikývla Mary Anne. „Zapíšu si to za uši.“

„Účastní se toho i tvoje matka?“ zeptal se Pete. „Proto se nechtěla nechat proskenovat policií?“

„Jo,“ pohodila hlavou Mary Anne.

„A kolik v tom jede lidí?“

„Tisícovky,“ odvětila Mary Anne – či spíš vouk. Ať už Pete viděl, co viděl, věděl, že vedle něj sedí vouk. „Prostě strašně moc. Po celý planetě.“

„Ale ne všichni,“ namítl Pete. „Pořád se totiž musíte schovávat, aby se toho nedomákla policie. Asi o tom povím Hawthornovi.“

Mary Anne zabublala smíchem.

Pete zašmátral v přihrádce, jako by něco hledal.

„Mary Anne zbraň odstranila,“ informovalo ho auto. „Bála se, že by vás mohla zastavit policie, a kdyby u vás našli pistoli, putoval byste zpátky do vězení.“

„Je to tak,“ potvrdila Mary Anne.

„Zabili jste Luckmana. Proč?“

Pokrčila rameny. „Už nevím. Promiň.“

„Kdo je dál na řadě?“

„Ta věc.“

„Jaká věc?“

Mary Anne zajiskřily oči. „Ta věc, co roste Carol v břiše. Smůla, Pete, není to dítě.“

Zavřel oči.

Pak si uvědomil, že letí nad zátokou.

„Jsme skoro doma,“ pronesla Mary Anne.

„A teď mě jen tak vysadíš?“ zeptal se.

„A proč ne?“

„Nevím.“ Vzápětí se vyzvracel do rohu auta, jako nějaké zvíře. Mary Anne nic neříkala a on také mlčel. Strašlivá noc, pomyslel si. Měla přece být tak úžasná, měl jsem poprvé *štěstí*. A místo toho…

Teď už, pochopitelně, ani nemohl přemýšlet nad sebevraždou, protože v téhle situaci by nic nevyřešila. Má problémy vnímat správně svět. Smířit se s tím, co vidí, a porozumět tomu. Musím si zapamatovat, že v tom nejedou všichni. Detektiv Black ani doktor Philipson, ať už je to člověk nebo vouk, do toho namočení nejsou. Ještě pořád mám někoho v záloze.

„Přesně tak,“ přerušila ho Mary Anne.

„Jsi telepat?“ zeptal se jí.

„To si piš.“

„Ale tvoje matka tvrdila,“ odporoval Pete, „že nejsi.“

„Tak to ti matka lhala.“

„Stojí za tím vším Nats Katz?“

„Jo.“

„Myslel jsem si to,“ řekl Pete a opřel se. Snažil se znovu nepozvracet.

„Tak, a jsme doma,“ oznámila Mary Anne. Auto se spustilo dolů a letmo se dotklo opuštěné silnice v San Bafaelu. „Než vystoupíš,“ podívala se na něj prosebně, „dej mi pusu.“ Zastavila u obrubníku. Vzhlédl a spatřil dům, ve kterém bydlel. V jeho bytě se svítilo, Carol byla ještě vzhůru. Čekala na něj, nebo musela usnout při rozsvíceném světle.

„Pusu,“ zopakoval po ní. „To myslíš vážně?“

„Jo, vážně,“ přikývla Mary Anne a netrpělivě se k němu nahnula.

„Nemůžu,“ zavrtěl hlavou.

„Proč?“

„Kvůli tomu,“ vysoukal ze sebe, „co jsi zač – kvůli tý věci, kterou jsi.“

„To je nesmysl,“ vybuchla Mary Anne. „Co je s tebou, Pete? Ruplo ti v bedně, nebo co?“

„Myslíš?“

„Jo,“ supěla Mary Anne. „Dneska večer ses naládoval práškama a ožral ses. Pořád se strachuješ o Carol a máš v kalhotech kvůli policajtům. Poslední dvě hodiny trpíš halucinacema a chováš se jako

cvok, myslel sis, že ten psychiatr, doktor Philipson, je vouk, a potom tě zas popadlo, že vouk jsem já.“ Mary Anne se obrátila k autu: „Jsem snad vouk?“

„Ne, Mary Anne,“ potvrdil mechanismus auta podruhé.

„Vidíš?“ řekla.

„Stejně to nemůžu udělat,“ odpověděl. „Nech mě vystoupit.“ Nahmatal kliku, otevřel dveře a vylezl ven. Stál na obrubníku a třásly se mu nohy.

„Dobrou noc,“ popřála mu Mary Anne a nespouštěla ho z očí.

„Dobrou.“ Vykročil ke dveřím domu.

Auto za ním se ozvalo: „Úplně jste mě zašpinil.“

„To máš blbý,“ odsekl Pete. Odemknul dveře od domu a vešel dovnitř, dveře se za ním zabouchly.

Když vyšel nahoru, narazil na chodbě na Carol. Stála tam jen tak v krátké průhledné noční košilce. „Slyšela jsem auto,“ přivítala ho. „Ještě že už jsi zpátky! Tolik jsem se o tebe bála.“ Založila ruce na prsou a rozpačitě se začervenala. „Měla bych si vzít župan, já vím.“

„Dík, že jsi na mě počkala.“ Prošel kolem ní do koupelny a opláchl si obličej a ruce studenou vodou.

„Dáš si něco k jídlu nebo pití? Je už dost pozdě.“

„Bodlo by mi kafe.“

Uvařila v kuchyni každému hrnek kafe.

„Udělej pro mě něco,“ požádal ji Pete. „Zavolej do Pocatella na informace a zjisti, jestli je v seznamu nějaký doktor E. R. Philipson.“

„Dobře.“ Carol zapojila videofon. Hovořila chvilku s několika automatickými operátory a potom zavěsila. „Ano.“

„Byl jsem u něj,“ vysvětloval jí Pete. „Stál mě sto padesát dolarů. Ty jejich sazby jsou šílený. Dokázala bys říct, podle toho, co ses o něm dozvěděla, jestli je Philipson pozemšťan?“

„O tom nepadla ani zmínka. Mám jeho číslo.“ Přisunula k němu bloček.

„Zavolám mu a zeptám se ho.“ Znovu zapojil videofon.

„V půl šesté ráno?“

„Jo,“ vyťukal číslo. Uplynula dlouhá doba, telefon na druhém konci stále vyzváněl. „Máme doma pejska, připomíná rejska,“

prozpěvoval si Pete, „má zelenou pačičku a červenou tlamičku. Doktoři s tímhle počítají,“ řekl Carol.

Ozvalo se ostré cvaknutí a na obrazovce videofonu se objevil obličej, vrásčitý obličej člověka. „Doktor Philipson?“ otázal se Pete.

„Ano.“ Obraz se rozmazal, jak doktor potřásl hlavou. Bedlivě si Peta prohlédl. „Aha, to jste vy.“

„Vzpomínáte si na mě?“ zeptal se Pete.

„Samozřejmě, že ano. Poslal vás ke mně Joe Schilling. Byl jste u mě dneska v noci, asi hodinu.“

Joe Schilling, říkal si Pete. To jsem nevěděl. „Nejste vouk, že ne?“ zeptal se Pete doktora Philipsona.

„To mi voláte, abyste se zeptal na tohle?“

„Jo,“ odpověděl Pete. „Je to pro mě strašně důležité.“

„Nejsem vouk,“ pronesl doktor Philipson a zavěsil.

Pete vypnul videofon. „Asi si půjdu lehnout,“ oznámil Carol, „jsem utahanej jako pes. Co ty?“

„Je mi fajn,“ odpověděla. Jen jsem trošku unavená.“

„Tak pojďme spát,“ navrhl.

Carol se usmála. „Dobře. Fakt jsem ráda, že už ses vrátil. To děláš často, že si takhle vyrazíš na flám a vrátíš se až ráno?“

„Ne.“ A už to nikdy neudělám, pomyslel si.

Posadil se na kraj postele a svlékal se, když v tom něco objevil. Sirky nacpané do levé boty, pod klenbu chodidla. Položil botu, podržel sirky pod lampičkou na nočním stolku a začal si je prohlížet. Carol ležela vedle v posteli a vypadala, že už spí.

Na krabičce stálo jeho vlastním písmem napsáno:

VŠUDE KOLEM NÁS JSOU SAMÍ PAVOUCI, BROUCI, VOUCI.

Tak na tohle jsem dneska v noci přišel, vzpomněl si. Vrchol mého poznání – a já se bál, že bych to mohl zapomenout. Jen by mě zajímalo, kde jsem to napsal. V baru? Po cestě domů? Asi když mi to poprvý docvaklo, během rozhovoru s Philipsonem.

„Carol,“ obrátil se k ní, „vím, kdo zabil Luckmana.“

„Kdo?“ zeptala se, stále ještě vzhůru.

„Všichni,“ pokračoval Pete. „Zabilo ho nás šest, kteří jsme ztratili paměť. Janice Remingtonová, Silvanus Angst a jeho žena, Clem Gaines, žena Billa Calumina a já. Jednali jsme pod vlivem vouků.“ Natáhl k ní ruku se sirkami. „Přečti si, co jsem si sem poznamenal. Pro případ, že bych si to nepamatoval, kdyby se mi zase rejpali v hlavě.“

Posadila se, vzala do ruky krabičku a prohlížela si ji. „‚Všude kolem nás jsou samí vouci.’ Promiň – ale tomu se musím smát.“

Dopáleně se na ni podíval.

„Tak proto jsi volal tomu doktorovi v Idahu a ptal ses ho, cos dělal, teď už tomu rozumím. Ale vouk to není, sám jsi ho viděl na obrazovce a slyšel.“

„Hm, to ano,“ připustil Pete.

„A kdo další je vouk?“

„Mary Anne McClainová. Ta je z nich úplně nejhorší.“

„Aha,“ přikývla Carol. „Takhle to je, Pete. Tak s ní jsi strávil dnešní noc. Já jsem si to říkala, tušila jsem, že s někým jsi. S nějakou ženskou.“

Pete ťuknul na videofon u postele. „Zavolám Hawthornovi a Blackovi, těm dvěma policajtům. Ti v tom prsty určitě nemají.“ Zatímco vytáčel číslo, řekl Carol: „Ani se nedivím, že se Pat McClainová nechtěla nechat proskenovat policií.“

„Pete, už to dneska neřeš.“ Natáhla se a videofon vypnula.

„Ale vždyť mě můžou v noci dostat. Kdykoli.“

„Zítra je taky den,“ usmála se na něj prosebně Carol. „Prosím.“

„Můžu tedy zavolat aspoň Joeu Schillingovi?“

„Když chceš. Jen si myslím, že bys teď, v tomhle stavu, neměl volat policii. Už ses s nima zapletl až moc.“

Vyťukal informace, kde dostal nové číslo na Joea do Marin. Zanedlouho se na obrazovce objevil Joeův zarostlý brunátný obličej, v němž nebyla ani známka po ospalosti.

„Ano? Co se děje? Pete, poslyš, volala Carol a oznámila mi tu úžasnou novinku, že jste měli *štěstí*. To je paráda, super!“

Pete ho přerušil: „Poslal jsi mě k doktoru Philipsonovi do Pocatella?“

„Ke komu?“

Pete mu zopakoval jméno. Joe zmateně svraštil obličej. „Dobrý," zarazil ho Pete. „Promiň, že jsem tě vzbudil, myslel jsem si, žes mě tam neposlal."

„Počkej," zarazil ho Schilling. „Asi tak před dvěma rokama jsi byl u mě v krámě a něco jsme rozebírali. Co to jen bylo? Vedlejší účinky hydrochloridu metaamfetaminu nebo tak něco. Bral si ho tehdy a já jsem tě před ním varoval. V časopise *Scientific American* byl článek od nějakýho psychiatra v Idahu, myslím, že to byl ten Philipson, o kterým jsi mluvil. A ten tvrdil, že z metaamfetaminu může člověk dostat psychotický záchvat."

„Matně si vzpomínám," kývl Pete.

„Tvrdil jsi, říkals, že bereš ještě navíc trifluorperazin a dihydrochlorid čehosi, což podle tebe neutralizovalo vedlejší účinky metaamfetaminu."

„Dneska večer jsem spolykal celou hrst metaamfetaminovejch tablet," připustil Pete. „Těch sedmapůlmiligramových."

„A pil jsi na ně?"

„Jo."

„O meingott. Vzpomínáš si, co v tom článku Philipson říkal o míchání metaamfetaminu s alkoholem?"

„Nejasně."

„Jejich účinek se násobí. Měl jsi dneska v noci záchvat?"

„Ani náhodou, zažil jsem okamžik absolutní pravdy. Tady, přečtu ti to." Pete se obrátil ke Carol a požádal ji: „Podej mi ty sirky." Podala mu je a Pete přečetl, co si poznamenal. „Tohle jsem dneska zjistil, viděl jsem to na vlastní oči. ‚Všude kolem nás jsou samí vouci.'"

Schilling se odmlčel. „A šel jsi k tomu doktorovi v Idahu?" ozval se po chvilce. „Kvůli tomu se ptáš, ne?"

„Dneska v noci jsem mu vypláznul sto padesát babek," odpověděl Pete. „A myslím, že to za ty prachy stálo."

„Asi tě překvapí, co ti poradím. Zavolej tomu detektivovi, Hawthornovi."

„To jsem přesně měl v plánu," souhlasil s ním Pete, „ale Carol nechtěla."

„Můžeš mi ji dát, prosím tě?" požádal ho Schilling.

Carol se na posteli posadila čelem k videofonu. „Jsem tady, Joe. Jestli si myslíš, že by Pete měl zavolat Hawthornovi –“

„Carol, znám tvýho manžela už léta. Má deprese a sebevražedné sklony. Pravidelně. Abych to řekl na rovinu, trpí maniodepresivní psychózou. Když se dneska dozvěděl o dítěti, nastala u něj manická fáze, za což rozhodně nemůže. Vím, jak si člověk připadá – jako znovuzrozený. Chci, aby Hawthornovi zavolal, mám k tomu dobrý důvod. Hawthorne toho měl s vouky co do činění víc než kdokoliv jiný, koho znám. Nemá cenu, abych to Petovi rozmlouval, o voucích nevím zhola nic, možná tu nakonec opravdu všude jsou. Nebudu se s ním hádat, rozhodně ne v půl šestý ráno. A navrhuju ti, abys udělala to samý.“

„Dobře,“ přikývla Carol.

„Pete,“ oslovil ho znovu Joe. „Až budeš mluvit s Hawthornem, pamatuj na jedno. Cokoliv řekneš, může být použito proti tobě, Hawthorne není tvůj přítel. Tak si dávej bacha. Jasný?“

„Jasný,“ potvrdil Pete. „Ale řekni mi ještě, co si myslíš o tom míchání metaamfetaminu s alkoholem?“

Joe Schilling se ho vyhýbavě zeptal: „Pověz mi něco. Co ti řekl ten doktor Philipson?“

„Řekl mi toho spoustu. Například že si myslí, že mě nakonec zabijou, stejně jako Luckmana. A že se mám hlavně starat o Carol. A taky řekl…“ Zarazil se. „Že můžu sotva něco změnit.“

„Připadal ti přátelskej?“

„Jo,“ odpověděl Pete. „I když je to vouk.“ Ukončil spojení, chvilku vyčkal a zavolal na číslo policie pro tísňová volání. Jeden z těch přátelských, říkal si v duchu. Možná je na naší straně.

Policejní ústředně trvalo dvacet minut, než Hawthorna našli. Pete mezitím popíjel kafe a připadal si čím dál střízlivější.

„Detektiv Hawthorne?“ zeptal se, když se konečně objevil obraz. „Omlouvám se, že vás otravuju takhle pozdě. Ale vím, kdo zabil Luckmana.“

„Pane Gardene, my už to taky víme,“ odpověděl Hawthorne. „Máme jeho přiznání. Proto jsem byl na ředitelství v Carmelu.“

„A kdo to byl?“ vyzvídal Pete. „Někdo ze skupiny?“

„Ne, z Pretty Blue Fox nikdo. Vyšetřování pokračuje na východním pobřeží, odkud Luckman přijel. K vraždě se přiznal jeden z jeho blízkých spolupracovníků, muž jménem Sid Mosk. Ještě jsme ale nezjistili motiv. Děláme na tom.“

Pete vypnul videofon a dál seděl bez hlesu.

Co teď, ptal se v duchu. Co mám dělat?

„Pojď spát,“ řekla mu Carol. Lehla si a přikryla se peřinou.

Pete zhasnul a ulehl vedle ní.

Byla to chyba.

11

Otevřel oči a zjistil, že u postele stojí dvě postavy. „Psst," zašeptala Pat McClainová a ukázala ke Carol. Muž vedle ní na něj mířil žihadlem. Pete ho nikdy předtím neviděl.

„Jestli se budete vzpouzet, zabijeme ji," zahrozil ten chlap. Žihadlo teď mířilo na Carol. „Rozumíte?"

Budík na nočním stolku ukazoval půl desáté. Z oken do pokoje proudilo jasné ranní slunce.

„Jo," přikývl Pete. „Rozumím."

„Vstaň a oblékni se," nařídila mu Patricie McClainová.

„Kde asi?" zeptal se Pete, když vyklouzl z postele. „Tady před váma dvěma?"

Patricie pohlédla na chlápka a přikázala Petovi: „Jdi do kuchyně." Oba ho těsně následovali. Patricie zavřela dveře. „Zůstaň s ním, než se obleče," řekla tomu chlapovi. „Já budu hlídat jeho ženu." Vytasila se s druhým žihadlem a vkradla se zpátky do ložnice. „Nebude dělat problémy, když je Carol v nebezpečí. Jasně to na něm vidím."

Zatímco se Pete oblékal, pan neznámý na něj stále mířil.

„Takže vaši ženu potkalo *štěstí*," pronesl muž. „Gratuluju."

Pete ho sjel pohledem a zeptal se ho: „Vy jste Patin manžel?"

„Trefa," zakřenil se muž. „Allen McClain. Těší mě, že vás konečně poznávám, pane Gardene." Krátce se pousmál. „Pat mi o vás hodně vyprávěla."

Vzápětí už všichni tři pochodovali chodbou k výtahu.

„Vrátila se vaše dcera včera v pořádku domů?" optal se Pete.

„Jo," odvětila Pat. „I když sakra pozdě. A co jsem si v ní přečetla, bylo moc zajímavé. Naštěstí neusnula hned, ale ležela a přemýšlela. Vytáhla jsem z ní všechno."

„Carol se probudí nejdřív za hodinu. Takže nehrozí, že by někdy v nejbližší době nahlásila Petovo zmizení policii. Aspoň ne do jedenácti."

„Jak víte, že se neprobudí?“ zeptal se Pete.

Allen mlčel.

„Vy jste prekog?“

Allen nic neříkal, ale odpověď byla nasnadě.

„A on,“ pohodil hlavou k Petovi, „tenhleten pan Garden, se nepokusí o útěk. Aspoň to tak naznačuje většina paralelních možností. Pět ze šesti verzí budoucnosti. Dobrá statistika, řekl bych.“ Přivolal výtah.

Pete se obrátil k Patricii. „Včera ses o mě bála. A teď tohle.“ Ukázal na žihadla. „Co se změnilo?“

„Protože sis mezitím vyrazil s mojí dcerou,“ vysvětlila mu Patricie. „Tos neměl dělat. Říkala jsem ti, že je na tebe moc mladá. Varovala jsem tě, ať od ní dáš ruce pryč.“

„I když sis ve mně přečetla,“ poznamenal Pete, „že v Mary Anne vidím prvotřídní kočku.“

Přijel výtah, dveře se otevřely.

Stál v nich detektiv Hawthorne. Otevřel pusu úžasem a zašátral pod kabátem.

„Být prekogem se občas hodí,“ pronesl Allen McClain. „Nic vás nepřekvapí.“ A střelil žihadlem Hawthorna do hlavy. Hawthorne narazil na protější stěnu, praštil sebou na zem a zůstal ležet obličejem dolů.

„Nastup si,“ přikázala Patricie McClainová Petovi. Nastoupil a za ním McClainovi. Sjížděli do přízemí i s Hawthornovým tělem.

„Právě mě unesli a zastřelili detektiva. Zavolej pomoc,“ požádal Pete výtah.

„Zruš poslední příkaz,“ nařídila Patricie McClainová automatu. „Pomoc nepotřebujem, díky.“

„Ano, paní,“ řekl výtah poslušně.

Dveře se otevřely. Vystoupili a prošli vstupní halou na chodník, Pete jako první a McClainovi v těsném závěsu za ním.

„Víš, co Hawthorne dělal v tom výtahu? Řeknu ti to. Jel k tobě, aby tě zatknul.“

„Kecáš,“ zavrtěl Pete hlavou. „Do videofonu mi včera v noci řekl, že už Luckmanova vraha mají. Nějakýho chlápka z východu.“

McClainovi si vyměnili pohledy, ale nic neřekli.

„Zabili jste nevinného," pokračoval Pete.

„Hawthorne teda rozhodně nevinný nebyl," odvětila Patricie. „Kdybychom tak ještě dostali i toho E. B. Blacka… Škoda, že nepřišel s ním. No, snad tu věc zneškodníme později."

„Mary Anne, ta nána jedna pitomá," nadával Allen McClain, když nastoupili do auta zaparkovaného u obrubníku. Petovi nepatřilo, museli v něm přijet McClainovi. „Někdo by jí měl zakroutit krkem." Nastartoval a vyřítili se vstříc ranní mlze. „Ten její věk mě fascinuje. Když ti je osmnáct, myslíš si, že jsi sežral všechnu moudrost, a věříš tomu. A pak, když ti je sto padesát, víš, že to tak není."

„Ani to nevíš," podotkla Patricie. „Jen se uvnitř tebe něco vzpírá a říká ti, že to nevíš." Seděla na zadním sedadle za Petem a stále na něj mířila žihadlem.

„Chtěl bych se s váma na něčem dohodnout," navrhl Pete. „Chci mít jistotu, že se Carol ani dítěti nic nestane. A udělám všecko, co –"

„Už jsme se dohodli," přerušila ho Patricie. „Carol s dítětem jsou v pořádku, nemusíš si dělat starosti. Nezkřivíme jim ani vlásek na hlavě, ostatně je to to poslední, co bychom chtěli."

„Jistě," přidal se Allen. „Byli bysme sami proti sobě, proti tomu, o co nám jde." Zazubil se na Peta. „Jaký to je, mít *štěstí*?"

„To byste měl vědět sám," ušklíbl se Pete. „Máte víc dětí než jakejkoliv jinej chlap v Kalifornii."

„To sice ano," souhlasil Allen. „Ale od tý doby, co jsem měl *štěstí* poprvý, už uplynulo osmnáct let, dlouhá doba. Vy jste si včera vyrazil a fakt se pořádně namazal, že jo? Mary Anne říkala, že jste byl nepříčetnej, že jste se úplně zcvoknul."

Pete mlčel. Pozoroval zemi pod autem a snažil se zjistit, kterým směrem letí. Vypadalo to na vnitrozemí, mířili do teplého středu Kalifornie, kde byl jeden kaňon vedle druhého. Dál se už rozprostíraly jenom hory, Sierra Nevada, pustina bez jediného živáčka.

„Pověz nám něco o doktoru Philipsonovi," požádala ho Patricie. „Zachytila jsem nějaké negativní myšlenky. Tys mu volal, když jsi včera přišel domů?"

„Jo."

Patricie se otočila ke svému muži. „Pete se ho ptal, jestli je – jestli doktor Philipson je – vouk.“

„A co on na to?“ zapitvořil se Allen McClain. „Řekl mu, že není,“ odvětila Patricie. „A potom volal Joeu Schillingovi a sdělil mu tu úžasnou novinu, že jsme obklopeni samými vouky. Schilling mu poradil, ať zavolá Hawthornovi, což Pete hned udělal. Proto za ním dneska ráno Hawthorne šel.“

„Víte, komu jste měl zavolat místo Hawthorna?“ obrátil se Allen McClain na Peta. „Já vám to řeknu, vašemu právníkovi, Lairdu Sharpovi.“

„Pozdě bycha honit,“ usmála se Patricie. „Na Sharpa stejně ještě někde narazíme, pak s ním, Pete, můžeš mluvit. A povykládej mu celou tu svou historku, jak jsme jen ostrůvkem lidských bytostí potápějícím se do moře mimozemšťanů.“ Rozchechtala se a vzápětí i její manžel.

„Myslím, že ho děsíme víc, než je potřeba,“ zarazil ji Allen McClain.

„Ani ne,“ zakroutila hlavou Patricie. „Skenuju ho a nijak zvlášť se nebojí, nebo aspoň ne tak jako včera.“ A k Petovi dodala: „Ta cesta domů s Mary Anne, to musela být hotová muka, viď? Vsadím se, že na to do smrti nezapomeneš.“ Otočila se k manželovi a vysvětlovala mu: „Pete se potácel mezi dvojím vnímáním, nejdřív viděl Mary Anne jako osmnáctiletou kočku, pěknej kus ženský, a potom, když na ni pohlédl koutkem oka –“

„Drž hubu,“ rozzuřil se Pete.

„Sedělo to tam pořád,“ pokračovala Patricie. „Beztvará masa cytoplasmy, spřádající síť iluzí, obrazně řečeno. Chudáček Pete. To člověk hned vystřízliví a všechna zamilovanost je ta tam, co, Pete? Nejdřív jsi nemohl najít bar, kde by Mary Anne nalili, a vzápětí –“

„Přestaň,“ okřikl ji manžel. „To by stačilo, už si tím jednou prošel. Tahle věčná rivalita mezi tebou a Mary Anne nedělá dobře ani jedné z vás. Neměla bys soupeřit s vlastní dcerou.“

„No jo,“ odsekla Pat a mlčky si zapálila cigaretu.

Pod nimi pomalu ubíhala Sierra Nevada. Pete sledoval, jak se hory za nimi svažují.

„Radši mu zavolej,“ řekla Pat Allenovi.

„Máš pravdu,“ přikývl Allen a pustil rádiový vysílač. „Tady Černý drožkář,“ ohlásil do mikrofonu. „Voláme Zelené jehňátko. Zelené jehňátko, potvrď příjem. Potvrď příjem, Dave.“

Z rádia se ozvalo: „Tady Dave Mutreaux. Jsem v motelu Dig Inn ve Sparks, čekám na vás.“

„Ok, Dave, jsme tam za pět minut.“ Allen McClain vypnul vysílač. „Všechno v pohodě,“ sdělil Patricii. „Nikde žádný podrazy, vidím to.“

„Nádhera,“ libovala si Patricie.

„Mimochodem,“ řekl Allen McClain Petovi, „dorazí tam i Mary Anne, jela rovnou svým autem. Plus několik dalších lidí, jednoho z nich znáte. Myslím, že vás to bude zajímat. Všichni jsou psionici. Jinak Mary Anne, na rozdíl od své matky, není telepat, ať už se vám snažila nakecat cokoliv. A vůbec, většinou jen blábolila. Třeba když vám tvrdila –“

„Dost,“ okřikla ho Patricie.

McClain pokrčil rameny. „Stejně se to všechno dozví za půl hodiny, dokážu si to přehrát.“

„Jsem z toho jak na trní, radši bych počkala do Dig Inn.“ Obrátila se k Petovi. „Byl bys na tom líp, kdybys ji včera poslechl a dal jí pusu na dobrou noc, jak chtěla.“

„Proč?“ zeptal se Pete.

„Aspoň bys věděl, co je zač.“ A dodala: „A vůbec, jak často se ti v životě naskytne příležitost políbit krásku k pomilování?“ Hlas jí zhořknul stejně jako předtím.

„Užíráš se pro nic za nic,“ obořil se na ni Allen McClain. „Proboha, Pat, fakt mě mrzí, že takhle žárlíš.“

„A budu žárlit ještě jednou, až vyroste Jessica,“ prohlásila Pat.

„Já vím,“ přikývl rezignovaně McClain. „To by mi bylo jasný, i kdybych nebyl jasnovidec.“ Zatvářil se nevrle.

Auto přistálo na písčitém plácku před motelem Dig Inn. McClainovi, se žihadly v rukou, doprovodili Peta do přízemního domku, jaké se staví v Mexiku.

Z motelu se k nim blížil dobře oblečený muž ve středním věku, samá ruka, samá noha. „Nazdar McClaine, ahoj Pat," vítal je s otevřenou náručí." Podíval se na Peta. „Á, pan Garden, bývalý vlastník Berkeley. Víte, pane Gardene, málem jsem si s vámi zahrál v Carmelu, ale upřímně řečeno, vystrašili jste mě s tím EEG." Zahihňal se. „Jsem David Mutreaux, kdysi jsem pracoval pro Jeroma Luckmana." Napřáhl k Petovi ruku, ten ji však nepřijal. „To neva," protáhl Mutreaux, „nevíte, o co jde. I když jsem sám jelen z toho, co se stalo a co ještě přijde. Asi už stárnu." Vedl je po kamenném chodníčku ke dveřím recepce. „Mary Anne dorazila před chvilinkou, šla si zaplavat."

S rukama v kapsách se Pat vydala k bazénu a pozorovala svou dceru. „Kdybyste mi dokázali číst myšlenky," pronesla do vzduchu, „viděli byste závist." Otočila se k bazénu zády. „Víš, Pete, když jsem tě poprvé potkala, přestala jsem žárlit. Jsi ten nejnevinnější člověk, co znám. Pomohl jsi mi očistit se od mé temné stránky, od mého stínu, jak by to nazval Jung – a Joe Schilling. Jak se má dneska Joe? Moc ráda jsem ho včera viděla. Co říkal na to, že jsi ho v půl šesté vytáhl z postele?"

„Popřál mi," odvětil Pete. „K mému *štěstí*."

„Ano, samozřejmě," zašklebil se bodře Mutreaux a plácnul Peta přátelsky po zádech. „Gratuluju k těhotenství."

„To bylo od Freyi pěkně ošklivé, jak řekla Carol, že ‚doufá, že to je aspoň dítě.' A moje dcera si ještě přisadila, tu krutost má asi po mně. Ale neměj jí za zlé, co ti včera vykládala, Pete. Za většinu toho, cos prožil, nemůže. Odehrávalo se to v tvojí hlavě, trpěl jsi halucinacemi. Joe Schilling měl pravdu, mohly za to ty amfetaminy. Prožil jsi psychický záchvat."

„Fakt?"

Podívala se mu do očí. „Jo."

„O tom dost pochybuju," zakroutil Pete hlavou.

„Pojďme dovnitř," navrhl Allen McClain. Přiložil ruce k ústům a zakřičel: „Mary Anne, vylez z vody!"

Dívka s cákáním doplavala k okraji bazénu. „Polib si."

McClain poklekl. „Musíme toho spoustu probrat. Ať už jsi uvnitř. Ještě pořád jsi moje dcera!"

Ve vzduchu nad hladinou se vytvořila zářivá koule vody, vystřelila k němu, rozstříkla se mu o hlavu a celého ho zlila. Zaklel a uskočil.

„Myslela jsem, že jseš tak skvělej prekog," řičela smíchem Mary Anne, „tak dokonalej jasnovidec, že tě nic nemůže překvapit." Chytila se schůdků a vyšvihla se z vody.

Jak běžela a shýbala se pro bílou froté osušku, její mokré hebké tělo se nádherně třpytilo v ranním nevadském slunci. Když míjela Peta, zahalekala na něj: „Dobré ranko, Pete. Moc ráda tě zas vidím, když už ti není blbě, byls úplně tmavě zelenej, jako nějakej plesnivěj mech." Zasmála se a zablýskala bělostnými zuby.

Allen McClain si otřel mokrý obličej a vlasy a přistoupil k Petovi. „Je jedenáct," sdělil mu. „Chci, abyste zavolal Carol a ujistil ji, že jste v pořádku. I když ať se na to dívám, jak se na to dívám, v pořádku nebudete. Tedy s největší pravděpodobností."

„To je jasný," kývl Pete. „Nebudu."

McClain pokrčil rameny. „Nedokážu si přehrát, co udělá. Možná zavolá policii, možná ne. To se uvidí časem." Kráčeli k motelu, McClain ze sebe neustále setřásal kapky vody. „Na psionických schopnostech je zajímavý, že jedna může znegovat druhou. Třeba moje dcera a její psychokineze. Jak nám právě ukázkově předvedla, nejsem schopnej ji předvídat. Do hry vstupuje Pauliho synchronicita, takováhle věc bez příčinných souvislostí mě dokáže úplně odrovnat."

Patricie se zeptala Davea Mutreauxe: „Opravdu se Sid Mosk přiznal k vraždě Luckmana?"

„Jo," odpověděl Mutreaux. „Rothman mu trošku pomohl, aby odvedl pozornost od Pretty Blue Fox. Policajti v Kalifornii do toho začali moc šťourat."

„Ale za chvilku zjistí, že to je falešná stopa," řekla Patricie. „Ten vouk, E. B. Black, se mu dostane do hlavy a přečte si jeho myšlenky."

„To už nám bude jedno," uklidňoval ji Mutreaux. „Aspoň doufám."

V kanceláři motelu šuměla klimatizace, byla tam tma a chládek. Kolem posedávalo několik lidí, kteří spolu tlumeně hovořili. Chvilku to vypadalo, jako by narazil na skupinu hrající uprostřed poledne,

což byl samozřejmě nesmysl. Nedělal si žádné iluze, ani jeden z přítomných nepatřil mezi vlastníky.

Opatrně se posadil. Zajímalo by ho, o čem spolu mluví. Někteří z nich seděli ani nemukli, jen zamyšleně zírali před sebe. Pravděpodobně telepati zabraní do rozhovoru s jinými telepaty. Byla jich tam většina. Co se ostatních týče, mohl jenom hádat. Prekogové, co uměli číst budoucnost jako McClain, psychokinetici jako Mary Anne. A Rothman, ať už to byl kdokoliv. Byl tu vůbec? Měl silný pocit, tušil, že Rothman tu někde je a má všechno pod palcem.

Z vedlejšího pokoje vešla Mary Anne. Měla na sobě tričko, plátěné kraťasy a sandály. Pod trikem jí vystupovala malá prsa, ani neměla podprsenku. Usadila se vedle Peta a zuřivě si sušila vlasy ručníkem. „Pěkná banda kreténů," pošeptala Petovi. „Nebo si myslíš něco jinýho? Přinutili mě – máma s tátou – abych přišla. Kdo je to?" nakrabatila čelo. Do místnosti vstoupil nějaký muž a rozhlížel se kolem. „Neznám ho. Asi někdo z východu, jako Mutreaux."

„Takže nejsi vouk," řekl jí Pete.

„Ne, nejsem. A nikdy jsem netvrdila, že jsem. Ptal ses mě, co jsem zač, a já jsem ti odpověděla, že to snad vidíš sám, a tos viděl. Bylo to tak. Víš, Pete, stal ses nedobrovolně telepatem, byl jsi mimo z těch prášků a chlastu a zachytils moje potlačené Myšlenky, můj strach. Dřív se tomu říkalo nevědomí. Moje matka ti o tom nevykládala? Ta by to měla znát."

„Chápu," přikývl Pete. Ano, Pat o tom mluvila.

„A ještě předtím jsi zachytil podvědomý myšlenky toho psychiatra. Víš, všichni máme z vouků nahnáno. To je přirozený.

Jsou to naši nepřátelé, válčili jsme s nima a nevyhráli a oni tu jsou furt. Jasný?" Špičatým loktem mu dloubla mezi žebra. „Nekoukej tak vyjeveně, posloucháš mě, nebo ne?"

„Jo, poslouchám," řekl Pete.

„Čumíš jak tele na nový vrata. Včera jsem věděla, že máš šílený halucinace právě v tý paranoidní rovině, představoval sis, že se proti nám spikli nepřátelští mimozemšťani. Jejich obraz ti splynul s tím, cos vnímal, ale v podstatě jsi měl pravdu. Fakt jsem se toho bála, přemýšlela jsem o nich. Psychotici žijou v takovýmhle světě pořád. Jenže sis to období telepatie měl nechat na jindy, ne když jsem u

toho byla a vím o tom.“ Máchla rukou ke skupině lidí v místnosti. „Stal ses pro nás nebezpečnej. Ke všemu jsi hned z fleku musel zavolat policii, chytili jsme tě právě včas.“

Měl jí věřit? Prohlížel si její jemný obličejík ve tvaru srdce. Těžko říct. Jestli někdy měl schopnost telepata, tak ho teď nechala na holičkách.

„Víš,“ šeptala dál rychle Mary Anne, „každý se může potenciálně stát psionikem. Když jsi vážně nemocnej nebo máš hlubokou psychickou krizi…“ odmlčela se. „Pete, prostě jsi blouznil, byl jsi opilej a sjetej amfetaminama, měl jsi halucinace, ale v podstatě jsi viděl pravdu. Skupina o tom ví a snaží se s tím něco dělat. Chápeš?“ Usmála se na něj, oči jí zářily. „Teď už to víš.“

Nechápal to a nechtěl to chápat.

Celý zkoprnělý se od ní odtáhl.

„Nechceš to vědět,“ pronesla hloubavě Mary Anne.

„Správně,“ pokývl.

„Ale víš to,“ pokračovala. „Už jsi to zjistil. Už s tím nic nenaděláš.“ A dodala nemilosrdně: „A tentokrát ti není špatně, nejsi opilej a nemáš halucinace, tvoje vnímání je v pořádku. Takže do toho musíš jít po hlavě. Chudáčku malej. Bylo ti včera v noci líp?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou.

„A nezabiješ se kvůli tomuhle, že ne? To by ničemu nepomohlo. Jsme organizace, Pete, a musíš se k nám přidat, i když nejsi péčko, psionik. Buď půjdeš s náma, nebo tě zabijem. A nikdo tě zabíjet pochopitelně nechce. Co by si počala Carol? Nechal bys ji napospas Freye, aby ji utýrala?“

„Nikdy!“ rozhorlil se Pete, „Ani náhodou!“

„Víš, tvoje auto ti řeklo, že nejsem vouk. Nechápu, proč jsi ho neposlechnul, automaty se nikdy nepletou.“ Povzdechla si. „Aspoň tedy když nejsou rozbitý. Ty neoblbneš, proto když chceš poznat vouka, zeptej se jich. Jasan?“ Znovu se na něj poťouchle zaculila. „Takže nakonec to není zas tak zlý. Žádnej konec světa ani podobný katastrofy, jen máme malý problém s tím, kdo je na čí straně. A oni jsou na tom podobně, občas se jim to taky trošku poplete.“

„Kdo zabil Luckmana?“ zeptal se Pete. „Vy?“

„Ale kdepak,“ zavrtěla hlavou Mary Anne. „Rozhodně bysme nikdy nezabili chlapa, kterej měl tolik *štěstí*, tolik potomků, o tom to celý je.“ Zamračila se na něj.

„Ale včera jsem se tě ptal,“ pronesl pomalu Pete, „jestli to udělali lidi od vás. A tys říkala…“ zmlknul a snažil se přemýšlet, utřídit si, co se stalo. „Jo, vzpomínám si: ‚Už nevím,‘ tak to bylo. A taky – taky jsi řekla, že naše dítě je další na řadě, nazvala jsi ho věcí, řeklas, že to není děcko.“

Mary Anne na něj vytřeštila oči. „Ne,“ špitla zaraženě po delší době, bílá jak křída. „To jsem nemohla říct, vím to, nemohla.“

„Slyšel jsem to,“ trval na svém Pete. „Pamatuju si to. Mám v tom pěkný bordel, ale přisámpámbu, tohle si pamatuju zcela jasně.“

„Tak se do mě dostali,“ zašeptala sotva zřetelně Mary Anne a civěla na něj; musel se k ní naklonit, aby ji slyšel.

Carol otevřela dveře do kuchyně zalité sluncem. „Pete, jsi tu?“ zavolala. Nakoukla dovnitř.

V kuchyni nebyl. Projasněná, zlatavá a vyhřátá místnost, ale po Petovi ani památky.

Přistoupila k oknu a podívala se na ulici. U obrubníku stálo její i Petovo auto, takže nikam nejel.

Zavázala si župan a vyběhla z bytu. Zeptám se výtahu, rozhodla se. Bude vědět, jestli Pete někam šel, a jestli s ním někdo byl a případně kdo. Zmáčkla knoflík a čekala.

Výtah přijel a dveře se rozevřely.

Na podlaze leželo mrtvé tělo. Patřilo Hawthornovi.

Zaječela.

„Ta žena řekla, že pomoc není třeba,“ hájil se výtah.

„Jaká žena?“ vysoukala ze sebe Carol.

„Černovláska.“ Nic víc už nedodal.

„Šel s nimi Pete Garden?“ zeptala se Carol.

„Nahoru jeli bez něj, ale z vašeho bytu se vrátili s ním, paní Gardenová. Ten druhý muž, ne pan Garden, zabil tohoto člověka. Pan Garden potom řekl: ‚Právě mě unesli a zastřelili detektiva. Zavolej pomoc.‘“

„A co jsi udělal?“

„Ta tmavovlasá žena pak řekla: ‚Zruš poslední příkaz. Pomoc nepotřebujeme. Díky.‘ Tak jsem to nechal být,“ vysvětloval výtah. Na chvilku zmlkl. „Udělal jsem chybu?“ chtěl vědět.

„Strašnou chybu,“ hlesla Carol. „Měl jsi přivolat pomoc, jak tě Pete žádal.“

„Mohu vám nějak pomoci teď?“ nabídl se výtah.

„Zavolej na policejní oddělení v San Francisku a řekni jim, ať sem okamžitě někoho pošlou. A popiš jim, co se stalo,“ nařídila mu a dodala: „Ten chlápek s tou ženskou unesli Peta, a tys jim v tom nezabránil.“

„Moc se omlouvám, paní Gardenová,“ kál se výtah.

Otočila se a odšourala se do bytu. Jako v mátohách se v kuchyni složila na židli u stolu. Ty pitomý automaty člověka dohánějí k šílenství, pomyslela si. Tváří se inteligentně a ve skutečnosti nemají ani špetku rozumu. Dojde jim jen, že se děje něco zvláštního, nečekaného. No a co jsem dělala já? Nejsem na tom o moc líp. Když si pro Peta ten chlapík s tou ženskou přišli, spala jsem. Vypadá to na Pat McClainovou, je to tmavovláska. Ale jak to mám ksakru vědět?

Zazvonil videofon. Neměla sílu to zvednout.

Joe Schilling seděl u videofonu a zastřihával si plnovous. Zvláštní, pomyslel, když telefon nikdo nezvedal. Asi ještě spí. Je teprve půl jedenácté. Jenže…

Nevěřil tomu.

Uhladil si plnovous, hodil na sebe kabát a vyrazil z bytu dolů, ke svému autu Maxovi.

Vklouzl dovnitř a nakázal mu: „Okamžitě mě zavez ke Gardenovým.“

„Trhni si.“

„Jestli mě tam nezavezeš, máš útrum,“ vyhrožoval mu Schilling.

Auto neochotně nastartovalo a rozjelo se po ulici, vybralo si tu horší cestu po zemi. Schilling netrpělivě sledoval, jak míjejí budovy a údržbářské stroje, až konečně dorazili do San Rafaela.

„Spokojený?“ otázal se Max, když s trhnutím zastavil před Petovým domem.

U obrubníku stála zaparkována obě auta, Petovo i Carolino. A také dva policejní vozy.

Vyjel výtahem do jejich patra a rozběhl se chodbou k bytu. Dveře byly dokořán. Vkročil dovnitř.

Narazil na vouka.

„Pan Schilling.“ Myšlenka zněla, jako by se ptal.

„Kde je Pete a Carol?“ chtěl vědět Schilling. A pak za voukem spatřil Carol. Seděla v kuchyni u stolu, bílá jak svíce. Protlačil se kolem vouka a zeptal se jí: „Stalo se něco Petovi?“

„Jsem E. B. Black,“ představil se vouk. „Asi si mě pamatujete. Uklidněte se, prosím. Z vašich myšlenek čiší naprostá neznalost situace, takže vás ani nebudu obtěžovat otázkami.“

Carol pozvedla hlavu a sdělila věcně Schillingovi: „Detektiv Wade Hawthorne byl zavražděn a Pete zmizel. Podle výtahu si pro něj přišel nějaký chlap se ženskou a odvedli ho. Zabili Hawthorna. Myslím si, že to byla Pat McClainová, policie jim prohledala byt, ale nikdo nikde. A jejich auto je pryč.“

„Ale – napadá tě, proč by Peta měli unášet?“ otázal se Schilling.

„Ne, to neruším, ani nevím, koho tím oni myslíš.“

E. B. Black držel v chapadle něco malého. Podal to Schillingovi. „Pan Garden si napsal tuto nadmíru zajímavou poznámku,“ oznámil vouk. „‚Všude kolem nás jsou samí vouci.’ Jak nám ale dokazuje zmizení pana Gardena, není to tak. Včera v noci pan Garden volal mému bývalému kolegovi Hawthornovi a tvrdil mu, že ví, kdo zabil Luckmana. Tehdy jsme si mysleli, že vraha máme, tak jsme se o to dál nezajímali. Teď jsme ovšem zjistili, že jsme se mýlili. Pan Garden bohužel neřekl, kdo Luckmana zabil, protože můj kolega odmítl naslouchat.“ Vouk se na chvilku odmlčel. „Pan Hawthorne zaplatil za svou pošetilost velmi draze.“

„E. B. Black si myslí,“ ozvala se Carol, „že Luckmanův vrah si přišel pro Peta a cestou zpátky u výtahu narazil na Hawthorna.“

„Ale neví, kdo to je,“ podotkl Joe Schilling.

„Správně,“ souhlasil E. B. Black. „Od paní Gardenové jsem zjistil spoustu informací. Například jsem se dozvěděl, s kým se pan

Garden včera potkal. Především vyhledal psychiatra v Pocatellu. A taky se viděl s Mary Anne McClainovou, ale zatím jsme nebyli schopni ji lokalizovat. Pan Garden byl velmi opilý a zmatený. Řekl paní Gardenové, že Luckmana zavraždilo šest členů Pretty Blue Fox, těch šest s amnézií, což zahrnuje i jeho. Co na to říkáte, pane Schillingu?“

„Nic,“ zamručel Joe.

„Doufám, že se nám podaří najít pana Gardena živého,“ prohlásil E. B. Black. Neříkal to zrovna dvakrát jistě.

12

Patricie McClainová zachytila vystrašené myšlenky své dcery. Vzápětí oznámila: „Rothmane, byli jsme infiltrováni. Mary Anne to tvrdí.“

„A má pravdu?“ vyzvídal ze svého místa vůdce Rothman, postarší muž s tvrdým pohledem.

Patricie nahlédla Petovi do myšlenek. V jeho vzpomínce na návštěvu doktora Philipsona utkvěl pocit lehkosti, zlomkové gravitace, když kráčel chodbou. „Ano,“ informovala ho Patricie. „Mary má pravdu. *On byl na Titanu*.“ Obrátila se ke dvěma prekogům, Davu Mutreauxovi a svému manželu Allenovi. „Co se stane?“

„Mění se to,“ zamumlal Allen. Jeho obličej zpopelavěl. „Je to celý zamlžený.“

„Vaše dcera,“ zachroptěl Mutreaux, „něco udělá. Stane se něco pro nás nepředvídatelného.“

„Musím odsud pryč,“ vyrazila ze sebe Mary Anne a vstala. Naplnila ji hrůza. Jsem pod vlivem vouků. Ten doktor Philipson, Pete musel mít pravdu. Ptal se mě, co jsem v baru viděla, myslela jsem, že má halucinace. Ale nezachytil můj strach, viděl skutečnost.“ Prudce oddychovala. „Musím pryč. Jsem pro vás nebezpečná.“ A vyrazila směrem ke dveřím.

Když Mary Anne procházela dveřmi, vykřikla Patricie naléhavě na svého muže: „Žíhadlo, ztlum ho, aby jí to neublížilo.“

„Jen ji to srazí na zem,“ odvětil Allen a namířil žihadlem na záda své dcery. Mary Anne se zničehonic otočila a spatřila to.

Zbraň Allenovi vyskočila z rukou, stoupala a náhle změnila kurs. Mrštila sebou o zeď.

„Poltergeistův efekt,“ hlesl Allen. „Nemůžeme ji zastavit.“ Žihadlo v Patriciiných rukou se zachvělo, vzepřelo a proklouzlo jí mezi prsty. „Rothmane,“ oslovil Allen předáka organizace, jehož psychické schopnosti byly nejsilnější. „Řekni jí, ať toho nechá.“

„Nech moji hlavu na pokoji,“ zahrozila Mary Anne Rothmanovi.

Pete Garden po ní vystartoval. Dívka si toho všimla.

„Ne!“ zakřičela na ni Patricie. „Nedělej to!“

Rothman se soustředil na Mary Anne, čelo naběhlé a oči zavřené. Najednou sebou Pete Garden mrsknul kupředu a jako hadrová panenka tančil ve vzduchu, až se mu gumové ruce a nohy třásly. Posouval se směrem ke zdi. Patricie zařvala na Mary Anne. Kývající se postava na moment ustrnula a pak naletěla do zdi. Napůl se do ní vnořila, jen natažené ruce zůstaly absurdně trčet ven.

„Mary Anne!“ zaječela na ni Patricie. „Proboha, dostaň ho z té zdi ven!“

Mary Anne se zastavila ve dveřích a poplašeně se ohlédla. Spatřila, co provedla s Petem, zahlédla výraz ve tváři svých rodičů a ostatní zkamenělé hrůzou. A rovněž viděla Rothmana, jak se na ni soustředí ze všech sil a zkouší ji přesvědčit. A…

„Díkybohu,“ zašeptal Allen a klesnul na židli. Pete Garden vypadl ze zdi a zřítil se na hromádku k zemi. Hned byl na nohou a otočil se k Mary Anne. Třásl se.

„Promiň,“ omluvila se mu a povzdechla si.

„Jsme tady v přesile, Mary Anne, věř mi,“ prohlásil Rothman. „I když se mezi nás dostali. Prohlédneme každého, pěkně jednoho po druhém. Začneme u tebe.“ A přikázal Patricii: „Zkus zjistit, jak hluboko do ní pronikli.“

„Snažím se,“ odvětila Patricie. „Ale nejvíc toho najdeme v Petově hlavě.“

„Uteče,“ ozvali se skoro dvojhlasně Dave Mutreaux a Allen. S ní, s Mary Anne.“ A Mutreaux dodal: „U Mary Anne se to nedá předvídat, ale myslím, že on to udělá.“

Rothman si stoupl a došel k Petovi. „Vidíte, v jaké bryndě jsme se ocitli. Bojujeme s Titánci, a pořád prohráváme. Přesvědčte Mary Anne, aby tu zůstala, musíme nad nimi získat navrch. Jinak jsme ztraceni.“

„Nedonutím ji k ničemu,“ vysoukal ze sebe Pete. Byl bílý jako křída a ještě pořád se třásl, sotva mohl mluvit.

„To nedokáže nikdo,“ přidala se Patricie a Allen souhlasně přikývl.

„Tihleti psychokinetici,“ osopil se Rothman na Mary Anne. „Jste tak umínění a tvrdohlaví, nikdo vám nemůže nic říct.“

„Tak pojď, Pete,“ naléhala na něj Mary Anne. „Musíme odsud vypadnout, co nejdál, kvůli nám oběma. Jsou v tobě úplně stejně jako ve mně.“ Obličej měla stažený hrůzou a vyčerpáním.

„Možná mají pravdu, Mary Anne,“ opáčil Pete, „možná bysme neměli utíkat. Rozbijeme tak organizaci.“

„Stejně mě nechtějí,“ namítla Mary Anne. „Jsem slabá, tohle to jenom potvrzuje. Nedokážu se voukům postavit. Zkurvený vouci, nenávidím je.“ Obličej jí zalily slzy, plakala bezmocí.

„Pete Gardene,“ ozval se prekog Dave Mutreaux. „Vidím jednu věc. Jestli odjedete, ať už sám či s Mary Anne, vaše auto zastaví policie. Vidím, jak k vám přistupuje vouk, detektiv, který se jmenuje –“

„E.B. Black,“ dokončil za něj větu Allen McClain, rovněž jasnovidec. „Parťák Wadea Hawthorna, z policejního oddělení na západním pobřeží, jeden z nejlepších agentů, co mají,“ sdělil Mutreauxovi. Rothman pokýval hlavou.

„Musíme na to jít opatrně,“ prohlásil Rothman. „Kdy přesně vouci do naší organizace pronikli? Včera v noci? Nebo už předevčírem? Zjistíme-li, kdy se tak stalo, měli bychom se od čeho odrazit. Myslím, že se moc daleko nedostali. Nemají mě ani žádného telepata, sedí tady čtyři a pátý je na cestě. A prekogové, zdá se, taky nejsou infikovaní.“

„Rothmane, snažíš se do mě dostat a ovlivnit mě,“ pronesla Mary Anne. Pomalu se otočila k místu, kde předtím seděla. „Cítím tvou mysl, pracuje na plný obrátky.“ Pousmála se. „Uklidňuje mě.“

„Jsem hlavní baštou obrany proti voukům, pane Gardene,“ obrátil se Rothman k Petovi. „Potrvá dlouho, než mě dostanou.“ Nehnul ani brvou, jeho obličej vypadal jako kožený. „To, co jsme dneska zjistili, mi nahání hrůzu, ale naše organizace si s tím poradí. A co vy, pane Gardene? Budete potřebovat naši pomoc. Jako jednotlivec se neubráníte.“

Peter smutně přikývl.

„Musíme zničit E. B. Blacka,“ rozhodla Patricie.

„Rozhodně,“ přidal se Dave Mutreaux. „Absolutně souhlasím.“

„Zpomalte, zpomalte,“ zastavil je Rothman. „Nikdy jsme nezabili žádného vouka. Už bylo nebezpečné zabíjet Hawthorna, jenže to jinak nešlo. Jakmile zahubíme vouka – jakéhokoliv vouka – nejenom že na nás přijdou, ale také zjistí, co máme za lubem.“ Rozhlédl se kolem a čekal na souhlas.

„Ale oni už přece o nás musí vědět,“ podotkl Allen McClain. „Sotva by mezi nás mohli proniknout, kdyby o nás neměli ani tušení.“ Zněl pěkně nabroušeně.

Z rohu místnosti se zničehonic ozvala telepatka Merle Smithová, jež až doteď mlčela. „Rothmane, proskenovala jsem všechny přítomné a nenašla jsem ani známku, že by kromě Mary Anne a nepsionika Peta Gardena, kterého sem přivedla, byl ještě někdo napaden. I když Dave Mutreaux má v mysli jakousi divnou inertní oblast, na kterou by se ještě někdo měl podívat. Chtěla bych požádat o pomoc ostatní telepaty, hned teď.“

Patricie se okamžitě začala soustředit na Davea Mutreauxe.

Merle měla pravdu, v Daveově mysli se vyskytla anomálie. Hned jí došlo, že vůči zájmům organizace je to dost nelibá situace. „Mutreauxi,“ požádala ho, „mohl by ses soustředit na…“ Nevěděla, jak to nazvat. Za sto let své telepatické praxe nikdy na nic takového nenarazila. Zmateně pronikla Mutreauxovými povrchními myšlenkami a ponořila se do hlubších vod jeho duše, do oblasti nechtěných syndromů, které jeho ego, vědomé já, do nevědomí vytlačilo.

Ocitla se tam, kde se Mutreauxovy rozpolcené pudy a mlhavá, zamítnutá přání, obavy a pochybnosti proplétaly s potlačenými představami a sexuálními fantaziemi. Nebylo to nic příjemného, ale každý člověk tuto oblast nevědomí měl, už si zvykla. Čtení nepřívětivých, vytěsněných myšlenek jí ze života dělalo peklo. Nacházel se tu každičký vjem; všecko, co Dave kdy postřehl, ale potlačil, si tu žilo vlastním podivným životem a narušovalo jeho duševní rovnováhu.

Nemohl za to, tyto myšlenky existovaly nezávisle na jeho vůli a byly v rozporu se vším, v co věřil a chtěl věřit. Opakem všech jeho životních cílů.

Zkoumáním toho, co se Mutreaux rozhodl – nebo musel – vytěsnit z vědomí, by se o jeho duši dalo zjistit mnoho.

„Tu inertní oblast," pronesla Patricie, „prostě nelze přečíst. Ovládáš ji, Dave?"

„Nechápu, o čem mluvíš," vykoktal Mutreaux váhavě. Na tváři měl ohromený výraz. „Mám otevřenou celou hlavu, aspoň pokud vím. Rozhodně nic úmyslně neskrývám."

Vstoupila do prekognitivní oblasti Mutreauxovy mysli a stala se tak dočasně jasnovidkou. Ke své běžné schopnosti nyní ještě uměla číst budoucnost, byl to děsivý pocit.

Spatřila ohebný, živoucí sled možných budoucností, narovnaných v úhledných škatulkách. Vzájemně vylučující se alternativy byly uspořádány vedle sebe tak, aby je člověk mohl vidět všechny najednou. Budoucnost byla zobrazena staticky, jakoby zachycena spíš na fotografii než ve filmu. Patricie v několika scénách zahlédla i samu sebe. Zbledla nad nimi hrůzou – byly to sekvence, kdy podlehla svým nejšílenějším představám a…

Moje vlastní dcera, povzdechla si. Takže je možné, že jí to udělám, může se to stát, i když to není pravděpodobné. Většina budoucností ukazovala, že se obnoví přátelství s Mary Anne a rána mezi skupinou se spíš zahojí než rozšíří. Ale stejně – mohlo to nastat.

Navíc v jednom bleskovém okamžiku zahlédla scénu, v které se všichni telepati jak supi vrhnou na Mutreauxe. Mutreaux si toho musel být sám vědom, ta scéna přece existovala v jeho vědomí. Ale proč? říkala si Patricie. Co udělal, že je to opravňuje k něčemu takovému? Na co bychom mohli přijít?

Daveovy myšlenky se najednou začaly rozplývat.

„Uhýbáš nám," prohlásila Patricie a mrkla na Merle a na ostatní telepaty v místnosti. „To je asi kvůli tomu, že má přijet Don," přemýšlela nahlas Patricie. Don byl chybějící telepat. Byl už na cestě z Detroitu, měl by dorazit každou chvíli.

„V Mutreauxově prekognitivní oblasti je sekvence, v které Don na Daveovu inertní oblast přijde, rozlouskne ji a prozkoumá ji. A…" zaváhala, ale zbylí tři telepati už její myšlenku zachytili.

A Mutreauxe kvůli tomu zabije, pomyslela si.

Ale proč? Nic nenasvědčovalo, že by inertní část mysli nějak souvisela s vouky, ani že by on byl v jejich moci. Bylo v tom něco jiného, úplně ji to zmátlo.

Měl to Don určitě udělat? Ne, jenom se to mohlo stát. Jak asi bylo Mutreauxovi, jenž to věděl, jenž si uvědomoval, že mu bezprostředně hrozí smrt? *Co za takových okolností udělá prekog?*

To, co všichni ostatní, přečetla si v Mutreauxově mysli. Prekog uteče.

Mutreaux se postavil a zaskřehotal: „Obávám se, že musím neodkladně zpátky do New Yorku.“ Navenek působil uvolněně, uvnitř však byl napjatý jak struna. „Omlouvám se, že nemohu zůstat,“ řekl Rothmanovi.

„Don je náš nejlepší telepat,“ pronesl zahloubaně Rothman. „Musím tě požádat, abys posečkal, než přijede. Před vouky nás můžou zachránit jedině čtyři telepati, kteří všechno prošťourají a řeknou nám, co se děje. Tak se vrať na své místo, Mutreauxi.“

Mutreaux se znovu posadil.

Pete se zavřenýma očima naslouchal, jak se Patricie baví s Rothmanem a Mutreauxem. Tahle tajná organizace, složená ze psioniků, stojí mezi námi a Titánci, aby nás neovládli či něco podobného. Myšlenky, jež mu běžely hlavou, byly zakalené. Ještě se neprobral ze včerejšího večírku a z toho, jak ho dneska ráno probudili. A když k tomu přičteme tak nesmyslnou vraždu Hawthorna…

Jenom doufám, že se nic nestalo Carol, pomyslel si.

Bože, říkal si v duchu, kéž bych tak odsud mohl vypadnout. Vzpomněl si, jak z něj Mary Anne díky své psychokinetické schopnosti udělala smítko vznášející se ve vzduchu a mrštila jím o zeď, až se skoro proboural na druhou stranu, a jak ho pak z nějakých jemu nepochopitelných důvodů zase vytáhla ven, jako by si to na poslední chvíli rozmyslela.

Bojím se těch lidí, uvědomil si Pete. Bojím se jich a toho, co dokážou.

Otevřel oči.

V motelovém pokoji štěbetalo pronikavými hlásky devět vouků – Kromě Peta tam seděl jediný člověk. Dave Mutreaux.

On a Dave Mutreaux proti všem ostatním. Jak absurdní a beznadějné. Ani se nezachvěl, jen tupě zíral na devět vouků.

Jeden z nich – hlas patřil Patricii McClainové – vykřikl rozrušeně: „Rothmane, zachytila jsem od Gardena neuvěřitelnou myšlenku!“

„Já taky,“ přitakal další vouk. „Garden nás všecky vidí…“ odmlčel se. „Všichni pro něj jsme vouci, až na Mutreauxe.“

Nastalo hrobové ticho.

Vouk, který mluvil jako Rothman, se obrátil k Petovi. „Gardene, má to znamenat, že do nás už pronikli úplně? Je to tak? Do všech kromě Mutreauxe?“

Pete mlčel.

„Jak si to máme připustit,“ přemítal nahlas Rothman, „a přitom se nezbláznit? Jestli máme věřit Gardenovu vnímání, tak už jsme prohráli. Musíme uvažovat racionálně, snad ještě máme nějakou naději. Co myslíš, Mutreauxi? Podle Gardena jsi z nás jediný skutečný Teřan.“

„Já tomu nerozumím,“ potřásl Mutreaux hlavou. „Zeptej se jeho, ne mě,“ a pohlédl na Peta.

„Tak, pane Gardene?“ otázal se ho klidně vouk Rothman. „Co nám k tomu povíte?“

„Odpověz, prosím,“ škemral vouk hlasem Patricie McClainové. „Pete, pro všechno, co je nám svaté…“

„Myslím, že už je vám jasný, co jste vy, telepati, nemohli v Mutreauxovi proskenovat. Je to člověk, na rozdíl od vás. A až sem přijede poslední telepat…“

„…tak Mutreauxe zabijeme,“ dokončil větu zamyšleně vouk Rothman.

13

„Chtěl bych mluvit s advokátem Lairdem Sharpem. Vím jen, že je někde na západním pobřeží," nařídil Joseph Schilling automatickému informačnímu systému.

Bylo něco po poledni. Pete Garden ještě nepřišel domů a Joe Schilling věděl, že se už nevrátí. Kontaktovat ostatní členy Pretty Blue Fox nemělo smysl, Pete s nikým z nich nebyl. Ať už ho odvedl kdokoliv, nebyl to nikdo ze skupiny.

A i kdyby se nakrásně vyřešilo, kdo to udělal, pomyslel si, i kdyby ho unesli Pat a Allen McClainovi, tak proč? A proč vůbec zabíjeli Hawthorna, byla to chyba, ať už k tomu měli jakékoliv důvody. Nikdo by ho nikdy nepřesvědčil, že by něco takového bylo správné.

Odešel do ložnice a zeptal se Carol: Jak ti je?"

Seděla u okna a apaticky vyhlížela na ulici. Na sobě měla pastelové bavlněné šaty. „Fajn, Joe."

Detektiv Black na chvíli opustil byt. Joe Schilling zavřel dveře do ložnice a prozradil Carol: „O McClainových vím něco, o čem policie nemá ani zdání."

Carol zvedla oči a upřela na něj pohled. „Pověz mi to."

„Pat je zapletená do něčeho nelegálního, trvá to už nějakou dobu. Sedělo by to k vraždě Hawthorna. Budu hádat, myslím, že to souvisí s tím, že je psionik. A její manžel v tom jede toky. Další věc je, že to neomlouvá vraždu, zvláště vraždu detektiva. Podívej, co jim teď hrozí: celostátní pátrání, půjdou po nich všichni policajti v Americe. Musí být úplně zoufalí." Anebo úplní fanatici, pomyslel si. „Koho policajti nejvíc nesnáší, jsou zabijáci jejich vlastních lidí," zabručel. „Udělali strašnou pitomost." Fanatici a ke všemu blbí, řekl si v duchu. Špatná kombinace.

Zazvonil videofon a oznámil: „Na lince máte právníka Lairda Sharpa, pane Schillingu."

Joe Schilling rychle zapnul obrazovku. „Ahoj,“ pozdravil ho. „Super.“

„Co se děje?“ zeptal se ho Sharp.

„Tvůj klient, Pete Garden, zmizel.“ Joe stručně vysvětlil, co se stalo. „A v hloubi duše se mi nechce věřit policii. Z nějakýho důvodu mi přijde, že se málo snaží. Možná kvůli tomu voukovi, E. B. Blackovi.“ Uvědomil si, že jeho slova ovládla bytostná averze pozemšťanů k voukům.

„Hm, tak zajeďme do Pocatella. Jakže jsi říkal, že se jmenuje ten psychiatr?“

„Philipson,“ odpověděl Joe Schilling. Je vyhlášenej. A co tam chceš zjistit?“

„To nevím,“ pokrčil rameny Sharp. „Všechno mám jen ze třetí ruky, ale už cosi tuším. Přiletím za tebou do San Rafaela. Jsem v San Francisku, budu tam za deset minut. Do té doby se ani nehni.“

„Dobře,“ souhlasil Schilling a zrušil spojení.

„Kam jdeš?“ zeptala se ho Carol, když zamířil ke dveřím bytu. „Slíbil jsi tomu právníkovi, že se tu s ním setkáš.“

„Jdu si sehnat pistoli,“ prohlásil Schilling. Zabouchl za sebou dveře a rozeběhl se po chodbě. Stačí mi jedna, uvědomil si. Jak znám Sharpa, tak všude tahá vlastní.

„Včera mi Pete do videofonu říkal divný věci,“ sdělil Schilling Sharpovi, když seděli v Sharpově autě a letěli na severovýchod. „Za prvý, že přijde o život, stejně jako Luckman. Že by měl dávat obzvláště bacha, aby Carol byla v bezpečí. A…“ pohlédl na Sharpa. „Pete taky říkal, že doktor Philipson je vouk.“

„No a?“ pozvedl obočí Sharp. „Vouci jsou všude, po celé planetě.“

„Ale já o Philipsonovi čirou náhodou něco vím,“ opáčil Schilling. „Četl jsem od něj články, něco o jeho terapeutických metodách. Nikde nepadla ani zmínka, že by byl Titánec. Něco je špatně. Myslím, že se Pete nesetkal s Philipsonem, spíš navštívil někoho či něco jiného. Takovej expert jako Philipson by nebyl k maní uprostřed noci, jako nějakej normální doktor. A kde asi tak Pete

vzal sto padesát babek, který mu prej zaplatil? Znám Peta, nikdy u sebe peníze nenosí. Žádnej vlastník, ti myslí v nemovitostech, ne v hotovosti. Prachy jsou pro nás, co nic nemáme.“

„Opravdu říkal, že tomu doktorovi zaplatil? Mohlo to být na účet.“

„Pete tvrdil, že mu zaplatil a že se tak stalo minulou noc. A taky říkal, že ty prachy za to stály.“ Joe Schilling nad tím chvilku dumal. „Ve svém stavu, namol a omámenej práškama, v manické fázi z Carolina těhotenství, Pete možná ani nevěděl, co ve skutečnosti vidí. Jestli naproti němu seděl Philipson nebo někdo úplně jinej. A je docela dobře možný, že měl celou dobu jenom halucinace. Že v Pocatellu vůbec nebyl.“ Vytáhl dýmku a váček s tabákem. „Celá ta historka mi nesedí. Pete dokáže bejt pěknej všivák, a v tom je možná zakopanej pes.“

„Čím si teď cpeš fajfku?“ zeptal se ho Sharp. „Pořád ještě světlým Burley, nahrubo řezaným?“

„Už ne. Teď kouřím Štěkavýho psa. Pes, kterej štěká, nekouše ani neškrábe v krku.“

Sharp se zakřenil.

Pod nimi, na kraji Pocatella, ležela klinika doktora Phillipsona. Mezi stromy a trávníky zářil bělostný čtvereček, v jehož přední části rostla zahrádka růží. Sharp přistál na příjezdové cestě vysypané štěrkem a dojel k parkovišti vedle obrovské ústřední budovy. Celé místo, tiché a upravené, vypadalo opuštěně. Na parkovišti stálo jediné auto; patřilo doktoru Philipsonovi.

Poklidné místečko, pomyslel si Schilling. Ale musí to stát majlant, léčit se tady. Upoutala ho zahrádka s růžemi, pomalu se k ní vydal. Z plných plic vdechoval těžkou vůni květů a organického hnojiva. Automatický ostřikovač trávníku se otáčel a skrápěl zeleň vodou. Schilling neodolal a sestoupil z chodníčku na hustou jarní trávu. Už tohle by mě vyléčilo, pomyslel si. Vůně a prostředí venkova. Před sebou spatřil pokyvujícího šedého osla, uvázaného ke sloupku.

„Hele,“ upozornil ho Sharp, který mu kráčel v patách. „Dvě nejkrásnější růže, jaké kdy byly vyšlechtěny. *Peace* a *Holandská hvězda*. Ve dvacátém století dostaly mezi pěstiteli kolem devíti bodů.

A to bylo sakra dobrý,“ vysvětlil Sharp. „Potom vyšlechtili modernější odrůdu, *Vesmírný koráb*.“ Ukázal na ohromnou oranžovou růži s bílými poupaty. „A taky *Naši zemi*.“ Ta byla temně rudá, až do černa. Na okvětních plátcích se jí tu a tam světlaly tečky.

Zatímco obdivovali Naši zemi, dveře kliniky se rozlétly a vyšel z nich postarší sympatický muž s holou hlavou. Usmál se na pozdrav. „Můžu vám nějak pomoci?“ zeptal se jich se zářícíma očima.

„Hledáme doktora Philipsona,“ řekl Sharp.

„To jsem já,“ odvětil muž. „Zahrada by potřebovala postříkat, na několika keřích už vidím grefíky.“ Hranou ruky oprášil list. „Grefík je roztoč, který se sem dostal z Marsu.“

„Kde bychom s vámi mohli na chvíli mluvit?“ ozval se Joe Schilling.

„Klidně tady,“ odpověděl Philipson.

„Navštívil vás včera v noci Peter Garden?“ zeptal se ho Schilling.

„Navštívil.“ Tvář mu stáhl hořký úsměv. „A ještě později mi telefonoval.“

„Pan Garden byl unesen,“ pronesl Schilling. „Jeho únosci po cestě zabili policistu, takže to museli myslet smrtelně vážně.“

Úsměv se z doktorovy tváře vytratil. „Ach tak.“ Pohlédl na Schillinga a pak na Sharpa. „Něčeho takového jsem se obával. Nejdřív smrt Jeroma Luckmana a teď tohle. Pojďte dál.“ Otevřel dveře kliniky a podržel je, ale pak si to rozmyslel. „Možná bychom to měli probrat v autě, aby nás nikdo neslyšel.“ Odvedl je zpátky k parkovišti. „Chtěl bych s vámi hovořit o několika věcech.“

Všichni tři se posadili do Philipsonova auta. Ve vzduchu viselo napětí.

„Jaký je váš vztah k panu Gardenovi?“ otázal se psychiatr.

Schilling mu to ve stručnosti vysvětlil.

„Může se stát, že pana Gardena už naživu nikdy neuvidíte. Je mi to hluboce líto, ale taková je realita. Snažil jsem se ho varovat.“

„Já vím,“ hlesl Schilling. „Říkal mi to.“

„Vím o něm příliš málo,“ pokračoval Philipson. „Nikdy předtím jsem ho neviděl a včera jsem z něj nemohl o jeho minulosti dostat nic kloudného, protože byl opilý, vyděšený a bylo mu špatně. Pak mi

zavolal domů, už jsem spal. Potkal jsem ho v Pocatellu v baru, už si nepamatuju, jak se to tam jmenovalo, no byl to ten bar, v kterém se včera stavil. Doprovázela ho krásná mladá dívka, ale dovnitř nešla. Garden měl halucinace a potřeboval odbornou péči. Tu jsem mu pochopitelně někde v baru uprostřed noci sotva mohl poskytnout.“

„Strašně se bál vouků,“ prohlásil Joe Schilling. „Pete věřil, že nás obkličují ze všech stran.“

„Ano, to vím. Ten strach z nich mi dal včera najevo. Několikrát a různými způsoby. Bylo to dojemné. V jednu chvíli si velmi pracně něco poznamenal na krabičku od sirek a schoval si ji – s ohromnou parádou – do boty. ‚Vouci jdou po nás‘ tam stálo, nebo něco podobného.“ Doktor je propichoval očima. „Co víte o současných vnitropolitických problémech Titanu?“

„Velký kulový,“ vykoktal Joe Schilling jako opařený.

„Titánská civilizace se rozdělila na dva tábory,“ prozradil jim Philipson. „Dozvěděl jsem se to jednoduše. Mám tu na klinice několik Titánců, kteří na Zemi zastupují vysoké funkce. Jsou zde v psychiatrické péči. Je to poměrně neobvyklé, ale zjišťuji, že se mi práce s nimi daří.“

Sharp našpicoval uši a zeptal se: „A proto jste raději chtěl hovořit v autě?“

„Ano,“ odpověděl Philipson. „Tady je na nás jejich telepatie krátká. Co do politického smýšlení, jsou všichni čtyři liberálové. Liberalismus na Titanu převažuje, má tam už dlouholetou tradici. Ale rovněž tam existuje i strana radikálů, ještě z války. Jejich vliv v poslední době roste, ale nikdo zatím netuší, ani Titánci sami, kolik moci vlastně mají. Vyznačují se nepřátelskou politikou k Zemi. Mám teorii, nemůžu ji podepřít fakty, ale narážel jsem na ni v několika článcích, jež jsem psal.“ Na chvíli zmlkl. „Myslím – opravdu si jenom myslím, zdůrazňuju – že si Titánci, na popud extremistické válečné strany, pohrávají s naší porodností. Neptejte se mě, jak to dělají, ale díky nějaké technologii dokáží udržet počet narozených dětí na velmi nízké úrovni.“

Rozhostilo se ticho. Dlouhé a napjaté.

„A co se Luckmana týče,“ dodal Philipson, „řekl bych, že ho zabili, ať už přímo či nepřímo, Titánci, i když ne z důvodu, který si

myslíte. Máte pravdu, do Kalifornie přišel poté, co si podrobil celé východní pobřeží. Asi by získal ekonomickou převahu i nad Kalifornií, stejně jako předtím nad New Yorkem. Jenže proto ho Titánci nezabili. Snažili se mu dostat na kobylku už celé měsíce, možná i roky. A když Luckman opustil ochranná křídla své organizace a vyrazil do Carmelu, kde vedle něj nestáli žádní prekogové, žádní psionici…“

„Proč ho tedy zabili?“ otázal se Sharp.

„Kvůli jeho *štěstí*,“ odvětil doktor Philipson. „Kvůli jeho plodnosti. Protože mohl mít děti. To Titánce přivádí k šílenství. Žádný úspěch ve Hře, na to úplně kašlou.“

„Aha,“ pokývl Sharp hlavou.

„A jestli to zůstane na radikálech, tak každého, kdo má štěstí, čeká stejný osud. Teď mě dobře poslouchejte. *Někteří lidé to vědí, nebo něco aspoň tuší.* Existuje jistá organizace kolem Patricie a Allena McClainových. Možná jste o nich slyšeli. Jsou nejplodnějším párem v Kalifornii, mají tři děti a jejich životy jsou bezprostředně ohroženy. Pete Garden prokázal svou potenci a ohrozil tak sebe i svou ženu, proto jsem ho varoval. A také jsem mu říkal, že situaci, do které se dostal, nemůže zvládnout. Jsem o tom pevně přesvědčen. A…“ Doktorův hlas zněl klidně. „Myslím, že organizace kolem McClainových nemá šanci, spíš může být nebezpečná. Mohli už do ní proniknout zdejší Titánci, jsou v těchto věcech zběhlí. Pomáhá jim telepatie, před kterou si jen těžko někdo nechá na delší dobu něco pro sebe – natož existenci tajné vlastenecké organizace s militantními úmysly.“

„Jste ve spojení s liberály? Prostřednictvím svých zdejších pacientů, vouků?“

Doktor Philipson zaváhal. „Do určité míry. Spíš s nimi velmi zevrubně probírám situaci, jež vyšla najevo během terapie.“

„Mám pocit, že už máme všecko, co jsme potřebovali zjistit,“ obrátil se Schilling k Sharpovi. „Víme, kde je Pete, kdo ho unesl a kdo zabil Hawthorna. McClainova organizace, ať už se jmenuje jakkoliv. A ať je, kde je.“

Laird Sharp se zatvářil velmi ostražitě a obrátil se na Philipsona. „Doktore, podal jste nám velmi zajímavé vysvětlení. Ještě je tu ale něco, o čem jsme nemluvili.“

„Ano?“ opáčil doktor Philipson.

„Pete Garden vás považoval za vouka.“

„Já vím,“ připustil doktor. „Pokusím se vám to aspoň trošku vysvětlit. Garden intuitivně, nevědomky, pochopil nebezpečí situace. Na druhou stranu však trpěl poruchou vnímání, zamíchala se mu dohromady dočasná nechtěná telepatie a projekce, vlastní úzkost plus –“

„Jste vouk?“ přerušil ho Laird Sharp.

„Samozřejmě, že ne,“ odvětil příkře doktor Philipson.

Laird Sharp se obrátil na automatickou jednotku auta, v kterém seděli, a zeptal se: „Je doktor Philipson vouk?“

„Doktor Philipson je vouk,“ potvrdilo mu auto. „Ano.“

Potvrdilo jim to Philipsonovo vlastní auto.

„Co na to říkáte, doktore?“ ozval se Joe Schilling. V ruce držel stařičký, ale účinný revolver ráže 32 a mířil na Philipsona. „Moc rád bych od vás něco slyšel.“

„Je jasné, že automat nemluví pravdu,“ bránil se doktor Philipson. „Ale uznávám, že jsem vám zdaleka neřekl všechno. V té organizaci psioniků kolem McClainových jsem taky.“

„Vy jste psionik?“ chtěl vědět Schilling.

„Ano,“ přikývl Philipson. „A ta holka, co byla s Petem minulou noc, Mary Anne McClainová, k nim patří taky. V rychlosti jsme se poradili, co máme s Gardenem dělat. To ona zařídila, abych se s Gardenem potkal, tak pozdě v noci už obvykle –“

„Jakou schopnost máte?“ vpadl mu do řeči Sharp. I on mířil na doktora svojí dvaadvacítkou.

Doktor Philipson přejel pohledem nejdřív jeho a potom sklouznul na Josepha Schillinga. „Velmi zvláštní. Až vám to řeknu, vyrazí vám to dech. V podstatě je podobná té, co má Mary Anne, takový druh psychokineze, jenže velmi úzce specializovaný. Tvořím jeden konec dopravního kanálu mezi Zemí a Titanem. Přicházejí sem

Titánci a příležitostně jsou tak i někteří Teřani přenášeni na Titan. Tato metoda předčí běžně používané vesmírné lodi, protože nedochází k časové prodlevě.“ Usmál se na ně. „Chcete to ukázat?“ A naklonil se dopředu.

„Proboha živýho,“ vykřikl Sharp. „Zab ho!“

„Vidíte?“ Zaznával k nim Philipsonův hlas, ale doktor tam nikde nebyl. Pevné obrysy předmětů kolem zastínila opona a viděli jen skvrny. Ocitli se v prázdnotě, povědomá realita se roztříštila a její částečky se kolem nich valily jako golfové míčky. Joe Schilling si připadal, jako by mu úplně selhalo vnímání. I přes svou nebojácnost a odhodlání pocítil strach.

„Zastřelím ho,“ dolehl k němu Sharpův hlas a vzápětí ho ohlušila sekvence několika výstřelů. „Dostal jsem ho? Joe, zabil…“ Sharpův hlas slábnul. Nastalo ticho.

„Mám strach, Sharpe. Co je to?“ koktal Schilling. Nechápavě napřáhl ruku a ponořil ji do proudu částeček, které pulzovaly kolem. Vypadá snad takhle struktura vesmíru? ptal se sám sebe. Svět mimo místo a čas, za hranicemi poznání?

Náhle spatřil velkou planinu, na které bez hnutí odpočívali vouci. Anebo se pohybovali tak pomalu? Vypadalo to, že čekají, napjatě a bez hnutí. Přepadla ho mučivá úzkost. Bude to tak napořád? ptal se sám sebe Schilling. Všude samí vouci, neviděl obzor a ani si ho nedokázal představit.

Takhle vypadá Titan, řekl mu hlas uvnitř hlavy.

Joe Schilling plachtil k zemi lehce jako pírko. Zoufale se snažil najít rovnováhu, ale nevěděl jak. Do háje, pomyslel si. Všecko je špatně, neměl bych tu být a už vůbec bych neměl dělat tohle. „Pomoc!“ zakřičel. „Chci pryč! Jsi tam někde, Sharpe? Co se to s náma děje?“

Nikdo mu neodpověděl.

Uvědomil si, že nedopadl v běžném slova smyslu, jen se tam najednou zničehonic objevil.

Kolem něj se rýsovaly stěny jakéhosi prostorného, potemnělého sálu a naproti němu u stolu seděli vouci. Napočítal jich dvacet a pak to vzdal, byli všude, kam jeho oči dohlédly. Vouci něco dělali, tiše a

bez hnutí. Zprvu mu nedocházelo, čím jsou tak zaměstnaní. Pak najednou pochopil.

Hraj, přikázali mu vouci myšlenkou.

Hrací deska byla tak ohromná, že mu to vyrazilo dech. Její strany, její konce se rozplývaly, mizely ve struktuře reality, která ho obklopovala. A přece se přímo před ním ostře rýsoval balíček karet. Vouci vyčkávali, až potáhne.

Byl na řadě.

Díkybohu, utěšoval se Joe Schilling v duchu, že umím hrát. I kdybych o tom neměl ani páru, vůbec by jim to nevadilo. Tahle hra se už hraje pěkně dlouho, aby na tom někomu sešlo. A jak dlouho? To netuším. Pravděpodobně ani vouci. Nebo si to nepamatujou.

Na kartě, kterou si líznul, stálo číslo dvanáct.

A teď, pomyslel si, mě čeká nejdůležitější krok ve Hře. Musím se rozhodnout, zda blafovat či ne, mám se posunout o dvanáct políček, nebo zvolit jiný počet? Ale oni mi dokážou číst myšlenky, uvědomil si. Jak s nima potom můžu soupeřit? To není fér!

Jenže hrát musel tak jako tak.

To jsme tedy v pěkný šlamastyce, říkal si. Z toho se nevymotáme, ani jeden z nás. I tak velcí hráči jako Jerome Luckman můžou zemřít. Snaží se uspět, a zemřou.

Čekali jsme na vás velmi dlouho, dolehla k němu voučí myšlenka. *Už nás dál nezdržujte, prosím.*

Neměl ani tušení, co má dělat. O co se hrálo? Co vlastně dal do zástavy? Rozhlédl se, ale nic neviděl, žádný košík ani jinou nádobu.

Blafák, v kterém telepati hrajou o neexistující sázky, docházelo Schillingovi. To je paradoxní. Jak se z toho můžu vyvlíknout? Je tu vůbec úniku? Ani na to nedokázal najít odpověď.

Tohle je platónská prapůvodní idea Hry, jejíž odraz byl dán Zemi, aby si Teřani taky zahráli, už tomu rozuměl. To mi teď ale moc nepomůže, když stejně nevím, jak z toho ven. Sebral svou figurku a pomaluji, políčko po políčku, posouval kupředu. Napočítal dvanáct políček. Přečetl si nápis. *Na Vašem území vypukla zlatá horečka! Od dvou dolů získáváte $50 000 000 jako podíl ze zisku!*

Tady ani nemusím blafovat, pomyslel si Joe. To je mi ale políčko, nejlepší, co jsem kdy viděl. Na pozemských herních plánech ani neexistovalo.

Položil figurku na políčko a narovnal se.

Zapochybuje někdo? Obviní ho, že blafuje?

Čekal. Nikdo se ani nepohnul, přední nekonečná řada vouků jako by nejevila ani známku života. Tak co? říkal si. Jsem na vás připravenej. Jděte do toho.

Je to blaf, ozvalo se.

Nedokázal rozpoznat, který vouk ho vyzval, vyjádřili se unisono. Zklamala je snad v tomto kritickém okamžiku jejich telepatická schopnost? Anebo ji pro potřeby Hry dočasně ztráceli?

„Chyba lávky," oznámil a obrátil kartu. „Tady to je." Sklopil zrak.

Už tam nebyla dvanáctka.

Na kartě se skvěla jedenáctka.

Vy vůbec neumíte blafovat, pane Schillingu, prohlásili jednotně vouci. To takhle hrajete normálně?

„Jsem nervózní," odvětil Joe Schilling. „Špatně jsem si přečetl kartu." Rozzuřilo ho to a vyděsilo zároveň. „Někdo tady pěkně fixluje," řekl. „A vůbec, o co se hraje?"

V této Hře o Detroit, odpověděli mu vouci.

„Nevidím nikde vlastnickou listinu," podotkl Schilling a rozhlédl se po stole.

Podívejte se znovu, ozvalo se.

Uprostřed stolu spatřil skleněnou kouli velikosti těžítka. Pulsoval v ní komplexní systém, zářivý a živý. Ohnul se, aby vnitřek koule prozkoumal blíž. Bylo to městečko, jeho miniatura. Budovy a ulice, domy, továrny…

Byl to Detroit.

Teď hrajeme o něj, sdělili mu vouci.

Joe Schilling natáhl ruku a posunul figurku o jedno políčko nazpět. „Ve skutečnosti jsem přistál zde," pronesl.

Hra vylétla do povětří.

„Švindloval jsem," křičel Joe Schilling. „Teď nemůžeme pokračovat. Uznáváte to? Zkazil jsem vám Hru."

Něco ho praštilo do hlavy. Spadl na zem a okamžitě se kolem něj rozprostřela šeď bezvědomí.

14

Joseph Schilling si uvědomil, že stojí na poušti. Opět ucítil, jak ho k povrchu přitahuje gravitace Země. Uklidnilo ho to. Oslepila ho záplava paprsků povědomě rozpáleného zlatavého slunce. Zamhouřil oči a zastínil si je rukou, aby lépe viděl.

„Nezastavujte se," pronesl někdo.

Otevřel oči a spatřil, jak vedle něj po hrbolatém písku kráčí doktor Philipson. Čilý doktůrek v letech se na něj usmíval.

„Jděte dál, nebo tady umřeme. To by se vám asi moc nelíbilo," uslyšel doktorův příjemný hlas. Zněl zcela přirozeně.

„Vysvětlete mi to," požádal ho Joe Schilling. Pokračoval v chůzi. Doktor Philipson se mu držel po boku, mašíroval dlouhými lehkými kroky kupředu.

„Hru se vám povedlo zničit stoprocentně," zaculil se doktor Philipson. „Ani ve snu by je nenapadlo, že byste mohl švindlovat."

„Oni si začali, změnili mi hodnotu na kartě!"

„To jim pravidla povolují, je to základní a velmi oblíbený tah. Hráči na kartu upínají své veškeré mimosmyslové schopnosti, je to vlastně taková soutěž mezi dvěma stranami. Ten, kdo si kartu vytáhl, se snaží udržet její hodnotu, a tím, že jste to nedokázal, jste prohrál. Jenže když jste svoji figurku posunul, aby se počet políček shodoval s hodnotou karty, vzal jste jim vítr z plachet."

„A co se stalo se zástavou?"

„S Detroitem?" Doktor Philipson se zasmál. „Zůstává na svém místě, nemají na něj nárok. Vidíte, hráči z Titanu věří na čistou hru. Asi se vám to nezdá, ale je to tak. Samozřejmě hrajou podle svých pravidel, ale dodržují je. Netuším, co teď budou dělat, konkrétně na vás čekali už drahnou řadu let. Pochybuju, že by se o něco takového pokusili znovu, po tom, co se stalo. Muselo je to pěkně zdeptat, chvilku jim potrvá, než se vzpamatujou."

„A k jaké straně patří? K extrémistům?"

„Ale kdeže, titánští hráči jsou výhradně liberálové."

„A na čí straně jste vy?“

„Přiznávám, že jsem extrémista. Proto jsem taky na Zemi.“ V oslnivém poledním slunci se mu u boku do rytmu dlouhých kroků blyštilo žihadlo. „Už tam budeme, pane Schillingu. Ještě jeden kopeček a uvidíte. Je to nízká budova, takže není moc vidět.“

„Patří všichni vouci, kteří jsou na Zemi, k extrémistům?“

„Ne,“ odvětil doktor Philipson.

„Co třeba E. B. Black, ten detektiv?“

Doktor Philipson neodpověděl.

„Takže k vám nepatří,“ rozhodl se Schilling.

Žádná odpověď, Philipson zatvrzele mlčel.

„Měl jsem mu tehdy věřit,“ prohlásil Schilling.

„Asi měl,“ přikývl doktor Philipson.

Před sebou Joe Schilling spatřil nízký dům s taškovou střechou, postavený v mexickém stylu. Kolem něj se tyčil ozdobně kovaný plůtek. Zhasnuté neónové světlo hlásalo, že to je motel a jmenuje se Dig Inn.

„Je tady Laird Sharp?“ zeptal se Schilling.

„Sharp zůstal na Titanu,“ řekl Philipson. „Možná ho přivedu zpátky, ale určitě ne teď.“ Zaškaredil se. „Bystrý mozeček, tenhle Sharp. Ale nic mi po něm není.“ Bílým lněným kapesníkem si otřel rudé čelo orosené potem a lehce zpomalil. Kráčeli po kamenném chodníčku k motelu. „A stejně tak mi je ukradené, že jste podváděl.“ Vypadal nervózně a podrážděně. Proč asi? říkal si Schilling.

Dveře od recepce byly otevřené. Doktor Philipson k nim přistoupil a nakoukl do tmy uvnitř. „Rothmane?“ zeptal se váhavě.

Objevila se postava ženy. Patřila Patricii McClainové.

„Omlouvám se, že jdu pozdě,“ začal doktor Philipson. „Ale objevil se u mě tenhle chlápek ještě s jedním a –“

Patricie McClainová ho přerušila: „Vymkla se nám z rukou. Allen si ani neškrtl. Zmiz odsud.“ Proběhla kolem nich na parkoviště k autu. Najednou zmizela. Doktor Philipson zaklel a odskočil od dveří, jako kdyby uvnitř hořelo.

Vysoko na nebi byla vidět tečka, stoupala, až se zcela rozplynula. Vzdalovala se od zemského povrchu, až jim zmizela z

dohledu. Snažil se na ni zaostřit zrak, brzy ho však rozbolela hlava. Otočil se k Philipsonovi a vyhrkl: „Ježkovy voči, to byla…“

„Podívejte se dovnitř,“ pokynul mu Philipson žihadlem. Joe Schilling nahlédl do místnosti. Nejdřív nic neviděl, jeho očím chvilku trvalo, než si přivykly na tmu.

Na podlaze ležela pokroucená těla mužů a žen, zamotaná do sebe tak, že vypadala jako příšery s tisíci rukama. Jako by s nimi někdo chvilku třásl a pak je upustil, zahodil je, a jejich zbytky vytvořily neuvěřitelnou změť. V růžku se s hlavou zabořenou do dlaní krčila Mary Anne McClainová. Nad tím vším stál Pete Garden s nějakým elegánem ve středních letech, kterého Schilling neznal. Úplně oněměli.

Doktor Philipson zíral na jedno z roztříštěných těl. „Rothman,“ vymáčkl ze sebe. Otočil se ke Gardenovi. „Kdy se to stalo?“ zeptal se ho.

„Udělala to před chvilinkou,“ zamumlal Pete.

„Máš štěstí,“ řekl ten elegán doktoru Philipsonovi. „Kdybys tu byl, zabila by tě jako všechny ostatní. Můžeš být šťastný, že jsi zmeškal schůzku.“

Doktor Philipson pozvedl třesoucíma rukama žihadlo a nejistě namířil na Mary Anne McClainovou.

„Nedělejte to,“ varoval ho Pete Garden. „To už zkoušeli. Ke konci.“

„Mutreauxi,“ zeptal se doktor Philipson, „proč nezabila…“

„Je Teřan,“ odpověděl mu Pete. „Jediný z vás. Proto se ho ani nedotkla.“

„Nejlepší bude,“ ozval se elegán Mutreaux, „když nebudeme nic dělat. Pohybujte se velmi pomalu, to je nejbezpečnější.“ Upíral zrak na schoulenou Mary Anne. „Nevzala na milost ani svého otce,“ podotkl Mutreaux. Jen Patricie utekla, ani nevím, co se s ní stalo.“

„Ta holka ji taky dostala,“ sdělil mu Philipson. „Viděli jsme to, ale netušili jsme, o co jde.“ Odhodil žihadlo. Kutálelo se po podlaze a zastavilo u zdi naproti. Jeho obličej zpopelavěl. „Dochází jí vůbec, co provedla?“

„Ví to,“ řekl Pete Garden. „Chápe, že její schopnost je velmi nebezpečná a už ji nepoužije.“ Otočil se na Joea. „Nezvládli ji,

částečně ji měli pod kontrolou, ale vždycky jim vyklouzla. Snažili se jí ovlivnit myšlenky několik hodin, sledoval jsem to. Pak se dostavil poslední člen.“ Pete ukázal na rozdrcené zmuchlané tělo světlovlasého muže s brýlemi. „Říkali mu Don. Mysleli si, že se karta obrátí, ale Mutreaux se s ní spojil. Přišlo to jako blesk z čistýho nebe, jednu chvíli tady seděli na židlích a najednou si s nima začala pohazovat jako s hadrovýma panenkama.“ A dodal: „Moc příjemný to nebylo. Ale prostě se to stalo,“ pokrčil rameny.

„Strašná škoda,“ mumlal Philipson a probodával Mary Anne nenávistným pohledem. „Poltergeistův efekt,“ ušklíbl se. „Nedá se ovládat. Uvědomovali jsme si to, ale kvůli Patricii a Allenovi McClainovým jsme ji přijali, ať je jaká je. Teď zas musíme začít od píky. Já osobně se jí nemám proč bát, můžu se vrátit na Titan, svou domovskou planetu, kdykoliv se mi zamane. Tam její schopnost podle všeho nedosáhne, a jestli ano, stejně s tím nic nenaděláme. Risknu to, musím.“

„Myslím, že pokud bude chtít, může vás tu klidně zmrazit,“ ozval se Mutreaux. „Mary Anne,“ oslovil ji příkře. Děvče v koutku pozvedlo hlavu. Tvář měla zalitou slzami. „Máš něco proti tomu, aby se tenhle poslední vrátil na Titan?“

„Já nevím,“ zahuhlala nepřítomně.

„Mají Sharpa,“ poznamenal Joe Schilling.

„Aha, tak to mění situaci,“ rozhodl Mutreaux. Otočil se na Mary Anne. „Nikam doktora Philipsona nepouštěj.“

„Dobře,“ přikývla.

„Vzpomněl jste si akorát včas,“ pokrčil rameny Phillipson. „Souhlasím, Sharp se může vrátit sem a já jedu na Titan.“ Hlas měl klidný, ale Schilling viděl, jak se mu oči zatemňují vztekem a nervozitou.

„Okamžitě to zařiď,“ přikázal mu Mutreaux.

„Na to se můžete spolehnout,“ odvětil doktor Philipson. „Nechci být v blízkosti téhle holky už ani minutu, to vám snad musí být jasné. A rozhodně vám nezávidím, že vaše životy závisej na takhle surové a nespolehlivé síle. Může se kdykoliv obrátit proti vám, ať už úmyslně či neúmyslně.“ A dodal: „Sharp se vrátil z Titanu. Je na mé klinice v Idahu.“

„Můžeme to nějak potvrdit?“ obrátil se Mutreaux na Joea Schillinga.

„Zavolejte si k sobě do auta,“ poradil jim Philipson. „Měl už by v něm sedět nebo být někde poblíž.“

Joe Schilling vyšel ven a uviděl zaparkované auto. „Komu patříš?“ zeptal se, když otvíral dveře.

„Paní a panu McClainovým,“ odpovědělo auto.

„Chci si od tebe zatelefonovat.“ Usadil se na rozpálené sedadlo a zavolal do svého vlastního vozu stojícího u Philipsonovy kliniky na kraji Pocatella.

„Co mi teď chceš, ksakru?“ ozval se Max po chvíli. „Je tam někde Laird Sharp?“

„Jo je mi ukradený.“

„Poslouchej,“ začal Schilling, ale najednou se na obrazovce objevil Laird Sharp. „Nestalo se ti nic?“ zeptal se ho Schilling.

Sharp krátce zavrtěl hlavou. „Viděl jsi hráče z Titanu, Joe? Kolik jich bylo? Nedali se spočítat.“

„Viděl, a nejenom to, taky jsem je oblafnul, proto mě zase šoupli nazpátek na Zem. Vem si Maxe – moje auto – a přijeď do San Franciska, potkáme se tam.“ A starému mrzoutovi Maxovi přikázal: „Ty mizero, budeš pana Sharpa pěkně poslouchat, nebo si mě nepřej!“

„Rozkaz!“ zvolal podrážděně Max, „už poslouchám!“

Joe Schilling se vrátil do motelu.

„Přehrál jsem si, co nám o právníkovi řeknete,“ oznámil mu Mutreaux. „Pustili jsme ho.“

Schilling se rozhlédl. Vypadalo to tak, po doktoru Philipsonovi jako by se slehla zem.

„Ještě to neskončilo,“ prohlásil Pete Garden. „Philipson se vrátil na Titan. Hawthorne je mrtvý.“

„Ale organizace je rozprášena,“ podotkl Mutreaux. „Mary Anne a já jsme jediní členové, kteří zůstali. Když vyřídila Rothmana, nechtělo se mi tomu věřit, byl pilířem moci celé organizace.“ Shýbl se k Rothmanovu tělu a dotkl se ho.

„A co radíš teď?“ zeptal Schilling Peta. „Nemůžeme je honit až na Titan, že ne?“ S hráči z Titanu už nechtěl mít nic společného. A přesto…

„Asi bychom to měli oznámit E. R. Blackovi. Nic kloudnějšího, co by nám mohlo pomoct, mě v tuhle chvíli nenapadá. Jinak jsme skončili.“

„Můžeme Blackovi věřit?“ zajímalo Mutreauxe.

„Doktor Philipson mi naznačoval, že můžeme,“ řekl Schilling a zaváhal. „Jo, jsem pro.“

„Já taky,“ přidal se Pete. Po chvíli stroze přikývl i Mutreaux.

„Co si myslíš ty, Mary?“ obrátil se Pete k dívce, která se stále choulila do klubíčka jako poraněné zvířátko.

„Nevím,“ vypadlo z ní nakonec. Já už nevím, komu ještě můžu věřit, nevěřím ani sama sobě.“

„Musíme to udělat, jestli chceš slyšet můj názor,“ sdělil Schilling Petovi. „Black tě stejně hledá, je teď s Carol. Jestli se mu nedá věřit…“ Schilling zmlkl a zachmuřil se.

„Tak dostal Carol,“ dopověděl za něj ledově Pete.

„Jo,“ přikývl Schilling.

„Zavoláme mu,“ rozhodl Pete. „Hned teď tady odsud.“

Vydali se spolu ven k autu McClainových. Joe Schilling zavolal do bytu v San Rafaelu. Jestli se mýlíme, znamená to s největší pravděpodobností smrt Carol i jejich děcka, honilo se mu hlavou. To by mě zajímalo, co to je, kluk nebo holka? Mají na to teď testy, dá se to zjistit už po třetím týdnu. Petovi je to samozřejmě jedno. Po tváři mu přelétl úsměv.

Pete mu nervózně oznámil: „Mám ho.“ Na obrazovce se ztvárnil obraz vouka a Joe Schilling si uvědomil, že vypadá – alespoň mu to tak přišlo – jako každý jiný vouk. Tak takhle ve skutečnosti vypadá doktor Philipson. Takhle ho Pete viděl. A to si myslel, že má halucinace.

„Kde jste, pane Gardene?“ ozvalo se z reproduktoru. „Vidím, že je tam s vámi i pan Schilling. Co si od kalifornské policie přejete? Jsme připraveni pro vás vyslat loď, když nám sdělíte kdy a kam.“

„Jedeme nazpátek,“ informoval ho Pete. „Nepotřebujeme žádnou loď. Jak je Carol?“

„Paní Gardenová je velmi znepokojená, ale její zdravotní stav je dobrý.“

„Máme tu devět mrtvých vouků,“ ozval se Joe Schilling.

E. R. Black okamžitě zareagoval. „Z Wa Pei Nanu? Z té extrémistické organizace?“

„Ano,“ přikývl Schilling. Jednomu z nich, který se na Zemi skrýval pod jménem doktor E. R. Philipson, se podařilo vrátit na Titan. Byl to známý psychiatr z Pocatella. Žádáme vás, abyste co nejdříve obsadili jeho kliniku, mohou se tam skrývat ještě další.“

„Učiníme tak co nejdříve,“ slíbil E. B. Black. „Jsou mezi mrtvými i vrazi mého kolegy Hawthorna?“

„Ano,“ odpověděl Schilling.

„To se mi ulevilo,“ řekl vouk. „Udejte nám svou lokaci a někoho k vám vyšleme, aby provedl veškerá opatření.“

Pete mu sdělil údaje.

„A je to,“ konstatoval Schilling, když obrazovka potemněla. Nevěděl, co si má myslet. Udělali dobře? To se brzo dozvíme. Bez jediného slova se vrátili zpátky do motelu.

„I kdyby nás dostali,“ zastavil se Pete u dveří, „stejně si myslím, že jsme udělali to nejlepší, co jsme mohli. Nemůžeš vědět vždycky všechno. A tohle,“ mávl rukou kolem sebe, „mi připadá strašně rozmazaný a pokřivený, lidi splývají s věcma. Asi jsem se ještě nevzpamatoval ze včerejška.“

„Pete, viděl jsem hráče z Titanu. To mi úplně stačilo.“

„Co budeme dělat?“ zeptal se Pete.

„Svolej dohromady Pretty Blue Fox.“

„A potom?“

„Budeme hrát,“ odvětil Schilling.

„Proti komu?“

„Proti hráčům z Titanu,“ odpověděl Joe. „Musíme, nedají nám na vybranou.“

Vešli do motelu.

„Mám pocit, že už mě tolik neovládají,“ hlesla nesměle Mary Anne, když se vraceli do San Franciska. „Jejich moc ochabuje.“

Mutreax ji přejel pohledem. „Doufejme.“ Vypadal úplně zničeně. „Vidím, jak se snažíte dát znovu dohromady skupinu,“ řekl Petovi. „Chceš vědět, co z toho vzejde?“

„Jo,“ přikývl Pete.

„Policie vás podpoří. Do večera budete znovu legálně fungovat. Setkáte se v herně v Carmelu a vymyslíte strategii. Zde se budoucnost dělí. Obě paralelní možnosti se točí kolem hádky, zda povolíte Mary Anne, aby vstoupila do hry jako nový vlastník.“

„A jak ty dvě budoucnosti vypadají?“ otázal se Pete.

„Tu bez Mary Anne vidím zcela zřetelně. Není zrovna hezká, jednoduše řečeno. Ta druhá je zcela zamlžená, protože Mary je náhodný prvek vymykající se kauzalitě, a tudíž u ní nelze předvídat, co se stane.“ Mutreaux zmlkl. „Na základě toho, co vidím, bych ti radil, aby ses pokusil Mary Anne do skupiny přivést. I když to není legální.“

„Správně,“ přidal Joe Schilling. „Je to absolutně proti pravidlům Blafáku. Žádnej psionik, vůbec žádnej, se hry zúčastnit nesmí. Jenže proti nám nebudou sedět lidi bez parapsychických schopností, ale Titánci, a ještě k tomu telepati. Mary pro nás má neskutečnou cenu, vyvažuje telepatickou výhodu Titánců. Bez ní by nás převálcovali.“ Vzpomněl si, jak mu vouci změnili hodnotu na kartě z dvanácti na jedenáct. Ani bychom si neškrtli, uvědomil si. A i s Mary Anne…

„Měli byste přijmout i mě, pokud to bude možné,“ prohlásil Mutreaux. „I když by to stejně jako v případě Mary Anne nebylo legální. Pretty Blue Fox si musí uvědomit, o co tady jde, o co se bude hrát tentokrát. Nepůjde o žádnou výměnu majetkových práv mezi vlastníky, aby se zjistilo, kdo je nejmocnější. Znovu vypukl boj s nepřítelem. Jestli tedy vůbec někdy skončil.“

„Nikdy neskončil,“ zavrtěla Mary Anne hlavou. „Věděli jsme to, u nás v organizaci to věděli všichni. Ať už to byli vouci nebo Teřani, v tomhle mezi náma bylo jasno.“

„A v čem nám pomůže E. B. Black a policie?“ zeptal se Pete Mutreauxe.

„Vidím, jak se setká s komisařem U. S. Cummingsem. Nedokážu si ale přehrát výsledek. U. S. Cummings je zapleten do něčeho, co s

sebou přináší další proměnnou. Nevím, možná patří k extrémistům. Jakže se to jmenují?“

„Wa Pei Nan,“ vzpomněl si Schilling. „Aspoň tak je nazval E. B. Black.“ Nikdy předtím to jméno neslyšel. Pohrával si s těmi slovy, převaloval je na jazyku, aby zjistil, jak chutnají, ale byla před ním pevně uzamčená, nedostupná. Vzdal to. Nedokázal si představit, jak taková organizace může vypadat ani jaký to je pocit být její součástí.

Nemůžu se do nich vcítit, napadlo ho. To je špatný. Když si neumíme představit, jak bychom v jejich pozici jednali, těžko odhadneme, co udělají. I když máme prekoga.

Moc jistý si nebyl. Ostatním to však neřekl.

Pretty Blue Fox se rozrostou a zanedlouho udělají první tah proti Titáncům, přemýšlel dál Joe. Snad nám Mutreaux s Mary Anne McClainovou pomůžou, ale bude to stačit? Mutreaux tuhle část budoucnosti nevidí a na Mary není spolehnutí, jak podotkl doktor Philipson. Stejně ho však těšilo, že je na jejich straně. Nebýt jí, seděli bychom v motelu někde uprostřed nevadské pouště a bezmocně přihlíželi, jak Titánci vymýšlejí strategii, pomyslel si kousavě.

„Rád vám věnuju vlastnická práva,“ řekl Pete Mary Anne a Davu Mutreauxovi. „Mary, vem si San Rafael, a ty, Mutreauxi, San Anselmo. A můžete hrát. Aspoň doufám.“

Všichni mlčeli. Neměli optimismu nazbyt.

„A jak se dá blafovat proti telepatům?“ ozval se Pete.

Dobrá otázka. Od ní se odvíjelo všechno ostatní.

Nikdo z nich ji nedokázal zodpovědět. Nemůžou nám měnit čísla na kartách, protože máme Mary Anne, která se bude snažit udržet jejich hodnotu tak, jak jsme si je vytáhli. Jenže…

„Pokud vůbec jsme schopni vymyslet plán,“ pokračoval Pete, „budeme k tomu potřebovat zbytek skupiny. Když dáme hlavy dohromady, musíme tomu přijít na kloub.“

„Jseš si tím tak jistej?“ zatvářil se pochybovačně Schilling.

„Nic jinýho nám nezbývá,“ řekl ostře Pete.

15

V deset večer se měli sejít v herně v Carmelu. Jako první přikráčel Silvanus Angst, tentokrát – pravděpodobně poprvé v životě – střízlivý a tichý. Jako obvykle si však nesl placatku whisky v papírovém sáčku. Postavil ji na stolek a obrátil se ke Carol a Petovi, kteří vešli za ním.

„Prostě se nemůžu koukat na to, jak sem pouštíme psioniky," brblal Angst. „Prosazujete něco, kvůli čemu už nebudeme moct nikdy pořádně hrát."

„Počkej, až tu budou ostatní," okřikl ho nabroušeně Bill Calumine. Otočil se na Peta. „Než se rozhodnu, chci je oba dva vidět. Tu holku i toho prekoga, má to být Luckmanův zaměstnanec." Calumine si svou roli vůdce automaticky ponechal, i když předtím odhlasovali jeho sesazení. A asi to tak má být, uvědomil si Pete.

„Dobře," zamumlal Pete nepřítomně. Podíval se, co Silvanus Angst přinesl k pití. Kanadskou whisky, kvalitku. Pete vzal skleničku a podržel ji pod ledovačem.

„Děkuji, pane," zapištěl stroj.

Zády k pokoji, který se postupně zalidňoval, si namíchal drink. Doléhalo k němu brebentění.

„Nestačí jeden psionik, budou tu dokonce dva!"

„Ale jde o něco důležitýho, v zájmu celý planety."

„No a? Když sem přijdou psionici, bude se Hrou konec."

„Můžem jim dát podmínku, že přijdou o vlastnictví, jakmile skončí tahle tahanice s… Jak se vůbec jmenujou? Woo Poo Non? Tak nějak to psali v *Chroniclu*. No ti vzbouření vouci. Ti, o kterých jsme si mysleli, že jsme je porazili."

„Viděli jste ten článek? V *Chroniclu* došli k závěru, že kvůli těmhle Woopeňanům nemůžeme mít dětí."

„Jenom to naznačili."

„Cože?"

„Řekl jsi, že došli k závěru. To není pravda."

„To je jedno, nemusíš mě chytat za slovíčka. Chtěl jsem tím říct, že vpustit tyhle dva psioniky do Pretty Blue Fox je naší povinností. Ten voučí detektiv, E. B. Black, nám říkal, že je jedině k našemu prospěchu, abychom –“

„Ty mu snad věříš? Voukovi?“

„On je dobrej vouk. Copak to nechápeš?“ Stuart Marks zaklepal Petovi nedočkavě na rameno. „Aspoň o tom to celý bylo, ne, to ses nám přece snažil vysvětlit, ne?“

„Nevím,“ zamumlal Pete. Opravdu už nevěděl. Byl utahaný jako pes. Nechte mě v klidu vypít panáka, pomyslel se a otočil se znovu zády k hašteřícím se mužům a ženám. Kéž by tu už byl Joe Schilling.

„Myslím si, že bysme je pro tentokrát měli nechat hrát. Je to jenom kvůli nám, nebudeme hrát proti sobě, ale proti voukům, jsme všichni na jedny lodi. A ty potvory nám uměj číst myšlenky, takže jestli na ně něco nevymyslíme, rozdrtí nás a ani si neškrtnem. A co na ně chcete vymyslet novýho, když ne něco s psionikama? Jak to jinak chcete vyčarovat? Ze vzduchoprázdna?“

„Nemůžem hrát proti voukům. Jen se nám vysmějou. Spunktovali, aby se šest lidí z nás spiklo proti Luckmanovi a zabili ho, a jestli dokážou tohle –“

„Mě nedostali. Já mezi nima nebyl.“

„Ale klidně jsi mohl. Prostě si tě nevybrali.“

„Noviny kolem vouků nadělaly pěkný humbuk, je toho všude plno. Vouci zavraždili Luckmana a detektiva Hawthorna, unesli Peta a pak –“

„Noviny dělaj z komára velblouda.“

„S tebou se o tom nemá cenu hádat.“ Jack Blau odpochodoval k Petovi a zeptal se ho: „A kdy dorazí? Ti dva psionici?“

„Měli by přijít každou chvíli.“

Přistoupila k němu Carol a ovinula se kolem něj nahou paží. „Miláčku, copak to piješ?“

„Kanadskou whisky.“

„Každý mi pogratuloval k dítěti, kromě Freyi samozřejmě,“ postěžovala si. „Asi by mi popřála i ona, jenže –“

„Jenže ji štve samotné pomyšlení na to, že se nám to povedlo.“

„Opravdu si myslíš, že za to mohli vouci – nebo aspoň jejich část – že máme tak málo dětí?“

„Jo,“ přitakal Pete.

„Takže jestli vyhrajeme, mohla se naše porodnost zvýšit.“

Přikývl.

„A ve městech by bylo i něco jiného než jenom milióny automatů, které pořád omílají to svoje ‚Ano pane, ne pane’.“ Carol mu stiskla paži.

„A jestli nevyhrajeme, tak se za chvilku na celé planetě nenarodí už ani človíček. Vymřeme.“

„Ach jo,“ pokývla zemdleně hlavou.

„Je to velká zodpovědnost,“ ozvala se za nimi Freya Gainesová. „Aspoň podle toho, co říkáte.“ Pete pokrčil rameny.

„A byl Joe na Titanu taky? I s tebou?“

„Já s Joem a ještě Laird Sharp,“ odpověděl Pete.

„Jen tak jste se tam zničehonic ocitli.“

„Jo.“

„Rozkošná historka.“

„Přestaň.“

„Rozhodla jsem se hlasovat proti tomu, aby s námi ti psionici hráli,“ sdělila mu Freya. „Můžu ti to říct už teď, Pete.“

„Jste úplně blbá, paní Gainesová,“ utrhl se na ni Laird Sharp, který stál poblíž a poslouchal je. „To vám zase můžu říct já. A stejně vás přehlasujou, řekl bych.“

„Jdete proti tradici,“ vysvětlovala Freya. „A lidi jen tak jednoduše nezahodí sto let zvyku.“

„Ani aby zachránili svůj rod?“

„Hráče z Titanu jste viděl jen vy s Joem, nikdo jiný,“ pokračovala Freya. „Dokonce ani Pete ne.“

„Jenže oni existujou,“ pronesl tiše Sharp. „Radši byste tomu měla věřit. Protože brzy je uvidíte na vlastní oči.“

Pete vyšel z bytu na chladný podvečerní vzduch. Stál v pološeru, se sklenkou v ruce, a čekal. Netušil na co. Až přijede Joe Schilling s Mary Anne? Asi.

A možná také čekal na něco úplně jiného, na něco mnohem podstatnějšího. Čekám, až začne Hra, řekl si v duchu. Poslední Hra, kterou si my, pozemšťané, možná zahrajeme.

Čekal, až dorazí hráči z Titanu.

Patricie McClainová je mrtvá, pomyslel si, vlastně nikdy ani neexistovala, byla falešná, jen vnější forma, simulakrum vouka. Do čeho jsem se to vůbec zamiloval, jestli je to to správné slovo…? Stejně mezi námi nic nebylo, tak jak můžu říct, že jsem ji ztratil? Abyste něco mohli ztratit, musíte to nejdřív mít.

No nic, s tímhle si teď hlavu lámat nemůžu, okřikl se Pete. Máme před sebou jiné problémy. Doktor Philipson říkal, že hráči patří k liberálům. Je paradoxní, že nakonec musíme porazit umírněnou většinu a ne extrémisty. Možná to vyjde nastejno, utkáme se s jádrem titánské civilizace, s vouky jako E. B. Black spíš než E. R. Philipson. S těmi solidními, co hrajou podle pravidel.

To je jediné, na co můžeme spoléhat, uvědomil si Pete. To, že vouci neporuší pravidla. Kdyby všichni byli jako Philipson a McClainovi…

Neseděli bychom naproti nim u Blafáku, ale oddělali by nás jako krysy, jako Luckmana a Hawthorna, a bylo by po všem.

S rozsvícenými světly se k zemi snášelo auto. Zastavilo u obrubníku za ostatními vozy a zhaslo. Otevřely se dveře a zase se zabouchly. Kráčela k němu jediná postava, muž.

Kdo to může být? Ať napínal zrak, jak mohl, nepoznával ho.

„Čágo," pozdravil ho ten chlápek. „Stavil jsem se na pokec. Když jsem si přečet noviny, říkal jsem si, že to tu vypadá fakt zajímavě. Žádnej vopruz, že jo, kámo?"

„Kdo jste?" zeptal se ho Pete.

„Ty mně nepoznáváš?" podivil se muž. „Olalá. Myslel jsem, že můj ksicht je profláklej všude. Rád bych tu dneska s váma poseděl. Kámo, to bude mazec." Došel k zápraží. Teď stál vedle Peta a sebejistě napřahoval ruku. „Já jsem Nats Katz."

„Samozřejmě, že můžete být u Hry, pane Katzi. Je to pro nás pocta, že jste nás navštívil." Gestem utišil ostatní členy Pretty Blue

Fox. „Toto je světoznámý diskžokej a zpěvák Nats Katz, kterého známe všichni z televize. Požádal nás, zda by mohl být přítomen dnešní Hře. Má někdo něco proti?“

Všichni se na něj dívali a nikdo nevěděl, co říct.

Co to o Katzovi prohlásila Mary Anne? vzpomínal Pete. Stojí za tím vším Nats Katz? ptal se jí. A ona řekla, že ano. Tehdy se mu zdálo, že má pravdu.

„Počkejte,“ zvolal Pete.

Bill Calumine se otočil. „Nemáme jediný oprávněný důvod, abychom tomuto muži bránili zůstat. Nevěřím, že bys vážně –“

„Počkejte na Mary Anne,“ přerušil ho Pete. „Ať o Katzovi rozhodne ona.“

„Vždyť ani nepatří ke skupině,“ ozvala se Freya Gainesová.

Nastalo ticho.

„Jestli tady dneska Katz zůstane,“ prohlásil Pete, „odcházím.“

„Kam bys chodil?“ zeptal se Calumine.

Pete neodpověděl.

„Holka, která k nám ani nepatří…“ spustil Calumine.

„Proč nechceš, aby tu byl?“ zeptal se Peta Stuart Marks. „Máš k tomu nějaký racionální důvod? Můžeš nám to nějak vysvětlit?“ Všichni na Peta upřeli pohled a čekali, co jim řekne.

„Jsme v mnohem větším srabu, než si uvědomujete. Naše šance na výhru jsou skoro nulový.“

„A co jako?“ otázal se Marks. „Co tohle má společnýho –“

„Myslím si, že Katz je na jejich straně,“ skočil mu do řeči Pete.

Po chvilce ticha se Katz rozesmál na celé kolo. Byl to snědý hezoun se smyslnými rty a inteligentníma očima. „Teda, to se mi ještě nestalo,“ vykřikl. „Už mě obvinili ze všeho možnýho, ale tohle? Narodil jsem se v Chicagu, pane Gardene, jsem Teřan. Olalá!“ Jeho kulatý živý obličej zářil dobrou náladou. Vůbec se ho to nedotklo, spíš ho to jen překvapilo. „Co byste ráčil vidět? Můj rodnej list? Víš, kámo, všude mě znaj, žádnej podraz. Kdybych byl vouk, tak už by se to dávno provalilo, nemyslíš?“

Pete usrkl whisky. Třesou se mi ruce, došlo mu. Copak už nepoznám, co je realita? Možná ne. Možná jsem se ještě

nevzpamatoval z psychického záchvatu, co jsem utrpěl na tom flámu. Jsem já ten správný člověk na to, abych Katze posuzoval?

Co tady vůbec dělám? říkal si.

Možná to je můj konec. Ne jejich, ale můj. Můj vlastní. Konečně.

„Jdu se projít," oznámil nahlas, „ještě se vrátím." Odložil skleničku a vyšel z místnosti. Sestoupal po schodech na verandu a došel k autu. Nastoupil, zabouchl dveře a dlouho seděl, ponořený v tichu.

Možná teď skupině přináším víc škody než užitku, pomyslel si. Zapálil si cigaretu a pak ji zahodil do žlábku na odpadky. Co já vím, Nats nakonec může s něčím přijít, překypuje nápady.

Někdo stál na verandě a volal na něj. „Pete, slyšíš, co tam děláš? Pojď dovnitř!" doléhal k němu slabý hlas.

Pete nastartoval. „Jedem," přikázal autu.

„Ano, pane Gardene." Auto se rozjelo kupředu a vzlétlo, minulo ostatní vozy tak těsně, že se rozhoukaly. Vznášeli se nad střechami Carmelu a mířili k Pacifiku, vzdálenému pár set metrů na západ.

Stačí, abych mu dal příkaz k přistání, pomyslel si Pete jako v mátohách. Za chvilinku už budeme plachtit nad vodou.

Poslechl by ho automat? Asi.

„Kde jsme?" zeptal se auta, aby se ujistil, že to ví.

„Nad Tichým oceánem, pane Gardene."

„Co bys udělalo," pokračoval Pete, „kdybych ti nařídil přistát?"

Po chvilce ticha se ozvalo: „Zavolalo bych doktoru Macymu do…" auto zaváhalo. Pete slyšel, jak to v něm cvaká a zkoušej se různé kombinace. „Přistálo bych," rozhodlo se nakonec. „Podle vašeho příkazu."

Auto si vybralo. A co on?

Neměl bych se takhle utápět v depresi, říkal si. Neměl bych to dělat, nemá to smysl.

Ale dělal to.

Chvíli dokázal vydržet pohled na tmavou vodu pod sebou. Potom rychle zabral za řídicí páku a obrátil auto širokým obloukem zpět k pevnině. Tohle není nic pro mě. Žádnej oceán. Dám si něco doma, flašku nebo fenobarbital. Nebo emfytal.

Proletěl nad Carmelem a pokračoval na sever. Minul jižní část San Franciska a za pár minut se ocitl v Marin. San Rafael leželo přesně před ním. Nařídil autu přistát před domem, uvelebil se a čekal.

„Jsme tu, pane.“ Auto zlehka narazilo na obrubník. Motor se vypnul, auto poslušně otevřelo dveře.

Pete vystoupil a vydal se k domu. Odemkl a vešel dovnitř.

Dostoupal ke dveřím svého bytu, byly odemčené. Otevřel je a vešel dál.

Bylo rozsvíceno. V obýváku seděl uprostřed gauče vytáhlý muž ve středních letech. Měl přehozenou nohu přes nohu a četl si *Chronicle*.

„Zapomínáš,“ pronesl muž a odhodil noviny, „že prekog si dokáže přehrát každičkou možnost, která ho čeká. A pokus o sebevraždu by u tebe nebyl nic nového.“ Dave Mutraux vstal. S rukama v kapsách vypadal velmi nenuceně. „Teď se nám tvoje sebevražda vůbec nehodí, Pete.“

„Proč?“ chtěl vědět Pete.

„Když se nezabiješ, jsi na dosah odpovědi, jak hrát Blafák s telepaty. Já ji neznám, musíš ji vymyslet sám. Ale přijdeš na to. Jenže těžko, když budeš za deset minut mrtvej.“ Kývl směrem k lékárničce v koupelně. „Trošku jsem se povrtal v alternativních budoucnostech a vybral ty, které bych rád, aby se uskutečnily. A tak jsem ti trochu vybílil lékárničku. Už tam nic nenajdeš.“

Pete se okamžitě vydal do koupelny přesvědčit se na vlastní oči.

Nezůstal tam ani aspirin. Zíral na prázdné poličky.

Pete se obořil na lékárničku: „Tys ho nechala?“

„Říkal, že to je pro vaše dobro, pane Gardene,“ odpověděla lékárnička zaraženě. „Sám víte, jak vám je, když vás přepadne deprese.“

Pete ji zabouchl a vrátil se do obýváku.

„Teď jsi mě teda dostal, Mutreauxi,“ připustil. „Aspoň v jednom. Představoval jsem si –“

„Samozřejmě že si můžeš najít jiný způsob,“ přerušil ho chladně Mutreaux. „Ale vnitřně máš tendenci zabít se práškama. Jedy, narkotika, sedativa, hypnotika, to je tvoje.“ Usmál se. „Ostatní

způsoby tě odrazujou. Například se ti moc nelíbí spadnout do Pacifiku.“

„Můžeš mi říct něco víc o tom řešení strategie proti telepatům?“

„Ne, nemůžu,“ zavrtěl hlavou Mutreaux. To je zcela na tobě.“

„Pěkně děkuju,“ ušklíbl se Pete.

„Ale něco ti říct přece jenom můžu. Nápovědu. Může tě rozveselit a nemusí. Nedokážu si to přehrát, protože svou reakci nedáš najevo. Patricie McClainová je naživu.“

Pete na něj vytřeštil oči.

„Mary Anne ji nezabila. Snesla ji zas někam na zem, ale neptej se mě kam, sám nevím. Ale vidím, že Patricie přijede během pár hodin do San Rafaela. Do svého bytu.“

Pete nevěděl, co by na to řekl, jen dál civěl na prekoga.

„Vidíš? Žádná reakce, z které by se něco dalo vyčíst. Možná máš rozporuplné pocity.“ A dodal: „Jenom se tu zastaví cestou na Titan. Nepoletí však *Philipsonovým kanálem*, ale mnohem obvyklejším způsobem, vesmírnou lodí.“

„Je opravdu na jejich straně, že jo? Stoprocentně, žádný pochyby?“

„Je,“ přikývl Mutreaux. „Patří k nim, ale to tě stejně nezastaví.“

„Ne,“ vykřikl Pete a vyrazil z bytu.

„Můžu tě doprovodit?“ nabídl se Mutreaux.

„Proč?“

„Aby tě nezabila.“

Pete zmlkl. „A určitě se mnou chceš jít jen kvůli tomu?“

Mutreaux přikývl. „Jo, sám jsi viděl, jak odpráskli Hawthorna.“

„Dobře,“ řekl Pete. „Pojď se mnou. A díky,“ dodal nepřesvědčivě.

Vyšli z budovy, Pete pár kroků před Mutreauxem.

Když došli na ulici, zeptal se Pete Mutreauxe: „Víš, že se v herně v Carmelu objevil Nats Katz, ten diskžokej?“

Dave Mutreaux pokýval hlavou. „Vím, asi před hodinou jsem s ním mluvil. Sám si mě našel. Setkal jsem se s ním poprvé, i když jsem o něm hodně slyšel.“ A dodal: „To kvůli němu jsem přešel na druhou stranu.“

„Na druhou stranu?“ Pete se zastavil se obrátil se k Mutreauxovi, který kráčel za ním. Jako ve snu si uvědomil, že zírá do hlavně žihadla.

„Když přijel Katz,“ pronesl ledově Mutreaux, „už toho na mě bylo moc, nedokázal jsem se mu ubránit, Pete. Nats má neskutečnou sílu, ne nadarmo ho zvolili hlavou Wa Pei Nanu tady na Zemi. Tak pojď, jdeme za Patricií.“ Mávl na něj žihadlem.

„Proč jsi mě jednoduše nenechal, abych se zabil?“ ozval se Pete po chvilce. „Proč jsi do toho vůbec zasahoval?“

„Protože se přidáš k nám, Pete,“ odvětil Mutreaux. „Hodíš se nám. Wa Pei Nan nesouhlasí, aby se hrál Blafák. Díky tobě pronikneme do Pretty Blue Fox, a jakmile se nám to podaří, Hra se zruší.“ A dodal: „Už jsme to probírali s titánskými liberály, jsou pevně přesvědčeni, že se hrát musí. Za prvé hrajou rádi a za druhé si myslí, že by se spor s Teřany měl vyřešit legální cestou. Ani snad nemusím dodávat, že Wa Pei Nan s tímhle nesouhlasí.“

Po tmavém chodníku mířili k bytu McClainových, Pete a v těsném závěsu za ním Mutreaux.

„Mělo mi to dojít,“ nadával si Pete. „Když se tu Katz objevil, tušil jsem něco, ale vykašlal jsem se na to.“ Pronikli do skupiny, přímou cestou skrz něho. Litoval, že neměl odvahu spadnout i s autem do moře, měl pravdu, bylo by to lepší pro všechny. Pro všechny a všechno, na čem mu ještě záleželo.

„Až Hra začne,“ vysvětloval mu Mutreaux, „budu u toho, a ty taky, Pete. Odmítneme hrát. Do té doby se snad Natsovi povede přesvědčit i ostatní. Tak daleko dopředu nevidím, alternativní úseky jsou nějaké zamlžené, netuším proč.“ Došli k bytu McClainových.

Když otevřeli dveře, spatřili Pat McClainovou, jak spěšně balí dva kufry. Jejich přítomnost sotva vzala na vědomí, ani se nezastavila.

„Zachytila jsem vaše myšlenky, když jste šli po chodbě.“ Vyndala ze skříně v ložnici plnou náruč oblečení a hodila ji do kufru. Tvář měla ztrhanou a vypadala odevzdaně. Střet s Mary Anne ji

zničil, úplně se zhroutila. Horečnatě si balila věci, jako by ji neúprosně honilo něco neviditelného.

„Kam jedeš?“ zeptal se jí Pete. „Na Titan?“

„Jo,“ odpověděla Patricie. „Pryč od tý holky, co nejdál to půjde. Na Titanu mi neublíží, budu tam v bezpečí.“ Pete zpozoroval, jak se jí třesou ruce, když se snažila zavřít kufry. Nepovedlo se jí to. Obrátila se na Mutreauxe: „Můžeš mi s tím pomoct?“

Mutreaux jí úslužně kufry zavřel.

„Než odjedeš,“ řekl jí Pete, „chtěl bych se tě na něco zeptat. „Jak Titánci hrajou Blafák, když jsou telepati?“

„Pořád si myslíš, že tě to ještě bude zajímat?“ Patricie zvedla hlavu a sjela ho mrazivým pohledem. „Až si tě Katz s Philipsonem vezmou do parády?“

„Mě to zajímá teď,“ zdůraznil Pete. „Titánci hrajou Blafák řadu let, takže si museli najít způsob, jak se vyrovnat s telepatií…“

„Prostě ji oblbnou, Pete.“

„Aha,“ došlo Petovi. Tedy ne úplně, jak ji můžou oblbnout? A jak moc?

„Používají prášky,“ odpověděla mu Patricie. „Účinkujou na ně podobně jako fenothiaziny na Teřana.“

„Fenothiaziny,“ pokračoval Mutreaux, „se ve velkých dávkách podávají schizofrenikům, ve větším množství totiž působí jako antipsychotikum.“

„Snižují schizofrenní halucinace,“ vysvětlila Patricie, „protože ruší nechtěné telepatické vnímání a zároveň i paranoidní reakci na nepřátelské myšlenky zachycené v podvědomí ostatních. Titánci mají lék, který na ně účinkuje podobně. Podle pravidel se při Hře musí dočasně zbavit svých telepatických schopností, nebo je alespoň do nějaké míry utlumit.“

Mutreaux se podíval na hodinky. „Měl by tu být co nevidět, Patricie. Chceš na něj přeci počkat, že jo?“

„Nechci,“ odsekla. Dál sbírala věci po bytě. „Chci se odsud co nejrychleji dostat pryč. Dřív než se zase něco semele. Něco, v čem má prsty ona.“

„Musíme zpracovat Gardena, budeme potřeba všichni tři,“ upozornil ji Mutreaux.

„Tak si sežeňte Katze," vyprskla Patricie. „Říkám, že tu nebudu ani o minutu déle, než je nutné!"

„Jenže Katz je teď v Carmelu," přesvědčoval ji trpělivě Mutreaux. „A Gardena chceme mít na naší straně, ještě než se tam dostaneme."

„S tím vám nepomůžu," trvala dál na svém Patricie. Zbrkle poletovala po bytě. „Poslyš, Dave, úplně vážně, záleží mi na jedné jediné věci. Nechci už nikdy zažít to co v Nevadě. Byl jsi tam, víš o čem mluvím. A tentokrát už tě neušetří, protože jsi s námi. Radím ti, abys co nejrychleji taky odjel, nech to na Philipsonovi, na něj nemůže. Ale je to tvůj život, rozhodni se sám." A pokračovala v balení. Mutreaux se zarmouceně posadil se žihadlem v ruce a čekal na doktora Philipsona.

Pete přemýšlel. Oblbnout telepatii. Zrušit psionické schopnosti na obou stranách, jak říkala Patricie. Můžeme se s nimi dohodnout, že použijeme fenothiaziny a oni ať si vezmou co obvykle. Takže když Joeovi četli myšlenky, podváděli. A budou podvádět zas, neoblbnou se, uvědomil si Pete. V momentě, kdy jde o nás, jejich morální zábrany končí.

„To máš pravdu," potvrdila mu Patricie, když zachytila jeho myšlenku. „Až budou hrát s vámi, Pete, nechají si čistou hlavu. A těžko je k něčemu donutíte. Ve vašich pravidlech o tom není ani řádka, takže nemáte v ruce žádný papír, kterým byste jim mohli zamávat před očima."

„Řekneme jim, že psionici k nám nikdy nesměli," napadlo Peta.

„Jenže teď už můžou. Má snad vaše skupina hlasovat, jestli se k ní přidá moje dcera s Davem Mutreauxem, ne?" Zašklebila se na něj, tmavé oči bez jasu, bez kousku citu. „Tak to je, Pete Gardene. Dost naprd. Ale aspoň ses snažil."

Blafování, pomyslel si Pete. Telepati. Prášky, které působí jako talamický supresor a otupí mimosmyslovou oblast mozku. Můžou ji do určité míry zatemnit, utlumit vnímání, ale těžko ji oblbnou úplně. Do jaké míry se jim to povede, záleží na množství látky. Deset miligramů fenothiazinu ji otupí, šedesát odrovná.

Přemýšlel, až se z něj kouřilo. A co kdybychom se nekoukali na karty, které si vytáhneme? Neznali bychom jejich hodnotu a Titánci by si ji tak v nás nemohli přečíst…

„Už to skoro má, Dave," ozvala se Patricie. „Ale zapomíná, že až dojde na Hru, nebude hrát na straně Teřanů, ale s námi." Vyndala batůžek a začala do něj spěšně cpát další věci.

Kdybychom měli Mutreauxe, kdybychom ho přetáhli zpátky, mohli bychom vyhrát. Už jsem na to konečně kápl.

„Kápls na to," souhlasila Patricie, „ale k čemu ti to bude?"

„Mohli bychom mu zatemnit jasnovideckou schopnost. Jenom do určité míry, kterou bychom neznali, a proto bychom nemohli odhadnout, co si přečte," pronesl Pete nahlas. Použili bychom kapsle fenothiazinu, pokračoval dál v duchu, které mají ve fázi několika hodin různý účinek. Sám Mutreaux by ani netušil, jestli blafuje nebo jestli jsou jeho odhady správné. Vytáhl by si kartu, a aniž by se na ni podíval, posunul by figurku. V případě, že jeho jasnovidectví bude zrovna fungovat na maximální úrovni, trefí se a nebude blafovat. Ale když bude ovlivněn látkou ve větším množství…

Bude blafovat. A Mutreaux o tom nebude mít ani ponětí. To se dá zařídit, stačí, aby fenothiazinové kapsle připravil někdo jiný a určil dávku drogy.

„Jenže Dave nebude sedět na vaší straně stolu," pronesla tiše Patricie.

„Ale mám to," vyrazil ze sebe Pete. „Vím, jak hrát s Titánci a zvítězit."

„To ano," přikývla Patricie.

„Už na to přišel, co?" zeptal se Mutreaux Patricie.

„Jo, přišel," přikývla a obrátila se k Petovi. „Je mi tě líto, Pete. Nakonec jsi to vymyslel, jenže už je pozdě. Škoda, byla by to pro vás ohromná zábava. Plnili byste kapsle zrníčky prášku, vzali byste všechny možné tablety a snažili se dopočítat finální množství účinkující látky. Mohlo by být náhodné, kdybyste chtěli, anebo pevně dané, ale tak promyšlené, že –"

„Jak tu můžeš sedět a vědět, že nás zrazuješ? Nejsi Titánec, patříš k nám," vyjel Pete po Mutreauxovi.

„Psychická síla, Pete, je stejná, stejná jako jakákoliv jiná moc. Přečetl jsem si, že se potkám s Natsem Katzem, věděl jsem, co se stane, ale nemohl jsem s tím nic udělat. Já ho nehledal, našel si mě sám.“

„A proč jsi nás nevaroval?“ dotíral Pete. Ještě než jsi nás zradil.“

„Zabili byste mě,“ odvětil Mutreaux. „V několika alternativních budoucnostech. Přehrál jsem si je, říkal jsem ti to.“ Pokrčil rameny. „Nedávám ti to za vinu, co jiného jste mohli dělat? Tím, že jsem přešel k Titáncům, je výsledek Hry jasný. A důkazem je, že jsme tě přetáhli taky.“

„Lituje,“ sdělila Patricie Mutreauxovi, „žes mu v lékárničce nenechal žádný emfytal, měl si ho vzít. Chudinka Pete, pořád na pokraji sebevraždy, viď? Pořád si myslíš, že to je cesta ven. Konečné řešení všeho.“

„Doktor Philipson už tu měl dávno být,“ ošil se Mutreaux. Jseš si jistá, že jste si rozuměli? Nemohli ho liberálové získat pro sebe? Oficiálně jsou –“

„Doktor Philipson by se takovým slabochům nikdy nepodvolil,“ zamítla tu myšlenku Patricie. „Znáš ho.“ Její hlas zněl křečovitě, plný obav a strachu.

„Ale není tady,“ vyštěkl Mutreaux. „Něco se muselo stát.“

Mlčky na sebe pohlédli.

„Co vidíš?“ dožadovala se Patricie.

„Nic,“ zbledl Mutreaux.

„Jakto?“

„Kdybych něco mohl vidět, tak bych to viděl!“ rozlítil se Mutreaux. „To je snad jasný. Nevím, proč to nejde a dal bych nevím co za to, kdyby to šlo.“ Vstal a přešel k oknu, aby se podíval ven. Na okamžik zapomněl na Peta, sklonil hlaveň žihadla a zády k Petovi se snažil něco vypátrat ve tmě za oknem. Pete po něm skočil.

„Dave!“ zaječela Patricie a upustila náruč knih na zem.

Mutreaux se otočil. Laserový paprsek se zaměřil na Peta. Cítil ho, vnímal závan tepla, jež obklopovalo uzounký smrtonosný proužek, tak účinný na dálku i na blízko.

Pete zvedl obě paže najednou a lokty udeřil Mutreauxe do nechráněného krku.

Žihadlo se odkutálelo. Patricie se po něm začala vkleče drápat. „Proč? Proč jsi tohle nepředvídal?“ vzlykala. Zoufale nahmatala smrtonosný váleček a zvedla ho.

Mutreauxův obličej ochaboval a temněl. Zavřel oči a pomalu se sunul k zemi, šátral po sobě rukama a chrčel, bojoval zoufale o život a nic jiného ho už nezajímalo.

„Zabiju tě, Pete,“ lapala po dechu Patricie a udělala pár kroků zpět. Třesoucíma rukama na něj namířila žihadlo. Na horním rtu jí vyrazily kapky potu, jak si Pete všiml, ústa se jí horečnatě chvěla a do očí jí vhrkly slzy. „Čtu si to v tvé mysli,“ zaskřípala, „a vím, Pete, vím, co uděláš, když tě nezabiju. Musíš Mutreauxe dostat zpátky, abys zvítězil, a nemůžeš ho mít, je náš.“

Mrštil sebou a uskočil laserovému paprsku z cesty. Chňapal po všem kolem, až jeho prsty sevřely knihu. Hodil ji po Patricii, ale kniha se s třepotáním rozevřela a přistála jí neškodně u nohou.

Patricie těžce oddychovala a dál couvala. „Dave se z toho dostane,“ zašeptala. „I kdybys ho zabil, nevadilo by to, protože bys ho neměl ani na své straně a nehráli…“

Ztichla. Hbitě pootočila hlavu a naslouchala, úplně bez dechu.

„Dveře,“ zasípala.

Klika se pohnula.

Patricie zvedla žihadlo. Její ruka se pomalu ohýbala, otáčela centimetr po centimetru, až jí ústí hlavně mířilo do obličeje. Civěla na hlaveň, nemohla od ní odtrhnout oči. „Prosím tě, ne, přivedla jsem tě na svět. Prosím…“

Proti své vůli zmáčkla kohoutek. Do tváře jí vystřelil laserový paprsek.

Pete se odvrátil.

Když se odvážil podívat, dveře bytu byly dokořán. V temnotě se rýsovala postava Mary Anne. Pomalu vešla dovnitř, ruce zabořené v kapsách dlouhého kabátu. Z obličeje se jí nedalo nic vyčíst. „Dave Mutreaux je naživu?“ obrátila se k Petovi.

„Je.“ Nedíval se na hromádku, která kdysi bývala Patricií McClainovou. Vyhnul se jí pohledem. „Potřebujeme ho, Mary, tak ho nech na pokoji.“ Jeho srdce pomalu, děsivě tlouklo.

„Chápu,“ odvětila Mary Anne.

„Jak jsi zjistila, co se tady odehrává?“

„Když jsme s Joem dorazili do herny v Carmelu a uviděla jsem tam Natse Katze, hned mi to došlo,“ ozvala se po chvilce Mary Anne. „Věděla jsem, že Nats je šéfem organizace. Stál ještě nad Rothmanem.“

„A cos udělala?“ zeptal se Pete.

Do bytu vešel Joe Schilling. Obličej měl naběhlý nervozitou a napětím. Přistoupil k Mary Anne a položil jí ruku na rameno, ta však sebou cukla a utekla do rohu místnosti. Pozorovala je zpovzdálí. „Když vešla dovnitř,“ vyprávěl Schilling, „Katz si zrovna nalíval panáka. A Mary…“ odmlčel se.

„Pohnula jsem skleničkou, kterou držel v ruce,“ dopověděla monotónně Mary Anne. „Pohnula jsem s ní o deset centimetrů, nic víc. Držel si ji u hrudníku.“

„Sklenička se do něj vbodla,“ pokračoval Schilling, „a prostě mu odsekla srdce, nebo jeho část, od krevního oběhu. Všude bylo krve jak z vola, protože se do něj sklenička nedostala celá.“ Zmlkl, ani on, ani Mary Anne už neřekli jediné slovo.

Na podlaze chrčel Dave Mutreaux. Zmodral a ze všech sil se snažil dostat do plic trochu vzduchu. Přestal si mnout krk a rozevřel očí. Nevypadal však, že by něco viděl.

„A co s ním?“ nadhodil Schilling.

„Patricie je mrtvá, Nats Katz je mrtvej a Philipson…“ Už chápal, proč se doktor Philipson neobjevil. „Věděl, že tu budeš,“ řekl Mary Anne. „Bál se odjet z Titanu. Zachránil se a je obětoval.“

„Asi máš pravdu,“ zamumlala Mary Anne.

„Těžko mu to mít za zlý,“ zakroutil hlavou Schilling.

Pete se sehnul k Mutreauxovi. „Je to dobrý?“

Dave Mutreaux mlčky kývl.

„Musíš být u Hry. Na naší straně. Ty víš proč, víš, co mám v plánu.“

Mutreaux s vyvalenýma očima přikývl.

„Zmáknu ho,“ ozvala Mary Anne. Přistoupila k nim, aby se na Mutreauxe podívala. „Bojí se mě jak čert kříže, už pro ně nehne ani prstem. Že jo, Mutreauxi?“ zeptala se ho bezbarvým neutrálním tónem a dloubla do něj palcem u nohy.

Mutreaux bezvládně přikývl.

„Buď rád, že jseš naživu," řekl mu Schilling.

„On je rád," prohlásila Mary Anne. Obrátila se k Petovi a požádala ho: „Můžeš něco udělat s matkou, prosím?"

„Jasně," odvětil Pete. Mrknul na Joea Schillinga. „Běž dolů a počkej na nás v autě." navrhl jí Pete. „Zavoláme E. B. Blackovi, nebudeme tě teď potřebovat."

„Dík," vyrazila ze sebe Mary Anne, otočila se a vyšla pomalu z bytu. Pete s Joem ji sledovali, dokud jim nezmizela z očí.

„Vyhrajeme," prohlásil Joe Schilling, „díky ní dneska zvítězíme nad Titáncema."

Pete přikývl. Díky ní a díky tomu, že je Mutreaux naživu. Že žije a že už nebude spolupracovat s Titánci.

„Měli jsme štěstí," vysvětloval mu Joe. „Někdo nechal otevřené dveře od herny, zahlídla Katze dřív, než on mohl vidět ji. Stála venku a nemohl ji poznat, a pak už bylo pozdě. Asi spolíhal na Mutreauxovo jasnovidectví, ale buď zapomněl, nebo nepochopil, že Mary Anne je náhodný prvek. Mutreaux ho nemohl ochránit, jeho jasnovidectví nebylo Katzovi k ničemu."

A nemůže ochránit ani nás, pomyslel si Pete.

Jenže tím si teď nechtěl zatěžovat hlavu. Čekala je Hra s Titánci, nemusel ani být jasnovidec, aby mu tohle bylo jasné. Všechno ostatní musí počkat.

„Věřím jí," prohlásil Joe Schilling. „A nezajímá mě, co by mohla udělat, Pete."

„Doufám, že máš pravdu," odpověděl Pete. Shýbl se k tělu Patricie McClainové. Byla to její matka, uvědomil si. A tohle jí udělala. A stejně na ní závisíme, Joe má pravdu. Nemáme na vybranou.

16

„Musíš se s tím prostě smířit," řekl Pete Mutreauxovi. „Celou dobu, co budeme hrát, u tebe bude sedět Mary Anne McClainová. A jestli prohrajem, zabije tě."

„Já vím," přikývl toporně Mutreaux. „Hned jak zemřela Pat, mi bylo jasné, že můj život závisí na tom, jestli vyhrajeme." Mnul si hrdlo a popíjel horký čaj. „Vlastně na tom nepřímo závisí i váš život."

„Jojo," přitakal Joe Schilling.

„Mělo by to začít každou chvíli," ozvala se Mary Anne, „jestli jsem jim dobře rozuměla. Během příští půlhodinky začnou přilétat na Zemi." Posadila se do vzdálenějšího rohu kuchyně. Otevřenými dveřmi do obýváku bylo vidět rozplizlou postavu E. B. Blacka, hovořícího s pozemskými členy kalifornské policie. V pokoji pracovalo nejméně šest lidí a další přijížděli.

„Měli bysme vyrazit do Carmelu," prohlásil Pete. Po videofonu se domluvil se svým psychiatrem, doktorem Macym ze Salt Lake Gity, aby připravil kapsle s fenothiazinem. Ty se pak dopraví letadlem přímo do Carmelu, kde je převezme jakožto mluvčí skupiny Bill Calumine.

„Jak dlouho trvá, než fenothiazin začne účinkovat?" zeptal se Joe Peta.

„Měl by začít účinkovat hned, jak ho spolkne." odvětil Pete. „Pokud ho teda nikdy nebral." Což bylo, vzhledem k tomu, že fenothiazin otupoval jasnovideckou schopnost, velmi nepravděpodobné.

Nahlásili svůj odchod E.B. Blackovi a vydali se v Joeově náladovém autě do Carmelu. Petovo prázdné auto je těsně následovalo. Během cesty všichni mlčeli. Mary Anne tupě civěla z okna, Mutreaux se netečně schoulil do sebe, jen si občas ohmatal poraněný krk. Pete s Joem seděli vepředu.

Možná takhle jedeme naposled, uvědomil si Pete.

Do Carmelu dorazili poměrně rychle. Pete zaparkoval, vypnul motor a rozvrzaný automat a vystoupili.

Ve tmě postávali nějací lidé a čekali na ně.

Zamrazilo ho. Byli čtyři, tři muži a jedna žena. Z přihrádky svého auta, které zrovna zastavilo u obrubníku těsně za Maxem, Pete vyndal baterku a posvítil si na mlčenlivé návštěvníky.

„Aha," vyrazil ze sebe po delší odmlce Joe Schilling.

„Tak takhle se tedy bude hrát," poznamenal Dave Mutreaux. „Jenom doufám, že vás neopustila odvaha."

„Jasně že ne," odsekl Pete.

Čtyři postavy, které na ně čekaly, byly voučími simulakry jich samotných.

Vouk Pete Garden, vouk Joe Schilling, vouk Dave Mutreaux a kousek za nimi vouk Mary Anne McClainová. Ten poslední se moc nevytáhl, nevypadal tak věrohodně jako ostatní. Mary Anne pro Titánce představovala problém i v tomto směru.

„A co by se stalo, kdybysme prohráli?" zeptal se Titánců Pete.

Vouk Pete Garden mu odpověděl identickým tónem: „Až prohrajete, pane Gardene, nemáte už u stolu co dělat, a tak vás nahradím. Je to jednoduché."

„Kanibalové," odfrkl Joe Schilling.

„Kdepak," oponoval mu jeho voučí protějšek. „Kanibalové jsou příslušníci druhu, kteří požírají jiné příslušníky stejného druhu. A my ke stejnému druhu nepatříme." Vouk Joe Schilling se zazubil. Pete Garden ten úsměv velmi dobře znal, vouk ho napodobil bezvadně.

A co zbytek skupiny nahoře, ostatní členové Pretty Blue Fox, taky mají simulakra?

„Mají," odpověděl mu vouk Pete Garden. „Můžeme už jít nahoru? Hra by měla začít každým okamžikem, nemáme proč ji nadále odkládat." A vyrazil ke schodům, věděl přesně, kam má jít.

Bylo to strašné, Petovi se z něj zvedl žaludek. Vouk čile stoupal po schodech, byl si tak jistý, jako by tudy chodil každý den.

Choval se tu mezi nimi, v jejich každodenním prostředí, jako doma. Pete se otřásl a sledoval, jak ostatní tři simulakra následují vouka stejně horlivým tempem. Potom se loudavě pohnuli i oni.

Otevřely se nad nimi dveře. Vouk Pete Garden vkráčel do herny Pretty Blue Fox.

„Nazdárek," pozdravil ostatní v místnosti.

Stuart Marks – nebo to bylo jeho simulakrum? – se na něj zděšeně podíval a vysoukal ze sebe: „Už tu asi budeme všichni." Vyšel – on nebo jeho voučí napodobenina – na zápraží a nakoukl dolů. „Ahoj."

„Nazdar," pozdravil ho Pete lakonicky.

Seděli naproti sobě u stolu, titánská simulakra na jedné straně a Pretty Blue Fox společně s Davem Mutreauxem a Mary Anne McClainovou na druhé.

„Dáš si doutník?" zeptal se Joe Peta.

„Ne, dík," zamumlal Pete.

Naproti se simulakrum Joea Schillinga otočilo na vedle sedícího Peta Gardena. „Dáš si doutník?"

„Ne, dík," odpověděl vouk Pete Garden.

Pete se obrátil k Billu Caluminovi. „Už dorazila ta zásilka z lékárny v San Francisku? Potřebujeme ji, jinak nemůžem začít. Doufám, že se o tom nikdo nemíní hádat."

„Upnuli jste se na skutečně pozoruhodný nápad, když chcete ochromit vnímání svého prekoga. Máte naprostou pravdu, znamená to velký krok k vyrovnání našich sil." Posměšně se šklebil na všechny strany. „Nemáme žádné námitky, klidně na ty léky počkáme, nebylo by to spravedlivé."

„To věřím, že počkáte, nic jiného vám nezbývá," odpálkoval ho Pete Garden. „Do tý doby nezačnem. Takže si nehrajte na to, že nám děláte nějakou laskavost." Hlas se mu lehce zachvíval.

Bill Calumine se k němu naklonil. „Promiň. Leží to v kuchyni."

Pete vstal a odešel s Davem Mutreauxem do kuchyně. Uprostřed kuchyňského stolu se mezi tácy s roztátým ledem, citróny, lahvemi nealka, sklenicemi a kořalkou povalovala krabice zabalená v papíru a přelepená páskou.

„Jen si to představ," pronesl zadumaně Mutreaux, když Pete rozbaloval balíček, „jestli to nebude fungovat, tak to, co se stalo Patricii a ostatním v Nevadě, čeká i mě." Přesto vypadal poměrně klidně. „Nepřipadá mi, že by tihle liberálové kašlali na pravidla a řád

tak zvysoka jako ti z Wa Pei Nanu, jako doktor Philipson a spol.“ Jak Pete vytahoval kapsle fenothiazinu z lahvičky, měl Mutreaux oči na stopkách. „Jestli znáš dávkování granulí,“ podotkl, „tak si v tobě vouci –“

„Neznám,“ přerušil ho Pete a napustil z kohoutku do sklenice vodu. „Řekli jsme lékárně, která je připravovala, aby každá kapsle účinkovala jinak. U některých fenothiazin začne působit okamžitě a u některých vůbec, a to v různých fázích.“ A dodal: „Vybral jsem ji náhodně. Vypadá úplně stejně jako ty ostatní.“ Podal kapsli se sklenicí vody Mutreauxovi.

Mutreaux ji zachmuřeně spolkl.

„Něco ti řeknu,“ ozval se Mutreaux, „jen abys to věděl. Před lety, při nějakém pokusu, jsem si vzal derivát fenothiazinu. Měl na mě strašně silný účinek.“ Po tváři mu přelétl úsměv. „Vidíš, říkal jsem ti, ještě než jsme šli k McClainovým, že přijdeš na správné řešení co nevidět. Tak gratuluju.“

„A říkáš to jako někdo, kdo je plně na naší straně, nebo protože jsme tě donutili hrát s náma?“

„Nevím,“ zavrtěl hlavou Mutreaux. „Jsem v transu, Pete. To uvidíme časem.“ Otočil se a bez dalšího slova odkráčel zpátky do obýváku. Vrátil se ke stolu ke dvěma znepřáteleným stranám.

Vouk Bill Calumine se postavil a ohlásil: „Navrhuji, aby naše strana házela jako první a vy po nás.“ Vzal kostku a zkušeně ji roztočil.

Zastavila se na devítce.

„Dobrá,“ řekl Bill Calumine. Vstal a taky hodil. Už už se kostka zastavila na dvanáctce, když v tom se začala překlápět na jedničku.

„Snaží se použít psychokinezi?“ zeptal se Pete Mary Anne.

„Jo,“ odtušila a dál se pevně soustředila na sotva hýbající se kostku.

Zastavila se na jedničce.

„Bylo to fér,“ špitla Mary Anne.

„Tak tedy začněte,“ vyzval Pete Titánce. Snažil se potlačit své zklamání, aby ho neslyšeli ostatní.

„Dobře,“ souhlasil jeho voučí protějšek. Sjel Peta pohledem a posměšně se zapitvořil. „Přeneseme se tedy ze Země na Titan. Doufám, že nemáte žádné námitky.“

„Cože?“ vyhrkl Joe Schilling. „Počkejte!“ Ale přenos už začal, bylo pozdě.

Místnost se roztřásla a rozmlžila. Voučí simulakra se začala rozplizávat. Jako by jim už jejich fyzická forma nesloužila, podobali se starodávným zpotvořeným krunýřům, rozpadávajícím se na prach.

Jeho simulakrum sedící naproti se znenadání svezlo na stranu. Odpudivě svěsilo hlavu a vyvalilo oči, prázdné a pokryté tenkým filmem rozpadávající se membrány. Vouk se zazmítal a po straně těla se mu objevila trhlina.

To samé se dělo s ostatními vouky.

Simulakrum Peta Gardena se začalo klepat a z trhliny, šklebící se od hlavy až k patě, vylézal třesoucí se sliz.

Protoplazma se tlačila ven. Vouk už nepotřeboval umělou skořápku, a tak vylézal ve své skutečné podobě, dral se na šedožluté světlo zesláblého slunce.

Ze všech rozpadávajících se slupek vylézali vouci. Jejich lidské skořápky bledly, až úplně ztratily barvu, zakývaly se a roztočily v neviditelném větru a lehounce odtančily. Kousky těl poletovaly vzduchem a snášely se na hrací desku. Šokovaný Pete Garden je okamžitě smetal na zem.

Nakonec se proti nim zjevili Titánci ve své pravé podobě. Odložili masky pozemšťanů, už je nepotřebovali, protože opustili Zemi. Hra doopravdy začala.

Teď byli na Titanu.

„Všechny naše tahy bude provádět David Mutreaux,“ snažil se Pete oznámit co nejklidněji. „My budeme na střídačku tahat karty a dělat všechno, co nám pravidla ukládají.“

Vouci naproti nim se rozchechtali. Proč? přemítal Pete. S pozemskými maskami jako by zmizela i jakákoliv možnost komunikace mezi oběma rasami.

„Joe,“ pokračoval Pete, „byl bych rád, kdybys nám posouval figurku, jestli s tím Bill Calumine souhlasí.“

„Jasně,“ přikývl Joe Schilling. Na hrací stůl jako chladná pára mrholily provázky šedého kouře a vouci naproti nim se nořili do neznáma. Titánci se stáhli i tělesně, jako by s pozemšťany chtěli být v co nejmenším kontaktu. Ani necítili odpor, spíš se spontánně odtáhli.

Možná jsme k tomuhle byli odsouzeni od samého začátku, blesklo Petovi hlavou. Jedině takhle mohlo dopadnout střetnutí dvou kultur. Obklopila ho prázdnota a melancholie. Byl však víc než kdy jindy rozhodnut, že Blafák musí vyhrát.

„Táhněte si kartu,“ vyslali k nim vouci. Jejich myšlenky splývaly v jednu, jako by naproti nim seděl jediný vouk. Jeden ohromný líný organismus, ustrnulý a pomalý, ale nekonečně odhodlaný.

A inteligentní.

Peta Gardena naplňoval nenávistí. A děsem.

„Začínají vyvíjet tlak na balíček karet!“ vykřikla Mary Anne.

„Fajn,“ odpověděl Pete, „snaž se na ně co nejvíc soustředit.“ Cítil, jak na něj padla nesmírná únava. Copak už jsme prohráli? říkal si. Připadalo mu to tak, jako by už hráli celou věčnost. A to sotva začali.

Bill Calumine se natáhl a vzal kartu.

„Nedívej se na ni,“ varoval ho Pete.

„Já vím,“ odsekl podrážděně Bill Calumine. Aniž by si kartu prohlédl, posunul ji k Davu Mutreauxovi.

Mutreaux seděl v mihotavém světle, čelo svraštěné usilovným přemýšlením, a zíral na kartu otočenou dolů.

„Sedm,“ prohlásil nakonec.

Joe Schilling dostal povel od Calumina a posunul figurku o sedm políček. Skončili na políčku, na němž stálo: *Zvýšení ceny benzínu. Zaplať podniku veřejných služeb $50.*

Joe Schilling zvedl hlavu a podíval se na mluvčího Titánců, sedícího u protější strany desky.

Nikdo se neozval. Titánci se rozhodli, že jejich tah uznají, věřili, že to není blaf.

Najednou se k Petovi otočil Dave Mutreaux a spustil: „Projeli jsme to, prohrajeme, vidím to jasně v každé alternativní budoucnosti.“

Pete na něj vytřeštil oči.

„A co tvoje jasnovidecká schopnost," ozval se Joe Schilling, „copak jsi zapomněl? Je potlačená fenothiazinem. Je to pro tebe nová zkušenost a jseš z toho celej zblblej."

„Jenže mi to tak vůbec nepřipadá," řekl Mutreaux zaraženě.

„Chcete od Hry odstoupit?" zeptal se jich mluvčí vouků.

„Teď ne," odvětil Pete. Bill Calumine, bílý jako stěna, automaticky přikývl.

Co to má znamenat? vrtalo Petovi hlavou. Co se děje? Zradil nás snad Mutreaux i přes pohrůžku Mary Anne?

„Řekl jsem to nahlas, protože…" Ukázal směrem k voukům. „Stejně mi dokážou číst myšlenky."

To je fakt, přikývl Pete. Mozek mu pracoval na plné obrátky. Co tu ještě můžeme zachránit? Snažil se nepropadat panice, vzrůstající předtuše, že prohrají.

Joe Schilling si zapálil doutník a opřel se. „Asi bysme měli pokračovat," navrhl. Vypadal klidně, i když jím lomcovala hrůza. Jenže Joe Schilling, uvědomil si Pete, je pan hráč, své pocity ani strach neukáže nikomu. Joe to potáhne až do konce a všichni ostatní taky. Jednoduše jim nic jiného nezbývá.

„Jestli vyhrajeme," oslovil Pete Titánce, „získáme vládu nad Titanem. Ať máte taky co ztratit. Vsázíte to, co my."

Vouk se vzpřímil, zachvěl a odpověděl: „Hrajte."

„Jste na řadě," podotkl Joe Schilling.

„Pravda." Vouk si omluvně vytáhl kartu. Zarazil se a začal posouvat figurku o jedno, dvě, tři… celkem devět políček.

Vaši průzkumníci objevili planetku bohatou na archeologické památky. Vyhráváte $70 000, stálo na políčku.

Je to blaf? Pete Garden se otočil k Schillingovi. Naklonil se k nim i Bill Calumine a ostatní ze skupiny. Tiše mručeli.

„Já bych to ohlásil," řekl Joe Schilling.

Členové Pretty Blue Fox rozesazení u desky hlasovali. Rozhodnutí ohlásit blaf těsně zvítězilo.

„Blaf," pronesl Joe nahlas.

Voučí karta se otočila. Byla to devítka.

„Je to fér," ozvala se mdle Mary Anne. „Omlouvám se, ale žádnou psychickou sílu na kartu nevyvíjeli."

„Zaplaťte prosím," požádal je vouk. A znovu se zasmál, aspoň to tak vypadalo, Pete to nedokázal poznat.

Pro Pretty Blue Fox to byla těžká rána. Vouci vyhráli sedmdesát tisíc dolarů z banku za políčko a stejnou částku od Pretty Blue Fox za to, že nesprávně ohlásili blaf. Dohromady to dělalo sto čtyřicet tisíc dolarů. Pete se zaraženě posadil a snažil se sebrat poslední zbytky sil a vypadat klidně. Musel, kvůli ostatním.

„Znovu se vás ptám," ozval se vouk, „zda nechcete odstoupit?"

Jack Blau roztřesenýma rukama spočítal, kolik mají peněz a předal výslednou částku Joeovi Schillingovi. „Ani náhodou," prohlásil Joe.

„To je katastrofa," zanaříkal tiše Bill Calumine.

„Copak jsi nikdy nic takovýho ve Hře nepřežil?" zamračil se na něj Joe.

„A ty snad jo?" vrátil mu ironicky Calumine.

„Jo," řekl Joe.

„Ale ve finále ne," vpálil mu Calumine, „nakonec jsi to, Schillingu, nepřežil, nakonec jsi to projel na plný čáře. A teď u tohohle stolu prohráváš i za nás."

Schilling mlčel, ale najednou byl velmi bledý.

„Hrajeme dál," rozhodl Pete.

„Byl to tvůj nápad, přivíst sem tohohle smolaře, bez něj bysme takovouhle smůlu nikdy neměli. A jako mluvčí –"

„Jenže ty už náš mluvčí nejsi," hlesla paní Angstová.

„Hrajte," vyštěkl Stuart Marks.

Lízli si další kartu a podali ji Daveu Mutreauxovi. Ležela před ním obrácená dolů, stejně jako předtím. Dave ztěžka posunul figurku o jedenáct políček. *Vaše kočka na půdě objevila staré album cenných známek. Vyhráváte $3 000.*

„Blaf," ohlásil vouk.

David Mutreaux váhavě otočil kartu. Byla to jedenáctka. Vouk prohrál a musel zaplatit. Bylo to jako když plivne, ale Pete se potěšené usmál. Potvrdil si totiž, že i vouk se může mýlit.

Fenothiazin fungoval.

Měli šanci.

Teď byl na řadě vouk, vytáhl kartu a prohlédl si ji. Voučí figurka se posunula o devět políček. *Chyba v daňovém přiznání Dlužíte finančnímu úřadu $80 000.*

Vouk s sebou křečovitě trhl a sotva slyšitelně zaúpěl.

Může to být blaf, napadlo Peta. A jestli to je blaf a oni ho neohlásí, tak vouk částku neplatí, ale naopak ji shrábne. Stačí mu obrátit kartu a ukázat, že nehodil devítku.

Pretty Blue Fox hlasovali.

Dohodli se, že blaf neohlásí.

„Není to blaf," oznámil Schilling voukům jejich verdikt.

Vouk zoufale odpočítal ze své hromádky osmdesát tisíc dolarů a neochotně je odevzdal do banku. Takže to nebyl blaf, oddychl si Pete. Vouk už prohrál nazpátek víc než půlku z toho, co na začátku získal. A rozhodně se neprojevil jako neporazitelný protihráč.

Stejně jako předtím Pretty Blue Fox, nedokázal ani vouk skrýt rozčarování nad vývojem hry. Bylo to přece jenom živé stvoření, i když ne lidské, a cítilo touhu i strach. A bylo smrtelné.

Petovi ho bylo líto.

„Lituješ mě zbytečně, Teřane," ozval se vouk. Ještě pořád mám navrch."

„Teď možná," připustil Pete. „Ale jde to s tebou z kopce. Prohraješ."

Pretty Blue Fox táhli další kartu a předali ji Daveu Mutreauxovi. Seděl nad ní celou věčnost.

„Tak už to řekni," vybuchl Bill Calumine nakonec.

„Tři," zamumlal Mutreaux.

Joe Schilling posunul figurku. *Sesuv půdy narušil základy stavby. Zaplaťte stavební firmě $14 000*, přečetl si Pete na políčku.

Vouk se ani nepohnul a najednou pronesl: „Nehlásím to."

Dave Mutreaux se letmo podíval na Peta. Natáhl se a obráni kartu.

Nebyla to trojka, ale čtyřka.

Skupina neprohrála, ale vyhrála čtrnáct tisíc dolarů. Vouk neohlásil blaf.

„Ohromné,“ zavrtěl po chvilce vouk hlavou. „Je s podivem, že když se zbavíte některých svých schopností, pomůže vám to vyhrát. Že tím získáte nějakou výhodu.“ Zuřivě si líznul další kartu a postrčil figurku o sedm políček. *Na vašem chodníku se zranil pošťák. Po dlouhé při vám soud stanovil zaplatit odškodné $300000.*

Můj ty bože, vyjekl Pete. Byl to takový balík peněz, že na něm závisel výsledek celé Hry. Všichni probodávali vouka pohledem a snažili se přijít na nějaký náznak. Blafuje, nebo ne?

Kdybychom měli jednoho jediného telepata, kdyby…

Jenže Patricie k nim nikdy nepatřila a Hawthorne byl mrtvý. A i kdyby nějakého telepata měli, Titánci by určitě přišli s něčím, co by jeho schopnost ochromilo, stejně jako to dělají se svou telepatií. Obě strany hrály Blafák příliš dlouho na to, aby se s nimi dalo zamést takhle snadno, oba protivníci se pečlivě připravili.

Jestli prohrajeme, říkal si Pete, radši se zabiju, než abych padl do rukou Titáncům. Sáhl do kapsy, aby zjistil, co tam má. Pár metaamfetaminů, které mu zbyly z oslavy Carolina těhotenství. Kdy to bylo? Včera? Předevčírem. Přišlo mu to tak dávno, tolik věcí se od té doby změnilo.

Hydrochlorid metaamfetaminů.

Když si ho vzal na tom flámu, stal se nechtěně dočasným telepatem, poměrně ubohým, ale stačilo to. Metaamfetamin patřil k talamickým stimulátorům, které fungovaly přesně opačně než fenothiaziny.

Mám to, pomyslel si.

Podařilo se mu spolknout dvě růžovoučké tabletky, aniž je zapil vodou. Zakuckal se.

„Počkejte,“ zarazil chraplavě ostatní. „Poslouchejte, chci mít v tomhle tahu poslední slovo. Počkejte!“ Deset minut a metaamfetamin začne působit.

„Švindlujete,“ ozval se vouk. „Jeden člen vaší skupiny si vzal povzbuzující prostředek.“

„Fenothiazin vám předtím nevadil, takže jste principiálně přistoupili na možnost použít i jiné látky.“

„Ale na jakékoliv telepatické schopnosti z vaší strany nejsem připraven," zaprotestoval vouk. „Proskenoval jsem vás na začátku a žádnou jsem neobjevil. Ani to, že byste ji měli v plánu získat."

„Tak tos udělal kritickou chybu," vysmál se voukovi Joe Schilling a zahleděl se na Peta. Všichni ho napjatě pozorovali. „Tak co?" dožadoval se Joe jako na trní.

Pete seděl se zaťatými pěstmi a čekal, až látka začne účinkovat.

Uplynulo pět minut. Nikdo ani nemukl. Bylo slyšet jenom Joea Schillinga, jak potahuje z doutníku.

„Pete," vyjel Bill Calumine, „dál už čekat nemůžeme. Nedá se to vydržet."

„To je fakt," přidal se Joe Schilling. Obličej mu úplně zrudnul a zalil se potem, doutník mu vyhasl. „Rozhodni se, ať už se trefíš nebo ne."

„Pete!" vykřikla Mary Anne. „Snaží se změnit hodnotu karty!"

„Takže to je blaf," docvaklo Petovi okamžitě. Musí blafovat, jinak by nechal kartu tak, jak je. „Ohlašujeme váš blaf," oznámil voukovi.

Vouk seděl jako zařezaný. Konečně obrátil kartu.

Byla to šestka.

Blafoval.

„Prozradil se sám," spustil Pete. Třásl se po celém těle. „Amfetaminy mi vůbec nepomohly, může si to ve mně přečíst. A klidně to řeknu nahlas, balamutili jsme, teda já. Neměl jsem těch prášků dost a nevypil jsem ani kapku alkoholu, takže o telepatii nemohla být ani řeč a těžko jsem mohl vědět, že to byl blaf. Ale neměl jsem šanci to zjistit."

Vouk ztmavl a rozklepal se. Bankovku po bankovce vyplatil Pretty Blue Fox částku tří set tisíc dolarů.

Skupina měla vítězství na dosah.

Věděli to a věděl to i vouk naproti nim. Nebylo nutné to říkat nahlas.

„Kdyby neztratil nervy…" mručel Joe. Třesoucíma rukama se pokoušel znovu zapálit doutník. „Měl by aspoň šanci padesát na padesát. Nejdřív hamouni a potom má zase v kalhotách." Usmál se na Pretty Blue Fox, sedící po obou stranách. „To je v Blafáku moc

špatná kombinace. Tohle se mi stalo před lety, když jsem hrál s Luckmanem, a jak jsem dopadl!“ drmolil tiše dál.

„Mám pocit,“ ozval se vouk, „že jsem tuto Hru s vámi, Teřany, prohrál.“

„Takže už nechceš pokračovat?“ dorážel na něj Schilling. Vyndal si doutník z úst a bedlivě si vouka prohlížel. Nasadil nesmlouvavý výraz. Perfektně se ovládal.

„Ale ano, chci pokračovat,“ odpověděl mu vouk.

Petovi se všechno rozprsklo před očima, hrací deska se rozpadla. Cítil palčivou bolest a zároveň si uvědomoval, co se stalo. Vouk se vzdal a ve svém zoufalství se je rozhodl zničit. Pokračoval – ale v jiné dimenzi, v úplně jiném kontextu.

A oni zůstali na Titanu, kde byl pánem on.

V tomto ohledu měli spíš smůlu.

Pěknej pech.

17

„Snaží se změnit realitu, Pete,“ dolehl k němu tichý klidný hlas Mary Anne. „Dělá to stejným způsobem, jakým nás dopravil na Titan. Mám něco udělat?“

„Určitě,“ souhlasil. Neviděl ji, obklopovala ho temnota, černé prázdno. Kde jsou asi ostatní? říkal si. Všude možně, rozprášení milióny mil od sebe v prázdném prostoru – a pravděpodobně i tisíce let v čase.

Kolem bylo ticho.

„Mary!“ zakřičel.

Žádná odpověď.

„Mary!“ ječel zoufale a drápal se temnotou. „Jsi tu ještě?“ Naslouchal. Odpovědělo mu ticho.

V tom něco zaslechl, spíš ucítil. Tmou se k němu probíjela nějaká živá entita. Vyslala k němu sensor, věděla o něm. Zajímal ji, jakýmsi podivným, ale zlověstným způsobem.

Bylo to něco ještě mnohem staršího než vouk, proti kterému hráli.

Bytost žijící mezi světy, pomyslel si. Mezi vrstvami reality, které vnímáme, mezi naším a voučím světem. Táhni ode mě, pomyslel si. Škrábal se pryč, snažil se pohybovat co nejrychleji a utéct, nebo příšeru alespoň zahnat.

Bytost však zajímal čím dál víc, přibližovala se.

„Joe!“ řval, „pomoc!“

„Já jsem Joe Schilling,“ pronesla obluda. Dychtivě se k němu valila a lačně se roztahovala. „Nenasytnost a strach,“ prohlásila. „Moc špatná kombinace.“

„Ty teda žádnej Joe Schilling nejsi,“ hrůzou ze sebe vyrazil Pete. Ohnal se po ní, otočil se a snažil se utéct.

„Samotná chamtivost,“ pokračovala bytost dál, „však není tak špatná. Z psychologického hlediska funguje jako hlavní hnací motor organismu.“

Pete zavřel oči. „Panebože,“ vyjekl. Byl to Joe Schilling. Co mu to vouci udělali?

Co se z nich obou stalo, v téhle temnotě?

Nebo za to můžou vouci? Chtěli, abychom to taky poznali?

Shýbl se a nahmatal si nohu. Horečnatě začal rozvazovat tkaničku. Zul botu, napřáhl se a praštil s ní tu věc, Joea Schillinga, co nejsilněji dokázal.

„Hmm,“ zamumlala. „Tohle si budu muset promyslet.“ A zmizela.

Pete těžce oddechoval a čekal, až se vrátí.

Věděl, že ještě přijde.

Joe Schilling uvízl v nekonečné prázdnotě, převalil se a padal. Zachytil se a zakuckal se z kouře z doutníku. Lapal po dechu. „Pete!“ volal. Napnul uši. Neměl ponětí, kde je dole a kde nahoře. Nebylo žádné tady a netušil ani, kde končí jeho vědomí, mezi ním a světem kolem neexistovala hranice.

Ticho.

„Pete!“ zakřičel znovu. Tentokrát něco ucítil, všiml si něčeho, aniž by to ve skutečnosti slyšel. Jsi to ty?“

„Jo, jsem to já,“ dolehla k němu odpověď. Byl to Pete.

A přece nebyl.

„Co se děje?“ vyhrkl Joe. „Co to s náma ta mrcha dělá? Pořád fixluje, že jo? Ale my se na Zem dostanem, určitě si nějakej způsob najdem. Vždyť jsme vyhráli! A mysleli jsme si, že nemáme šanci.“ Znovu se zaposlouchal.

„Pojď sem,“ ozval se Pete.

„Nepůjdu,“ řekl Schilling. „Nevěřím ti ani za mák. A vůbec, jak bych se k tobě měl dostat? Jen se tu tak vznáším, co ty?“

„Pojď blíž,“ opakoval hlas bezbarvě. Ne a ne, umínil si Joe.

Nevěřil tomu hlasu, naskakovala mu z něj husí kůže. „Zmiz,“ zvolal a celý zkoprnělý naslouchal.

Neodešlo to.

Podvedl nás, pomyslela si v temnotě Freya Gainesová. Zvítězili jsme, ale nic jsme nedostali. Ten hajzl, nikdy jsme mu neměli věřit a už vůbec jsme neměli dát na Peta a hrát proti voukům.

Nenávidím ho, říkala si, za to všechno může on, on a Joe Schilling.

Nejradši bych je oba zabila, zuřila, rozsekala bych je na maděru. Natáhla se a oběma rukama šátrala ve tmě. Zakroutila bych jim krkem, komukoliv.

Chci zabíjet!

„Hele, Pete, ten vouk nás zbavil všech smyslů, znemožnil nám chápat realitu," ozvala se Mary Anne. „To my jsme se změnili, vím to. Slyšíš mě?" Natáhla krk, aby lépe slyšela.

Žádná odpověď. Jenom prázdno.

Rozprášil nás do všech koutů, pomyslela si Mary Anne. Jako kdybychom prožívali nějakou šílenou psychózu. Jsme odříznutí od světa a nemáme ani sebemenší pojem o čase a prostoru, nedokážeme ho vnímat. Takováhle izolace je pěkně nepříjemná, nahání mi hrůzu, uvědomila si. Musí to tak být, co by to bylo jiného?

Realita to být nemůže. I když…

Možná takhle vypadá pravá skutečnost, možná že pod slupkami vědomí takovíhle opravdu jsme. A oni se nám to snaží ukázat, chtějí nás zabít pravdou o nás samotných. Jejich telepatie a schopnost přetvářet nám myšlení a vkládat do něj nové věci. Přestala se soustředit.

Najednou pod sebou spatřila něco živého.

Ubozí zakrslíci, které někdo zpotvořil a zprohýbal do divných patvarů. Tak dlouho do nich mlátil, až byli mrňaví a slepí. Valila na ně oči. Celý výjev osvětlovalo slábnoucí obří slunce, které se tu a tam rozsvítilo a zase pohaslo a nakonec se proměnilo v rudou kouli a zapadlo to tmy úplně.

Bytosti dál živořily, matně světélkovaly jako brouci žijící někde hluboko pod zemí. Nebyl to příjemný pohled.

Poznala je.

To jsme my. Pozemšťané, jak nás vidí vouci. Příliš blízko slunce nás zmáhá obrovská gravitace. Zavřela oči.

Chápu je, uvědomila si, ani se nedivím, že s námi bojujou. Jsme pro ně přestárlá, vymírající rasa, které už odzvonilo a je na čase, aby opustila scénu.

A teď vouci. Zářící bytosti, vznášející se vysoko nad zdeformovanými umírajícími lidmi, mimo dosah zničující gravitace. Na maličkatém měsíci daleko od obrovského žhnoucího kotouče.

Ukazujete nám to schválně, problesklo jí hlavou. Tohle je vaše vnímání, je stejně reálné jako to naše.

Stejně reálné, ale ne víc.

Uvědomujete si to? zeptala se kolem poletujícího zářivého Titánce. Chápete, že realitu vnímáme zrovna tak pravdivě jako vy? Nemůžete nám ji jen tak vnutit. Nebo můžete? O tohle vám jde?

Zavřela oči, strachy pevně stiskla víčka a čekala na odpověď.

„V ideálním případě," dorazila k ní lakonická odpověď, „můžou oba pohledy na svět existovat vedle sebe. Jenže ve skutečnosti to tak nefunguje."

Otevřela oči a spatřila hroudu zplihlého slizu, která měla, což bylo absurdní, na prsou červenou nití vyšito E. B. Black.

„Cože?" vyhrkla Mary Anne překvapeně a rozhlédla se.

„Objevily se problémy," vyslal k ní E. B. Black myšlenku. „Nedokázali jsme najít řešení, a tak se naše společnost rozdělila na dvě frakce." A dodal: „Zvítězil jsem nad skupinou hráčů, s kterou jste se utkali. Jste na Zemi, ve svém bytě v San Rafaelu, kde zrovna provádím vyšetřování."

Dolehlo na ní světlo a síla gravitace. Opatrně se posadila. „Viděla jsem –"

„Viděla jste to, co nás neustále pronásleduje. Nemůžeme se toho zbavit." Vouk se k ní přiblížil, chtěl své myšlenky vyjádřit co nejpřesněji. „Uvědomujeme si, že to je jen naše vize. Není to vůči vám spravedlivé, máte právo na svůj pohled na svět, je stejně skutečný jako ten náš. Přesto vás však vnímáme tak, jak jste právě sama zažila. Nebylo by spravedlivé vnucovat vám naše vnímání i nadále."

„Vyhráli jsme Blafák. Nad vámi."

„Naši občané si to uvědomují. Zříkáme se trestu, který se na vás snažili naši silně rozrušení hráči uvalit. Vzhledem k tomu, že jste zvítězili, musíme vás vrátit na Zem, nic jiného nepřichází v úvahu. Extrémisté s tím pochopitelně nesouhlasí.“

„A vaši hráči?“

„Nebudou potrestáni. Jsou to nejvyšší představitelé titánské civilizace. Nezkoumejte to a buďte ráda, že jste se vrátila, slečno McClainová,“ řekl příkře vouk.

„A co se stalo s ostatníma z naší skupiny? Kde teď jsou?“ zeptala se Mary Anne. V San Rafaelu viditelně nebyli. „V Carmelu?“

„Všude možně,“ odsekl E. B. Black podrážděně. Nedokázal říct, jestli se zlobí na ni, ostatní hráče nebo na vouky. Každopádně ho pěkně štvalo, co se stalo. „Setkáte se s nimi, slečno McClainová. Teď mi dovolte, abych se vrátil k vyšetřování…“

Pohnul se směrem k ní. Ustoupila, nechtěla se ho ani dotknout. Připomínal jí příliš ty ostatní, ty, proti kterým hráli. Nad kterými vyhráli a oni je takhle obrali o vítězství.

„O vítězství vás neobrali, jen ho zatím neuznali. Vyhráli jste, a to vám nikdo nesebere.“ A dodal: „Časem se vám uznání dostane.“ Zněl potěšeně. Nijak zvlášť mu nevadilo, že Pretty Blue Fox byli rozprášeni po celé zemi, vystrašeni k smrti a ztraceni v chaosu.

„Můžu jet do Carmelu?“ zeptala se Mary Anne.

„Samozřejmě. Můžete si jet, kam se vám zamane, slečno McClainová. Ale Joea Schillinga v Carmelu nenajdete, může být kdekoliv.“

„Budu ho hledat,“ umínila si. „Budu po něm pátrat, dokud ho nenajdu. A po Petovi Gardenovi zrovna tak.“ Dokud se zase nesejde celá skupina, pomyslela si. Tak jako před chvilkou, když jsme společně seděli naproti Titáncům, nebo když jsme byli dneska večer v Carmelu.

Jako by to byla celá věčnost.

Otočila se a vyšla z bytu. Ani se neohlédla.

Do Joea Schillinga jako by bodnul plačtivý naléhavý hlásek. Snažil se mu utéct, ale zvuk ho pronásledoval všude.

„Pane,“ brebentil, „pane Schillingu, máte minutku?“ Hlas k němu připlul, tak blízko, až se ozval přímo nad ním. Stáhlo se mu hrdlo a nemohl dýchat. „Jenom chviličku, ano?“ Hlas se odmlčel. Joe neodpověděl. „Dobrá,“ pokračoval hlas, „řeknu vám, co bych od vás chtěl. Když už jste nás navštívil, a je to pro nás opravdu pocta.“

„Nech mě na pokoji,“ vyrazil ze sebe Schilling. Ohnal se po hlase, měl pocit, jako by mu ruka proplula pavučinou, lepkavou, nepravidelně hustou hmotou. Nic však nenahmatal.

„Chtěli jsme se vás s Es na něco zeptat,“ zamečel hlas. „No víte, moc často se tu u nás, v Portlandu, neukážete. Tak jsme se chtěli zeptat, jestli čirou náhodou nemáte nahrávku Erny Bergerové, jak jen se to jmenuje? *Die Zauberflóte*.“

„Árie královny noci,“ zafuněl Schilling.

„Ano! Přesně ta!“ Hlas se k němu lačně připlazil, neúprosně se na něj namáčkl, už se ho nezbaví.

„Tá damdam dam, tá dýdý dada dam dam,“ zanotoval ženský hlas a oba pištěly dál.

„Jo, mám ji,“ odpověděl Joe Schilling. „Na desce od švýcarský HMV. Jsou tam obě Královny noci.“

„A můžeme ji od vás koupit?“ udeřily na něj oba hlasy současně.

„Ano,“ řekl.

Před ním se zatřepotalo něco světlého, šedivého, roztříštěného na kousky. Podařilo se mu vstát. Můj antikvariát v Novém Mexiku? Ne. Ty hlasy mlely něco o Portlandu v Oregonu. Co tu sakra dělám? Proč mě vouci seslali zrovna sem? Rozhlédl se kolem sebe.

Stál v neznámém obýváku, na prkenné podlaze starého domu. Před ním se povaloval starý červenobílý gauč rozežraný moly, na kterém seděly dvě povědomé postavy. Muž a žena, oba malí a rozložití, se špatně ostříhanými vlasy, na něj vrhali dychtivé pohledy.

„A tu desku s sebou náhodou nemáte, viďte?“ zakrákala Es Sibleyová. Vedle ní nadšeně zářily oči Lese Sibleye, pořád se ošíval, až vstal a začal se procházet. Na holé podlaze jeho kroky zněly po celém pokoji.

Gramofon v koutku vyřvával Mascagniniho *Cherry Duet*. Joe Schilling si poprvé v životě přál, aby si mohl vrazit prsty do uší a

zbavit se toho hluku kolem. Hlas mu pištěl, vřeštěl do uší, až ho z toho rozbolela hlava. Odvrátil se a zhluboka se nadechl.

„Ne," odvětil, „mám ji v krámě." K smrti si přál hrnek teplého kafe nebo čaje, oolongu.

„Není vám něco, pane Schillingu?" optala se ho Es.

Zavrtěl hlavou. „Ne, jsem v pohodě." Co se asi tak stalo se zbytkem skupiny? vrtalo mu hlavou. Rozlétli se po celém světě a popadali na pláně jako suché listí? Asi ano. Titánci se jen tak nevzdávají.

Ale aspoň že se vrátili na Zem. Hra skončila.

„Heleďte, stojí venku moje auto?" Joe se snažil pečlivě artikulovat každé slůvko. Doufal, že tam je. Modlil se, aby tam bylo.

„Ne," odpověděl Les Sibley. „Nabrali jsme vás a dovezli do Oregonu, nevzpomínáte si?" Es vedle něj se zachichotala a vycenila masivní špičáky. „On si nepamatuje, jak se sem dostal," zvolal Les a oba se rozesmáli na celé kolo.

„Zavolám Maxovi," prohlásil Joe Schilling a postavil se na vratké nohy. „Promiňte, musím už jít. Nashledanou."

„A co ta nahrávka s Ernou Bergerovou?" ohradila se zklamaně Es.

„Pošlu vám ji." Pomalu, krůček za krůčkem, se blížil k hlavním dveřím. Matně si pamatoval, kde jsou. „Musím najít videofon a zavolat Maxovi."

„Můžete si zavolat odsud," nabídl mu Les Sibley a dovedl ho do jídelny na konci chodby. „A můžete se potom klidně ještě zdržet –"

„Ne." Joe Schilling hmátl po videofonu a vyťukal číslo svého auta.

„Ano?" ozval se Max.

„Tady Joe Schilling. Zvedni se a přijeď pro mě."

„Zvedněte svou tlustou prdel a dojeďte si pro sebe sám," sepsul ho Max.

Joe mu nadiktoval adresu. Potom se vrátil chodbou do obýváku. Posadil se a bezmyšlenkovitě zalovil po doutníku či aspoň po dýmce. Hudba mu v uších zaléhala čím dál víc, až se schoulil do klubíčka.

Sepnul ruce a čekal. Každou minutu se cítil lépe a lépe. Uvědomoval si, co se jim stalo. A jak dopadli.

Pete Garden stál v eukalyptovém háji. Věděl přesně, kde je. Vouci ho propustili a ocitl se v Berkeley. Ve svém starém sídle, které prohrál s Waltem Remingtonem a které pak koupili Pendletonovci a zčerstva ho prodali Luckmanovi. A ten byl teď po smrti.

Na hrubě otesané lavičce mezi stromy seděla tiše mladá žena. Nehýbala se. Byla to jeho manželka.

„Carol, nestalo se ti nic?“ zeptal se jí.

Tupě zavrtěla hlavou. „Ne, Pete. Už tu chvíli sedím a snažím si to všechno srovnat. Víš, můžeme být rádi, že jsme ji měli. Mary McClainovou, myslím.“

„To teda jo,“ přikývl. Přistoupil k ní, zaváhal, a pak se vedle ní posadil. Ani nedokázal vyjádřit, jak je šťastný, že ji vidí.

„Umíš si představit, co nám mohla provést, kdyby byla zlá? Mohla ze mě to dítě klidně vyrvat, uvědomuješ si to?“

To ho nenapadlo a sevřel se mu žaludek, jen když to slyšel. „No jo, no,“ připustil. Přejel mu mráz po zádech.

„Neboj,“ utěšovala ho Carol, „ona to neudělá. Rozhodně to není pravděpodobnější, než že někoho přejedeš. Vlastně by se ti to stát mohlo. A protože jsi vlastník, prošlo by ti to.“ Usmála se na něj. „Mary Anne pro nás není nebezpečná, ani pro jednoho. V určitém směru je mnohem rozumnější než my dva dohromady. Chytřejší a dospělejší. Přemýšlela jsem nad tím, měla jsem spoustu času, zatímco jsem tu seděla.“

Pohladil ji po rameni, naklonil se k ní a políbil ji.

„Doufám, že Berkeley vyhraješ nazpátek. Řekla bych, že teď patří Dotty Luckmanové. Tu bys měl zvládnout, není žádný zázrak,“ pokračovala Carol.

„Myslím, že Dotty Berkeley chybět nebude,“ odpověděl Pete. „Šťastlivec jí nechal celý východní pobřeží.“

„Myslíš, že Mary Anne ve skupině udržíme?“

„Ne.“

„To je škoda.“ Carol se rozhlédla po vzrostlém eukalyptovém háji. „Je to tu moc pěkný. Už chápu, proč jsi byl tak nešťastný, když jsi Berkeley prohrál. A Luckmanovi to tu nic neříkalo, jenom potřeboval nějaký základ, aby s vámi mohl hrát a zvítězit.“ Odmlčela

se. „Zajímalo by mě, Pete, jestli zase budeme mít děti jako dřív. Když jsme Titánce porazili.“

„Chraň nás pánbůh, jestli ne,“ zvolal Pete.

„Budeme,“ chlácholila ho Carol. „Vím to. Brzy otěhotní další ženy. Říkej si tomu jasnovidectví, ale určitě se to stane. A jak se to naše dítě bude jmenovat?“

„Nevím, to záleží, jestli to bude kluk anebo holka.“

„Možná to bude obojí,“ usmála se Carol.

„Že by Freya měla pravdu, když ti tak jízlivě vpálila, že doufá, že to bude dítě. Jako by tím něco chtěla naznačit.“

„Ale ne, já myslela, že bychom mohli mít chlapečka i holčičku, dvojčátka. Kdy se nějaká narodila naposled?“

To věděl přesně. „Před dvaačtyřiceti lety. Peratovým z Clevelandu.“

„Mohli bychom být další.“

„O tom dost pochybuju.“

„Ale vyhráli jsme,“ špitla Carol. „Na to nezapomínej.“

„Já na to nezapomínám,“ objal ji Pete.

David Mutreaux ve tmě klopýtl o něco, co vypadalo jako obrubník. Došel na hlavní ulici venkovského městečka v Kansasu. Před sebou rozpoznal světla. Oddechl si úlevou a zrychlil.

Potřeboval nějaké auto. Svoje volat ani nezkoušel, čert ví, kam se zatoulalo a jak dlouho by na ně musel čekat, když už by se mu dovolal. Místo toho bloumal jedinou hlavní ulicí městečka – Fernley, tak se jmenovalo – až narazil na půjčovnu.

Pronajal si auto, vyjel z ohrady a zaparkoval u obrubníku. Sbíral odvahu. „Poslyš, jsem vouk, nebo Teřan?“ zeptal se auta.

„Takže,“ začalo auto, „vy jste pan David Mutreaux z Kansas City.“ A svižně pokračovalo: „Jste Teřan, pane Mutreauxi. Stačí vám tahle odpověď?“

„Díkybohu,“ zamumlal Mutreaux. „Ano, to mi stačí.“

Znovu nastartoval a vydal se na cestu do Carmelu v Kalifornii.

Můžu se k nim vrátit, říkal si. Je to bezpečné, pro mě i pro ně. Titánci už mě nebudou otravovat. Doktor Philipson utekl na Titan,

Natse Katze zničila Mary Anne a po organizaci – která byla v rozkladu od samého začátku – nezůstalo ani stopy. Nemám se čeho bát. Vlastně jsem jim pomohl zvítězit, své role ve Hře jsem se zhostil na jedničku.

Přehrál si, jak ho přijmou. Členové Pretty Blue Fox se budou do herny trousit po jednom ze všech koutů země, kam je Titánci svrhli. Skupina se obnoví, všichni se vrátí, otevřou láhev Jacka Danielse a kanadskou whisky…

Jak letěl ke Kalifornii, už už na jazyku cítil její chuť, v uších mu zněly jejich hlasy a před očima se mu míhali všichni členové.

Slavili. Slavili, že zvítězili. Že se zase všichni sešli.

Skutečně všichni? Skoro všichni. To mu úplně stačilo.

Freya Gainesová se protloukala písčitou pustinou nevadské pouště. Věděla, že do herny v Carmelu se hned tak nedostane.

A vůbec, pomyslela si, co z toho? Co mě tam čeká dobrého? A ty myšlenky, co ji napadaly, když se plácala v meziprostoru, kam je Titánci vrhli… Nijak zvlášť se mi nepříčí, uvědomila si trpce. Pete teď má tu svoji těhotnou kobylu, Carol, už si mě v životě nevšimne.

Našla v kapse králičí papírek. Vyndala ho, rozbalila a kousla do něj. Prozkoumala ho ve světle zapalovače, zmačkala a zahodila. Nic, řekla si naštvaně. Nikdy nic nebude a může za to Pete, když se mu to povedlo s tou zrůdou Holtovou, mohlo se mu to podařit i se mnou. Zkoušeli jsme to dostkrát, spali jsme spolu snad miliónkrát. Je jasný, že ani nechtěl, abysme *štěstí* měli.

Ve tmě před ní se zableskly dva kužely světla. Ostražitě se zastavila a zhluboka se nadechla. Co to jenom může být? říkala si.

Auto se pomalu sneslo nad písčitý povrch. Světla zablikala. Přistálo a zastavilo.

Otevřely se dveře.

„Paní Gainesová!“ zavolal na ni příjemný hlas.

Freya, s očima na stopkách, kráčela k autu.

Za volantem seděl sympatický postarší muž s pleškou. Jsem rád, že se mi vás podařilo najít,“ řekl jí. „Nastupte si a ať už jsme z téhle

hrůzy pryč. Kam přesně chcete odvézt?“ Uchechtl se. „Do Carmelu?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Freya. „Do Carmelu rozhodně ne.“ Už nikdy víc, pomyslela si.

„A kam tedy? Nechtěla byste jet do Pocatella v Idahu?“

„Proč do Pocatella?“ chtěla vědět Freya. Ale nastoupila; pořád lepší, než tu jen tak bez cíle bloumat pouští, sama ve tmě, kde by jí nikdo – aspoň nikdo ze skupiny – nepomohl. Vybodli by se na ni.

Chlápek v letech nastartoval auto a přátelsky se jí představil: Jsem E. R. Philipson.“

Vytřeštila na něj oči. Věděla – byla si tím stoprocentně jistá – kdo to je. Nebo spíš co to je.

„Chcete si vystoupit?“ zeptal se jí doktor Philipson. „Pokud byste si to přála, mohu vás zase vysadit, kde jsem vás nabral.“

„Ne,“ zamumlala Freya. Opřela se a pořádně si ho prohlédla. Hlavou se jí honilo spoustu věcí.

„Paní Gainesová, jak by se vám pro změnu líbilo pracovat pro nás?“ nabídl jí doktor. Podíval se na ni a po tváři mu přelétl úsměv. Byl to chladný úsměv, v němž nebyla ani špetka laskavosti či humoru.

„Zajímavý návrh,“ vysoukala ze sebe Freya, „ale budu si ho muset promyslet. Nemůžu se rozhodnout takhle najednou.“ Ale zní to lákavě, pomyslela si.

„Nemusíte spěchat,“ odpověděl doktor Philipson. „Jsme trpěliví. Máte času habaděj.“ V očích se mu zablýsklo.

Freya mu úsměv oplatila.

Doktor Philipson si sebejistě cosi pobrukoval a řítil se tmavou noční oblohou směrem na Idaho.

Philip K. Dick
Hráči z Titanu

Z anglického originálu The Game-Players of Titan,
vydaného nakladatelstvím Voyager v Londýně roku 1996,
přeložila Radka Šmahelová.
Obálku a grafickou úpravu navrhl Matouš Přikryl.
Odpovědný redaktor Miloš Urban.
Technický redaktor Milan Dorazil.
Vydalo nakladatelství Argo,
Milíčova 13, 130 00 Praha3,
argo@argo.cz, www.argo.cz,
roku 2005 jako svou 792. publikaci.
Sazba provedena z písma Genre
1. střešovické písmolijny.
Vytiskly Těšínské papírny, s.r.o.
Vydání první.

ISBN 80-7203-687-4

Naše knihy distribuuje firma Kosmas,
Lublaňská 34, 120 00 Praha 2,
tel./fax: 222 515 407,
e-mail: kosmas@kosmas.cz
Knihy je možno zakoupit
v internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz